

DE TATTOOVERZAMELAAR

Alison Belsham

De
tattooverzamelaar

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Tattoo Thief*

Oorspronkelijk uitgegeven door: The Orion Publishing Group, Londen 2018

© Alison Belsham, 2018

© Vertaling uit het Engels: Yvonne de Swart, Betty Klaasse 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Studio Sander Patelski, Amsterdam

© Omslagbeeld: Kishan Rajani/Orionbooks

Foto auteur: © Natalie Dawkins

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5388 4

ISBN 978 90 443 5489 1 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Eén, twee, die tattoo neem ik mee
drie, vier, gevild als een dier
Vijf, zes, mijn lievelingsmes
zeven, acht, denk niet dat ik wacht*

I

Als ik het met bloed doordrenkte T-shirt over de rug van de bewusteloze man omhoogtrek, komt er een spectaculaire tattoo tevoorschijn. De fotokopie die ik uit mijn zak haal is gekreukt, maar duidelijk genoeg om hem met de afbeelding op zijn huid te kunnen vergelijken. Gelukkig is het licht van de straatlantaarns zo helder dat ik kan vaststellen dat de twee ontwerpen hetzelfde zijn. Op de linkerschouder van de man prijkt een ronde Polynesische tattoo in pikzwarte inkt. In het midden van de ingewikkelde tribal staart een boos gezicht me aan. Vanuit de rand van de cirkel slaan twee gestileerde vleugels zich uit. De een reikt tot zijn schouderblad en de ander tot de linkerkant van zijn borstkas. Het geheel zit onder de bloedspletters.

De afbeeldingen zijn precies hetzelfde. Ik heb de juiste man te pakken.

Zijn halsslagader klopt nog, maar zo zwak dat ik ervan uitga dat de man me geen last meer zal bezorgen. De klus moet worden geklaard nu zijn lichaam nog warm is. Als het lijk koud wordt, verstijft de huid en wordt het vlees stug. Dan wordt mijn werk moeilijker, en ik kan me geen missers veroorloven. Wanneer je de huid van een levend lichaam stroopt, vloeit het bloed nog heviger. Maar ik heb niets tegen bloed.

Mijn rugtas ligt iets verderop, waar ik hem heb achtergelaten toen ik de man de struiken in trok. Het was een fluitje van een cent, want het kleine park was op dit uur uitgestorven. Na één klap tegen zijn achterhoofd zakte hij al door zijn knieën. Geen geschreeuw. Geen worsteling. Geen getuigen. Ik wist dat hij langs deze route uit de nachtclub naar huis zou lopen omdat ik hem dat eerder had zien doen. Mensen zijn zo dom. Hij zag het niet aankomen, zelfs niet toen ik met een moersleutel in mijn hand op hem afliep. Een paar seconden later gutste het bloed uit de wond bij zijn slaap over de grond. Stap één verliep zeer bevredigend.

Zodra hij knock-out was, greep ik hem vast onder zijn armen en sleepte ik

hem zo snel ik kon over het stenen pad. Ik zocht de beschutting van de struiken zodat niemand ons kon zien. Hij was zwaar, maar ik ben sterk, en ik slaagde erin hem tussen twee laurierstruiken door de bosjes in te trekken.

Ik ben buiten adem van de inspanning. Ik steek mijn handen uit, met de palmen naar beneden. Ik zie dat ze licht trillen. Ik bal mijn vuisten, open ze weer. Mijn handen fladderen als motten, net als mijn hart in mijn borstkas. Ik vloek zachtjes. Om mijn opdracht te kunnen uitvoeren heb ik een vaste rechterhand nodig. De oplossing zit in een zijvakje van mijn rugtas. Een doosje pillen, een flesje water. Propranolol, de favoriete bètablokker van veel snookerspelers. Ik neem er twee, sluit mijn ogen en wacht tot ze beginnen te werken. Als ik mijn ogen weer open, is het trillen gestopt. Ik kan beginnen.

Ik haal diep adem en tast in mijn rugtas naar mijn messenetui. Het gevoel van het zachte leer tegen mijn vingers met daaronder de contouren van het staal vervult me met genot. Ik heb het lemmet gisteravond zorgvuldig geslepen. Intuïtie, zou je kunnen zeggen, dat ik wist dat vandaag de dag zou zijn.

Ik leg het etui op de rug van de man en knoop de touwtjes los. Met een zacht geklingel van metaal vouwt het leer zich open. De messen voelen koud aan. Ik kies het mes met het korte heft. Daarmee zal ik de eerste sneden maken om het deel van de huid dat verwijderd moet worden af te bakenen. Daarna zal ik voor het villen een langer, gekromd mes gebruiken. Ik laat de messen uit Japan komen, ze kosten me een klein fortuin. Maar ze zijn het waard. Ze zijn met dezelfde techniek vervaardigd als samoeraizwaarden. Met het getemperde staal kan ik snel en precies werken, alsof ik figuren uit boter snijd.

Ik leg de andere messen naast het lichaam op de grond en controleer opnieuw zijn hartslag. Die is nog zwakker dan zojuist, maar hij leeft nog. Uit zijn hoofd sijpelt bloed, langzamer nu. Tijd voor een test: een snelle, diepe steekwond in zijn linkerbovenbeen. Geen beweging of versnelde ademhaling. Alleen de gestage stroom van donker, glibberig bloed. Mooi. Tijdens het snijden mag hij niet bewegen.

Het moment is gekomen. Terwijl ik met mijn ene hand de huid straktrek, maak ik met de andere de eerste incisie. Met een snelle beweging trek ik het mes vanaf de bovenkant van zijn schouder over zijn hoekige schouderblad, waarbij ik de contouren van het motief volg. In het spoor van mijn mes verschijnt een rood lint, dat warm langs mijn vingers vloeit. Ik houd mijn adem in terwijl

het mes zijn weg zoekt, en geniet van de huivering die over mijn rug trekt en van het hete bloed dat door mijn lendenen jaagt.

Als ik straks klaar ben, is de man dood.

Hij is niet de eerste. En hij zal niet de laatste zijn.

1

Marni

De naaldjes schoten de donkere inkt sneller in de huid dan je met het blote oog kon zien, en aan de oppervlakte tekenden zich langzaam bloederige rozen af. Om de paar seconden veegde Marni Mullins de druppeltjes met een tissue weg om de lijnen op de arm van haar klant goed te kunnen zien. Een likje vaseline, en opnieuw boorden de scherpe naaldjes zich in het vlees om een nieuwe zwarte lijn te trekken die daar voor eeuwig bleef zitten. De alchemie van huid en inkt.

Marni ging helemaal op in haar werk, gebiologeerd door het gezoem en het zachte trillen van de tattoo-machine in haar hand. Het was een tijdelijke vlucht van de herinneringen die haar plaagden, de dingen die ze niet kon vergeten.

Zwart en rood. De afdruk die ze in de soepele huid grifte. Haar klant kromp ineen en schokte onder het prikken van de naalden, zelfs nu Marni zijn arm met haar tissuehand stilhield. Ze kende de pijn die hij voelde maar al te goed. Hoeveel uur had ze zelf niet aan de scherpe kant van een tattoo-machine doorgebracht? Ze had er begrip voor, maar het was de prijs die je moest betalen. Je moest het overhebben voor iets wat een leven lang meeinging. Voor iets wat niemand je meer kon afpakken.

Met haar onderarm veegde ze een lok donker haar van haar voorhoofd en ze vloekte zachtjes toen die weer voor haar ogen viel. Ze blies het haar uit haar gezicht en doopte de tip, die bestond uit zeven naalden, in een klein bakje water waardoor de zwarte inkt blauwgrijs verkleurde.

‘Marni?’

‘Ja? Hoe gaat het, Steve?’

Hij lag met zijn gezicht naar beneden op haar massagetafel. Hij draaide zijn hoofd naar haar om, knipperde met zijn ogen en trok een grimas. ‘Kunnen we even stoppen?’

Marni keek op haar horloge. Ze was al drie uur onafgebroken met hem bezig en werd zich plotseling bewust van de spanning die zich in haar schouders had opgebouwd.

‘Ja, natuurlijk.’ Drie uur was lang, zelfs voor een vaste klant als Steve. ‘Je doet het helemaal geweldig,’ voegde ze eraan toe terwijl ze haar machine op het rek naast haar kruk legde. Het was iets wat ze standaard tegen haar klanten zei, of het nu waar was of niet, en in het geval van Steve, met al zijn gekronkel en geklaag, was het absoluut niet waar.

Maar ook zij was toe aan een pauze, want ze begon zich opgesloten te voelen. Dat overkwam haar altijd op conventies met hun kunstmatig verlichte hallen, bedompte lucht en rumoerige mensenmassa’s. Doordat er geen ramen waren wist je niet of het buiten licht of donker was, en Marni wilde, waar ze zich ook bevond, de lucht kunnen zien. Het was hierbinnen drukkend warm, de hal was afgeladen met mensen die getatoeëerd werden en met nieuwsgierigen die de naalden in de gaten hielden. Dit alles werd begeleid door keiharde rockmuziek en het voortdurende geschraap van tatoomachines over bebloede huid.

Ze haalde diep adem en bewoog haar hoofd heen en weer om de spanning in haar nek te verlichten. De scherpe geur van inkt, bloed en desinfectiemiddel hing in de lucht. Ze stroopte de zwarte latexhandschoenen van haar handen en gooide ze in een vuilniszak. Steve boog zijn arm, strekte hem weer en kneept zijn hand tot een vuist om de bloedsomloop op gang te brengen. Hij zag een stuk bleker dan aan het begin van de sessie.

‘Misschien moet je even iets te eten gaan halen. Kom over een halfuur maar weer terug.’

Marni wikkelde snel wat plasticfolie om het bloederige ontwerp om het schoon te houden en wees Steve in de richting van de snackbar. Zodra hij weg was, wrong ze zich tussen de mensenmassa door de trap op naar de begane grond en stapte ze door een nooduitgang naar buiten. Toen ze de frisse lucht inademde, besefte ze dat ze geen moment te vroeg was ontsnapt. Ze leunde met haar rug tegen de koude betonnen muur, sloot haar ogen en probeerde de spanning los te laten, de drukte van de mensen en het gebouw van zich af te laten glijden.

Ze deed haar ogen weer open en knipperde. Het kunstlicht van de hal had plaatsgemaakt voor fel zonlicht. Boven haar hoofd scheerden een paar

krijssende zeemeeuwen en aan het eind van de verlaten zijstraat zag ze de uitnodigende glinstering van de zee. Ze snoof genietend de zilte lucht op en strekte haar rug naar achteren tot het pijn deed. Haar botten kraakten terwijl ze met haar schouders rolde. Ze moest eens goed nadenken of ze niet te oud werd om te tatoeëren. Maar ze kon niets anders, en eigenlijk had ze ook nergens anders zin in. Ze tatoeëerde al sinds haar achttiende, negentien lange jaren waarin ze duizenden vierkante meters huid van tattoos had voorzien.

Ze rommelde in haar tas op zoek naar een pakje sigaretten en ging op weg door de wirwar van steegjes waaruit The Lanes in Brighton bestonden. Deze maandag was een nationale vrije dag en toeristen drongen zich door de straatjes, als eksters aangetrokken tot de vintagesieraden en antiekwinkels, of ze struinden de chique boetiekjes af op zoek naar de ideale trouwkleeding en perfecte brogues. Alle cafés waar ze graag kwam zaten vol, maar dat vond ze niet erg. Vandaag nam ze haar cafeïneshot liever in de buitenlucht, dus liep ze The Lanes door naar North Street en verder naar het terras van de Pavilion Gardens.

Voor de bar stond een lange rij mensen te wachten, wat inhield dat ze waarschijnlijk te laat terug zou zijn voor Steve, maar dat had ze graag over voor een paar minuten langer in de frisse buitenlucht zijn. Ze keek omhoog naar de lucht. Lichtblauw. Niet het knalblauw van een zomerdag, maar een zacht maagdenpalmbloem, dat met de lichtere plukjes uiteenvallende wolken langzaam overging in de nevelige grijze horizon van de zee. Ideaal voor een lang voorjaarsweekend.

‘Wat mag het zijn, schat?’

‘Een zwarte americano. Twee shots, graag.’

‘Zoals je wilt.’

‘En een muffin,’ voegde ze eraan toe. Lage bloedsuikerspiegel. Het was niet de beste keuze voor een diabeticus, maar ze kon haar dosis insuline later ter compensatie aanpassen.

Babbelende bezoekers kwamen de Pavilion uit gelopen, onder de indruk van wat ze zojuist hadden gezien. Het was een soort Disney-paleis dat stamde uit de regencytijd, een bruidstaartachtig bouwsel met uivormige koepels, puntige torenspitsen en crèmekleurig stucwerk dat Marni altijd deed denken aan Scheherazade en de vertellingen van Duizend-en-een-

nacht. Op haar allereerste dag in Brighton was ze op slag verliefd geworden op het paleis. Ze zuchtte en keek om zich heen naar een plek om te zitten. Alle bankjes waren bezet en op het gras hadden mensen zich verspreid om te eten en te drinken, te lachen of rustig van de zon te genieten.

Op dat moment zag ze hem, en haar maag trok zich samen. In de hoop dat hij haar niet had gezien draaide ze zich onmiddellijk weer om naar de bar. Ze was vanochtend niet in de stemming voor een ontmoeting met haar man. Haar ex-man, om precies te zijn, die op z'n zachtst gezegd onvoorspelbaar was en haar altijd weer confronteerde met de gemengde gevoelens die hij bij haar opriep. Ze waren samen geweest sinds ze op haar achttiende trouwden en inmiddels waren ze al twaalf jaar gescheiden, maar er ging geen dag voorbij dat hij niet in haar gedachten was. Het co-ouderschap compliceerde hun relatie, en de term 'haat-liefdeverhouding' leek speciaal voor hen verzonnen te zijn.

Toen ze snel over haar schouder keek, zag ze hoe Thierry Mullins met een gezicht als een donderwolk over het gras beende. Hij zag er gejaagd uit, spiedde naar links en rechts en keek steeds over zijn schouder. Wat deed hij hier? Hij hoorde op de conventie te zijn, hij zat in de organisatie.

'Twee pond veertig, alsjeblieft.'

Marni betaalde de koffie en glipte met het kartonnen bekertje naar het andere eind van het terras zodat Thierry haar niet zou opmerken. Met trillende handen van de adrenaline stak ze een sigaret op. Waarom had hij nog altijd dat effect op haar? Ze waren nu langer gescheiden dan ze getrouwd waren geweest, maar hij zag er nog precies zo uit als toen ze hem voor het eerst ontmoette. Hij was lang, slank en knap, en de tattoo's op zijn donkere huid hadden de aanzet gegeven tot haar fascinatie voor deze levende kunstvorm. Dat ze hem vaak probeerde te ontlopen wilde nog niet zeggen dat ze zich niet tot hem aangetrokken voelde. De keren dat ze op het punt hadden gestaan het weer samen te proberen, had haar zelfbeschermingsinstinct op de rem getrapt. Maar de relatie achter zich laten? Ze had de hoop opgegeven. Ze nam een flinke hijs van haar sigaret. Cafeïne, nicotine, diep inhaleren. Ze sloot haar ogen en wachtte tot de chemische stoffen hun werk deden.

Ze liet haar peuk in het bodempje koffie vallen en zocht om zich heen naar een afvalbak. Aan de andere kant van het terras, in de hoek, stond

een groene plastic afvalcontainer. Met het voetpedaal opende ze de klep en op het moment dat ze de beker erin gooide, sloeg de geur van verrotting haar in het gezicht. De stank was veel heftiger dan de normale geur van een afvalbak in het park op een warme dag. Er kwam gal in haar keel omhoog toen ze in de donkere container keek. Onmiddellijk had ze spijt dat ze gekeken had.

Tussen de fijngeknepen colablikjes, weggegooide kranten en snackverpakkingen zag ze iets liggen. Bleke, glanzende vormen waarin ze direct een arm, een been en een torso herkende. Het lichaam van een mens, onmiskenbaar dood. Ze zag een flits van beweging, een rat die aan de rand van een donkere wond knaagde. Opgeschrikt door het plotselinge daglicht schoot hij piepend weg tussen het afval.

Marni deed een stap achteruit, de klep viel met een klap neer.

Ze rende weg.

Francis

Francis Sullivan sloot zijn ogen en liet de hostie tegen zijn gehemelte kleven. Hij probeerde zich te concentreren op het geprevel van de voorgangers en van de gelovigen om hem heen, maar hij was er met zijn gedachten niet bij.

Inspecteur Francis Sullivan.

Hij proefde de woorden op zijn lippen. Dat was hij vanaf morgen, zijn eerste werkdag in zijn nieuwe functie. Door zijn onverwachte promotie was hij nu, op zijn negenentwintigste, de jongste inspecteur van het politiekorps van Sussex. Hij was nog nerveuzer dan op zijn eerste dag op de middelbare school. Het was een enorme blijk van vertrouwen van zijn leidinggevendenden. Goed, hij was met vlag en wimpel geslaagd voor de vereiste examens en het sollicitatiegesprek was uitstekend verlopen. Maar waarom hadden ze hem ondanks zijn relatieve onervarenheid al zo snel bevorderd? Omdat zijn vader een gerenommeerd advocaat was geweest? Een vreselijke gedachte.

Zijn nieuwe baas, hoofdinspecteur Martin Bradshaw, had bepaald geen enthousiaste indruk gemaakt toen hij Francis over zijn promotie inlichtte. Hij had hem niet eens gefeliciteerd. Francis vroeg zich af of Bradshaw wel volledig achter het besluit stond, of dat hij door de andere leden van de sollicitatiecommissie onder druk was gezet.

Hij voelde krampen in zijn maag toen zijn gedachten afdwaalden naar Rory Mackay.

Brigadier Rory Mackay. Hij was gepasseerd voor de promotie en was aangesteld als Francis' tweede man. Vorige week had hij Mackay ontmoet. Een formele kennismaking in het kantoor van de baas, waarbij de veel ervarener brigadier duidelijk had laten blijken dat hij niet onder de indruk

van hem was. Hij had hem aangekeken als iemand die een halve worm in de appel zag zitten waaruit hij zojuist een hap had genomen. Francis was kalm en beleefd afstandelijk gebleven – hij was zich ervan bewust dat je niet moest proberen al te vriendschappelijk met je teamleden om te gaan – maar wist dat hun relatie licht ontvlambaar zou zijn.

Rory was eropuit hem te laten struikelen. En Francis wist dat hij niet de enige was.

‘Het bloed van Christus.’

Francis opende zijn ogen en hief zijn hoofd om het slokje wijn uit de kelk te ontvangen.

‘Amen,’ mompelde hij.

Het was niet anders.

Maar was het inderdaad te snel? Tijdens de sollicitatieprocedure had hij zich rustig en zelfverzekerd gevoeld. Examens waren nooit een probleem voor hem geweest. Maar had zijn theoretische kennis verwachtingen gewekt die hij in de praktijk niet kon waarmaken? De gevaren van een te vroege promotie waren in het korps maar al te goed bekend. In de kantine deden genoeg rampverhalen de ronde, hoewel het ene verhaal aannemelijker was dan het andere. Rennen voordat je kon lopen. Geen resultaten boeken. Er waren op dit moment geen dramatische missers nodig om buitenspel gezet te worden. Een paar onopgeloste zware zaken waren voldoende.

Het genoegen om zijn bevordering werd overschaduwd door angst. *Inspecteur Francis Sullivan*. Sinds hij het nieuws had gehoord, deed hij geen oog meer dicht. En de mentale focus die hij nodig had was verdwenen. Verdomme. Hij mocht dan wel jong zijn, hij was niet achterlijk. Het team dat hij zou aansturen dacht dat hij zijn functie niet aankon. Dat hij er niet klaar voor was. Hij moest ze vanaf dag één aan zijn kant zien te krijgen, vanaf de allereerste zaak. Anders zouden ze gelijk krijgen, dan zou hij falen. Daar zouden ze wel voor zorgen. Bradshaw en Mackay zouden hun kans afwachten en toeslaan. Ze zouden proberen hem op alle mogelijke manieren beentje te lichten.

Hij sloeg zijn ogen op naar de gebeeldhouwde Jezusfiguur aan het kruis boven het altaar. De Zoon van God keek hem bestraffend aan, en Francis sloeg snel zijn ogen neer. Hij prevelde een dankzegging, sloeg een kruis en

met het gevoel dat hij een standje had gekregen vanwege zijn gebrek aan aandacht stond hij op om terug naar zijn kerkbank te lopen.

Hij zong de laatste hymne mee op de automatische piloot, zonder aandacht voor de betekenis van de woorden, en knielde neer in gebed. Een paar minuten lang concentreerde hij zich op de reden waarom hij hier was gekomen: om te bidden voor zijn moeder, voor zijn zus en voor hun verzorgers. Niet voor zijn vader.

Het trillen van zijn telefoon ging over in een meldingsgeluid voordat hij hem uit zijn broekzak kon pakken. Het piepje leek in de stille kerk langer en luider te klinken dan normaal. Hoofden draaiden zich naar hem om en een vrouw siste afkeurend naar hem. Hij kwam half overeind om zijn telefoon op stil te zetten en keek op naar Father William.

Francis boog beschaamd zijn hoofd en las toen stiekem het bericht dat was binnengekomen.

Het was van brigadier Mackay.

Je begint een dagje eerder. Lijk gevonden. Pavilion Gardens.

Zodra het fatsoenshalve mogelijk was, stond Francis op uit de bank en liep hij naar de openstaande deuren achter in de kerk. In het gangpad kneep Father William zijn lippen op elkaar voordat hij het woord tot hem richtte.

‘Francis.’

‘Het spijt me vreselijk, Father. Ik dacht dat ik hem had uitgezet.’

‘Dat is niet wat me dwarszit. Je keek de hele dienst zo bezorgd uit je ogen. Wil je erover praten?’

‘Dat wil ik heel graag,’ zei Francis. Hij meende het. ‘Maar ik moet gaan. Er is een lijk gevonden.’

Father William sloeg fluisterend een kruis en legde zijn hand op Francis’ onderarm. ‘Het kwaad is overal. Ik vind het zorgelijk dat je dit werk doet, Francis. Altijd balancerend op de rand van het onheil.’

‘Maar aan de kant van de gerechtigheid.’

‘God is de Opperrechter, vergeet dat niet.’

Een vrouw van middelbare leeftijd porde Francis met haar elleboog in zijn zij. Hij nam meer tijd van de priester in beslag dan hem toekwam.

De Opperrechter. Francis dacht na over die woorden. In de hemel mischien. Maar hier op aarde was het aan mensen zoals hij om het kwaad

op te sporen. Het was zijn taak om moordenaars op te sporen en voor het gerecht te slepen. Zijn eerste zaak had zich zojuist aangediend en hij was vastbesloten hem tot een goed einde te brengen, met hulp van God.

En als er geen hulp van boven kwam, zou hij het heel goed alleen redden.

3

Francis

Francis kwam maar nauwelijks vooruit toen hij over New Road reed. Zelfs met zijn blauwe zwaailicht gingen de toeristen niet opzij. Gedeeld weggebruik, wat een ellende. Het hield in dat niemand wist wie welk stuk weg precies mocht gebruiken en dat iedereen ervan uitging dat hij voorrang had. Hij liet de sirene kort loeien om een traag voortsjokkende familie in beweging te brengen en trok zijn wenkbrauwen op toen ze hem kwaad aankeken.

Hij stopte bij een rij banken voor de Pavilion Gardens. Een vrouw die haar kinderen hapjes ijs voerde keek hem nijdig aan omdat hij reed waar zij liep, maar van het groepje mensen dat zich daar verzameld had merkten de meesten zijn aanwezigheid niet op. Ze probeerden een glimp op te vangen van de politieactiviteit aan de andere kant van het hek. Opgelucht constateerde hij dat het hele gebied al met lint was afgezet en dat de afzetting bewaakt werd door een aantal geüniformeerde agenten.

Hij toonde zijn penning en werd meteen naar binnen gewuifd. Rory Mackay spotte hem onmiddellijk en liep op hem af, zijn omvangrijke lichaam gehuld in een wit papieren pak van de forensische recherche.

‘Brigadier Mackay,’ zei Francis met een hoofdknik. ‘Wat is er gevonden?’

‘Je moet je eerst omkleden, chef,’ zei de agent met een vernietigende blik. ‘Ik heb een reservepak in de kofferbak van mijn auto.’

Francis volgde Mackay naar een zilverkleurige Mitsubishi die naast een aantal andere auto’s vlak binnen de North Gate geparkeerd stond, aan de andere kant van de tuinen. Hij vloekte binnensmonds dat hij er niet aan had gedacht beschermende kleding mee te nemen om de plaats delict te betreden. En dat hij niet op het idee was gekomen om naar deze kant van de tuinen te rijden, waar hij gemakkelijker had kunnen parkeren.

‘Ik had gedacht dat je er eerder zou zijn, het is tenslotte je eerste zaak.’

Francis voelde de spieren in zijn schouders verstrakken. ‘Ik was in de kerk, Mackay. Ik was niet bereikbaar. Pas toen ik weer buiten was.’

‘Natuurlijk.’

Francis zag het spottende lachje dat kort om de lippen van de brigadier speelde. Mackay opende de kofferbak van zijn auto en gooide Francis een forensische overall toe. Terwijl hij hem aantrok, wierp Francis een blik op de inhoud van de kofferbak. Drie kratten Stella en twee traytjes Heineken. Houtskool voor de barbecue. Het was niet moeilijk te raden hoe Mackay zijn zondag had willen doorbrengen.

‘Het zou jouw maat moeten zijn. Voorzichtig, ze scheuren gemakkelijk.’

‘Ik heb er wel vaker een aangehad,’ reageerde Francis.

De overall was een maat te klein, de pijpen waren te kort. Rory stond tegen het portier van zijn auto geleund op hem te wachten en hees aan zijn e-sigaret.

‘Kom, we gaan,’ zei Francis terwijl hij de mouwen van de overall recht-trok.

Mackay gooide de klep van de kofferbak dicht en ze liepen naar het terras.

‘De brigadier achter de balie nam om 11.47 uur een telefoontje aan waarbij melding werd gemaakt van een lijk in een container achter het café van de Pavilion Gardens. Op dat moment werden geen nadere bijzonderheden gemeld.’

‘Enig idee wie de beller was?’

‘Het was een vrouw. Ze had al opgehangen voordat de brigadier haar naam kon vragen.’

‘Hebben we het nummer?’

‘Er werd met een prepaidtelefoon gebeld.’

Dit was het eerste punt dat nader onderzocht moest worden.

‘En het lijk?’ ging Francis verder.

‘Een man. Naakt. Het is duidelijk dat hij een klap tegen z’n hoofd heeft gehad, en er zit een flinke verwonding op z’n linkerschouder en borst. Hij is nog niet geïdentificeerd, maar hij heeft een aantal tatoeages die daarbij kunnen helpen.’

‘Is er nog meer gevonden?’

‘Zodra het lijk is weggehaald kunnen we de container doorzoeken. We wachten nog op Rose.’

Rose Lewis, de forensisch patholoog. Een betrouwbaar paar handen. Francis had als rechercheur met haar aan enkele zaken gewerkt.

‘Goed, ik ga maar eens kijken,’ zei Francis.

Terwijl ze in de richting van het terras liepen, beantwoordde Rory een telefoontje. ‘Ja, meneer, hij is er... Ik heb het gebied afgezet en het forensisch onderzoeksteam aan het werk gezet. Ja, ook de patholoog is ingeschakeld...’

Rory zweeg even, hij knikte. ‘Ja, volgens mij staat zijn telefoon nu aan. Hij was in de kerk.’

Francis hoorde aan Rory’s toon wat hij daarvan vond. Hij versnelde zijn pas. Dit was niet bepaald de start die hij voor ogen had gehad.

Rory leidde hem over het gras naar de zijkant van het café. Aan de achterkant van het gebouw stond een groene plastic container. Toen ze dichterbij kwamen en Francis de stank van de inhoud rook, begon hij door zijn mond te ademen. Hij kokhalsde, zijn mond liep vol speeksel, hij vocht tegen zijn reflexen. Op de vindplaats van het lichaam wemelde het van de forensisch rechercheurs in witte pakken, die de grond afspeurden, afstanden maten en foto’s namen.

‘Doe maar open,’ zei Rory.

Rechercheur Tony Hitchins stond rechts van de container. Toen Francis en Rory dichterbij kwamen, trapte hij op het pedaal om de klep te openen en wendde hij zijn blik af. Francis trok zijn latexhandschoenen aan en stapte naar voren.

Hitchins was wit weggetrokken en toen Francis vlak voor hem stond zag hij dat de buik en borst van de agent zich spanden. Zijn lippen waren samengeknepen tot een smalle streep.

‘Als je over je nek gaat, doe dat dan niet hier op het plaats delict, Hitchins.’

Francis ving de klep van de container op toen Hitchins over het gras wegsnelde. De agent wist nog net onder het blauwwitte lint door te kruipen voordat hij zich vooroverboog en de restanten van zijn zondagse ontbijt in het gras deponeerde.

‘Mijn god,’ zei Francis, en Rory schudde zijn hoofd. Maar ze keken

elkaar niet aan. Alle agenten bij het korps hadden weleens gekotst bij het zien van een lijk, waarschijnlijk recenter dan ieder van hen zou willen toegeven.

Francis richtte zijn aandacht weer op de container en zette zich schrap voordat hij erin keek, vurig hopend dat hij niet dezelfde flater zou slaan als Hitchins. Niet vandaag.

En daar lag het. Zijn lijk. Zijn eerste slachtoffer als inspecteur. Deze eerste ontmoeting had wel iets weg van een blind date met iemand die hij de komende weken en maanden door en door zou leren kennen. Hij zou meer van het slachtoffer te weten komen dan hij van zijn eigen familieleden wist, en waarschijnlijk geheimen aan het licht brengen die de familie van het slachtoffer tot in hun ziel zouden choqueren. Op dit moment was de man nog een vreemde. Hij zag een grijze, glibberige huid, in staat van ontbinding, weggrottend als het afval om hem heen. Maar samen met zijn team zou Francis achterhalen wat hem in het leven had bewogen en wie hem dood wilde hebben.

Francis sloeg het schokkende beeld in zijn geheugen op. Ledematen in vreemde hoeken, een weke huid en rood-zwart vlees op de plekken waar zijn gezicht en borst door de ratten waren aangevreten. Zelfs zijn eigen moeder zou hem niet herkennen. Dit beeld zou Francis' woede aanwakkeren en hem helpen zijn focus scherp te houden.

'Brigadier Mackay? Brigadier Mackay?'

Francis draaide zich om. Rory liep al naar het afzetlint waar een man stond die een camera om zijn nek had hangen. De pers.

'Tom,' zei Rory met een hoofdknik. 'Ik vroeg me al af waar je bleef.'

'Je kwelgeest,' zei de man grijnzend. 'Wat is er aan de hand, Mackay?'

'Dat ga ik jou niet aan je neus hangen,' antwoordde Rory. 'We geven informatie pas vrij aan de pers op het moment dat het gepast is, niet eerder. En nu oprotten.'

Hij keerde hem de rug toe en liep terug naar Francis. 'Die vent moet je in de gaten houden. Tom Fitz van de *Argus*. Niet bij plaatsen delict weg te slaan.'

'Hoe komt hij hier zo snel?' vroeg Francis.

Rory haalde zijn schouders op. 'Hij houdt de radio in de gaten, koopt drankjes voor de brigadiers aan de balie.' Het verbaasde hem kennelijk niet.

‘Hou hem te vriend,’ zei Francis. ‘Je weet nooit wanneer je de pers nog nodig hebt.’

‘Rose is er,’ zei Rory kortaf. Hij had blijkbaar geen zin om voor journalisten te buigen.

‘Inspecteur Sullivan,’ klonk een vriendelijke stem.

Francis draaide zich om naar Rose Lewis. Ze gaf Hitchins, die nog niet helemaal hersteld was, de opdracht haar verschillende tassen met benodigdheden dicht bij de afvalcontainer neer te zetten. Ze was zo tener dat zelfs de kleinste maat overall haar nog te groot was, en ze moest op haar tenen gaan staan om over de rand van de container te kunnen kijken.

‘Niet best,’ zei ze. Ze keek naar Hitchins. ‘Kun je een trapje voor me zoeken zodat ik wat foto’s kan nemen?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Ik begrijp dat ik je moet feliciteren?’ vroeg Rose toen Hitchins zich aan zijn taak zette.

‘Ja, bedankt,’ zei Francis. ‘Geniet je van je lange weekend?’

‘Nu wel. Is dit je eerste moord in je nieuwe functie?’

Hij knikte.

‘Die moet je natuurlijk oplossen, hè?’

Dat wist hij maar al te goed.

En ook wat de consequenties waren als hij faalde.

Marni

Marni had al haar moed bijeengeraapt om het telefoontje te plegen. De wetenschap dat ze een agent aan de lijn had, had haar bijna net zo van haar stuk gebracht als het vinden van het lijk. Alles wat met de politie te maken had, maakte haar nog altijd van streek, voerde haar terug naar een tijd die ze liever wilde vergeten. Ze had gezworen dat ze nooit van haar leven meer met de politie in aanraking zou komen.

Tegen de tijd dat ze terug was in de conventiehal, stond Steve al een halfuur op haar te wachten, en het duurde nog eens een halfuur tot haar handen niet meer trilden en ze verder kon gaan met zijn tatoeage. Maar hij leek nauwelijks geschokt toen ze met tegenzin vertelde wat er was gebeurd. En het verbaasde haar niet dat hij een sensatiebeluste interesse in haar ontdekking had getoond.

‘Ik heb nog nooit een lijk gezien. Stonk het echt zo erg als ze zeggen? Was de politie snel ter plaatse?’

Marni kreeg er hoofdpijn van, en ze zegde haar laatste afspraak van die dag af. Toen de conventie aan het eind van de middag zijn deuren sloot, voelde ze zich afgepeigerd en emotioneel. Ze bleef het beeld van het lijk voor zich zien en het was alsof de stank in haar neus was blijven hangen. Was ze maar nooit naar de Pavilion Gardens gegaan. Het gesprek met de politie had haar nog angstiger gemaakt, want de herinneringen die ze met veel moeite had weten te onderdrukken kwamen allemaal weer boven.

Nadat ze haar tattookit had klaargelegd voor de volgende dag, maakte Marni in haar eentje een wandeling over het strand om haar hoofd leeg te maken. Ze moest constant denken aan wat ze had gezien. Hoe de vochtige huid van de man glansde in het zonlicht. De donkere vlekken. Ze had die aanvankelijk voor blauwe plekken aangezien, maar zich daarna gerealiseerd

dat het tattoos waren. Het beeld zat als een filmstill achter haar oogleden geplakt en elke keer dat ze het zag, tekenden de details zich scherper af. De tattoo aan de rechterkant van zijn borst, handen gevouwen in gebed. En op zijn kuit een zwartgrijze tekening van Sint-Sebastiaan, de pijlwonden felrood.

Ze probeerde het lijk uit haar hoofd te zetten en zich te concentreren op waar ze heen ging. De boulevard was vol mensen en verkeer. Achter haar klonk een aanzwellend hoog gezoem en over haar schouder zag ze een stuk of twintig, dertig scooters komen aanjakkeren, stuk voor stuk uitgerust met spiegels, wasbeerstaarten, wimpeltjes en vlaggetjes. De mods waren voor het weekend naar de stad gekomen en hadden zichzelf met hun parka's, gestreepte blazers, Hush Puppies en The Who-memorabilia net zo opvallend aangekleed als hun scooters. Het gegier van de passerende motorrijtuigen werkte op haar zenuwen.

De schemering viel in. Het schijnsel van de straatlantaarns hulde alles in een geruststellende, diepe amberkleur, maar Marni had behoefte aan een donkerder en rustiger omgeving. Ze genoot van de koude lucht in haar longen en daalde zachtjes een stenen trap af naar het strand.

Het was eb en ze liep over de knarsende kiezels naar de branding. Hier was het koud en donker, het kabaal van de pier werd overstemd door het gebulder en geraas van de golven. Het geluid werkte even hypnotiserend als het schrapende gezoem van een tattoo-machine. Ze ademde de zilte lucht diep in en masseerde al lopend de overwerkte spieren van haar rechterarm. Ze had morgen weer een lange dag voor de boeg.

Ze speurde het lege strand af, en haar blik bleef hangen bij het vervallen bouwsel een meter of zestig uit de kust. De restanten van de West Pier. Afgetekend tegen de donkere zee stond hij daar weg te rotten sinds hij door brand was verwoest. Niet langer verbonden met de kust was het nu een eiland waarop geesten van lang vergeten vakantiegangers en kleine plaatselijke criminelen rondwaarden.

De ontdekking van het lijk doemde weer in haar gedachten op. Wat zou er met de man in de vuilniscontainer zijn gebeurd als ze hem niet had gevonden? Zou hij ergens op een stortplaats zijn beland en langzaam zijn weggerot tot er geen spoor meer van hem over was, op wat botten en vullingen van kiezen na? Zouden zijn tattoos verdwijnen als zijn lichaam

werd aangevreten? Smaakte het getatoeëerd vlees anders voor de ratten die aan het lijk knaagden? Of voor de kriewelende maden die zich dik en wit in het ontblote rode vlees begroeven? Ze huiverde bij de gedachte.

Degene die de man daar had gedumpt moest haast wel dezelfde persoon zijn als degene die zijn dood op zijn geweten had. Ze hoopte vurig dat de politie de dader kon opsporen. Het was een schokkende gedachte dat dit soort dingen zo dicht bij huis gebeurden.

Marni rilde. Ze was hier gekomen om haar hoofd leeg te maken en tot rust te komen voor ze ging slapen. Dat kon ze wel vergeten. Ze trok haar dunne vestje dicht om haar schouders en draaide zich om naar de lichtjes van de Palace Pier, waarvan de levendigheid en drukte in schrill contrast stonden met de dode West Pier. Tussen twee windvlagen door hoorde ze haar voetstappen kraken op de kiezels. Het strand dat overdag wemelde van de mensen, was op dit uur een eenzame plek.

Plotseling klonk er de schreeuw van een vrouw.

Kippenvel gleed over Marni's huid als de wind over het wateroppervlak van een meer. Haar borst verstrakte en ze draaide zich met een ruk om, starend in de duisternis.

Een tel later klonk er een schaterlach, het was dezelfde vrouwenstem, gevolgd door de stem van een man. Marni haalde diep adem en probeerde zichzelf tot kalmte te manen, maar haar hart ging tekeer. Het strand was verlaten toen ze in een rechte lijn naar de stenen trap liep die terug naar de promenade leidde.

Ze keek voor zich, naar de Palace Pier. Tussen de dikke stalen pijlers die de pier met de grond verbonden bewogen donkere figuren. Door de schuimende lucht klonken mannenstemmen.

'Ben je alleen, mop?'

Marni keerde zich van hem af. Oplazeren.

'Hé, kom eens wat plezier met ons maken.' Een andere stem, dichterbij nu.

Marni gaf geen antwoord en liep zo snel ze kon de trap naar de promenade op.

Terwijl ze door de rustige avondlucht van Kemptown naar huis wandelde, gingen haar gedachten steeds naar hetzelfde terug: de tattoo van Sint-Sebastiaan op het been van de man. Ze wist wel waarom. De tattoo

deed haar denken aan het werk van Thierry, vooral door de manier waarop de wonden van de pijlen rood aangezet waren. Thierry. Waarom was Thierry in de Pavilion Gardens geweest terwijl hij op de conventie hoorde te zijn?

Alstublieft, God, laat het niets te betekenen hebben.

Zou de tattoo van de man echt van Thierry kunnen zijn? Het was onwaarschijnlijk, en als het wel zo was, betekende het waarschijnlijk niets. Natuurlijk betekende het niets. Ze legde verbanden met het verleden die niet logisch waren. Maar als het Thierry betrof, kon ze niet logisch nadenken. Hij had een emotionele greep op haar die alleen maar sterker leek te worden, hoewel ze dat uit alle macht probeerde te ontkennen. Natuurlijk had Thierry niets te maken met het lijk in de container. Ze was zo geobsedeerd door die man dat ze alles wat haar overkwam met hem in verband bracht.

Toen ze Great College Street in liep, zag ze in de woonkamer van haar huis licht branden. Alex was thuis. Een knul van achttien hoefde zijn moeder niet in deze staat te zien. Ze haalde diep adem, vermande zich en pakte haar telefoon uit haar zak. Hoewel ze hem altijd probeerde te ontlopen en haar best deed om haar gevoelens voor hem te onderdrukken, was het toch altijd weer Thierry die ze op crisismomenten nodig had. Ze belde hem en wachtte tot hij opnam en haar gerust kon stellen.

‘Thierry?’

Ze hoorde alleen een ruis. En vervolgens het geroezemoes van een café.

‘Marni?’ Door zijn Franse accent klonk haar naam anders.

‘Ja, dat hoor je toch.’

‘Marni! Ik ben met de jongens in het café. Kom je ook? Charlie en Noa willen je graag zien.’

Charlie en Noa waren Thierry’s collega’s van Tatouage Gris, de enige Franse tattooostudio van Brighton. Op de achtergrond hoorde ze hun stemmen, en gegiechel van vrouwen. Ongetwijfeld tattooogroupies die voor de conventie in de stad waren. Thierry had het goed mis als hij dacht dat ze zin had om zich bij hen te voegen.

‘Nee. Kom jij maar hierheen, ik moet je spreken.’ Ze wilde hem plotseling wanhopig graag zien en haatte zichzelf daarom. Hij was een verslaving waar ze geen weerstand aan kon bieden.

‘Waarover?’

‘Ik heb een vreselijke rottag achter de rug.’

Ze hoorde hem zuchten.

‘Thierry, ik heb een lijk gevonden.’ Haar stem klonk een octaaf hoger dan normaal. ‘Ik ben bang...’

‘Ho, wacht even. Wat zeg je? Heb je de politie gebeld?’

‘Natuurlijk. Maar ik wil met je praten.’

‘Nee. Ik ben moe, *chérie*, en ik ben niet geïnteresseerd in dode mensen.’

‘Thierry, kom op. Stel dat het iemand was die we kennen? Stel dat het Alex was?’

‘Het was Alex niet. Ik heb hem een uur geleden nog gesproken. Hij gaf Pepper te eten. Je hondenvoer is op.’

Pepper. Haar bulldog.

‘Kom op, Thierry. Alsjeblieft.’

Thierry liet het vocale equivalent horen van de typisch Franse schouderophaling: een nonchalante grom die ze altijd charmant had gevonden. ‘Als dit een truc is om me te verleiden...’

‘Godsamme.’ Ze hing op en ging haar huis binnen.

‘Mam!’ Alex kwam de gang in en begroette haar met een omhelzing. ‘Hoe was je dag?’

Marni rechtte haar schouders en glimlachte. ‘Geweldig. Ik heb iets moois gemaakt voor een van mijn vaste klanten en een paar spontane bezoekers getatoeëerd. En jouw dag?’

Alex haalde zijn schouders op. ‘Huiswerk. Saai.’

Na een bord pasta en een glas wijn liet Marni zich op de bank zakken en zette het journaal aan. Alex wilde voetbal kijken, maar zij had de afstandsbediening. Achteraf wou ze dat ze die meteen aan hem had gegeven.

... politie verzoekt de anonieme beller die melding heeft gemaakt van een stoffelijk overschot in de Pavilion Gardens in Brighton zich in het belang van het onderzoek te melden. De man, die in een container werd aangetroffen, is nog niet geïdentificeerd...

‘Oké, Alex, kijk maar of ze al gescoord hebben.’ Ze gooide hem de afstandsbediening toe en probeerde het plotselinge trillen van haar handen te verbergen.

‘Nee, wacht. Er is een moord gepleegd, hier in Brighton. Hier gebeurt nooit iets.’

Maar Marni had genoeg gehoord. ‘Straks mis je een doelpunt,’ zei ze.

Omdat er weinig concrete feiten te melden waren, ging het journaal al snel verder met iets anders en Alex schakelde over op een andere zender. Ze hadden nog geen doelpunt gemist en het bleek een weinig spannende wedstrijd.

Alex werd onrustig. ‘Hoe was het op de beurs vandaag?’

‘Heel goed. Je vader doet het geweldig. De conventie in Brighton is de beste die er is.’

‘Mam, denk je dat papa en jij ooit weer bij elkaar komen?’

Marni verslikte zich in een slok wijn. Proestend schudde ze haar hoofd. ‘Waar haal je dat ineens vandaan?’

‘Jullie kunnen toch goed met elkaar opschieten.’

‘Natuurlijk.’ Voor iemand van zijn leeftijd leek het allemaal zo simpel.

‘En ik weet zeker dat papa het wil.’

Was dat zo? Of genoot hij te veel van zijn leven als vrijgezel met een beroep dat voldoende flirtkansen bood? Marni zuchtte. ‘Het probleem met je vader is dat hij niet van getrouwd zijn houdt. Hij is niet zo goed in de praktische kant ervan.’

‘Niemand is perfect, mam. Zelfs jij niet.’

Marni Mullins droomde nooit. Dat kon ze zich niet permitteren, dromen waren te pijnlijk. Ze lag wakker en staarde met open ogen in het zwarte niets. Ze had de hoop om in slaap te vallen allang opgegeven, maar haar gedachten, fragmentarisch en verward, dwarrelden alle kanten op. Alex’ woorden klonken na in haar oren.

Hier gebeurt nooit iets.

Alleen nu was er wel iets gebeurd, en zij werd erin meegesleept. Er was een man dood. En iets aan hem bleef in de donkere krochten van haar geest de aandacht vragen. Het was iets bekends. Maar wat was de link? Als hij in de buurt woonde en in de buurt getatoeëerd was, zou ze hem misschien kennen. Maar die kans was klein. In Brighton liepen duizenden mensen rond met een tattoo. En zelfs als Thierry hem had getatoeëerd, wat dan nog? Wees dat op zijn betrokkenheid?

Marni knipte het bedlampje aan en werd verblind door het licht. Ze kneep haar ogen stijf dicht en vocht tegen de snik die in haar borstkas

opwelde. Er kon geen verband zijn. Het waren gewoon gedachten in de vrije val tussen waken en slapen. Ze ging rechtop zitten en de kamer begon te tollen. Gal brandde achter in haar keel.

Kokhalzend rende ze naar de badkamer en met opeengeklemd kaken boog ze zich over de wc-pot. Speeksel stroomde in haar mond en ze haalde diep adem om de misselijkheid te verdrijven. Na een poosje kwam ze iets tot bedaren. Met betraande ogen liet ze zich op de vloer zakken. Ze knipperde met haar ogen. De witte tegels zaten onder de bloedspetters.

In de verte hoorde ze het knarsende, schrapende geluid van metalen deuren die dichtvielen. Ze keek naar stenen muren die muisgrijs waren geverfd. Haar buik en borsten voelden strak en gespannen in deze laatste fase van haar zwangerschap. Voetstappen op de gang, haar bloed bevroor, een explosie van pijn. Ze zat op haar hurken, ze bloedde, voelde krampen in haar buik en schreeuwde om hulp. Het enige wat ze kreeg was nog een trap in haar maag...

Toen ze haar ogen weer opendeed was het bloed verdwenen. Het lijk en de Sint-Sebastiaan-tattoo hadden haar hoofd op hol gebracht. Ze moest er op de een of andere manier achter zien te komen of Thierry de tattoo van de vermoorde man had gezet. Als het niet zo was, kon ze alles vergeten.

Terug in haar slaapkamer pakte ze haar telefoon en googelde het nummer van de anonieme misdaadmeldlijn in Brighton.

De telefoon ging over. En over. En over.

Marni wachtte. Ze wist niet waarom. Het was tien over halfdrie 's nachts en er zou niemand zijn om de telefoon op te nemen.

Uiteindelijk gaf ze op. Ze gooide haar telefoon aan de kant en ging liggen, wachtend tot de angst weer bezit van haar zou nemen.

6

Francis

Zwarte spijkerbroeken, zwarte t-shirts, kaalgeschoren hoofden en dreadlocks. Blote, getatoeëerde huid. Liters inkt vastgelegd op levend vlees stroomden aan Francis voorbij, te snel om te zien wat de afbeeldingen voorstelden. Het waren gitzwarte, vaalblauwe of felgekleurde flitsen. Wat deed hij in godsnaam op deze maandag, nota bene een nationale feestdag, op een tattooconventie? Hij had een mopperende Mackay naar de plaats delict teruggestuurd om het gebied nogmaals grondig uit te kammen en naar stukjes vlees te zoeken die van het lichaam waren gesneden. Intussen was hij hier om zijn mysterieuze nachtelijke beller op te sporen. De telefoon waarmee was gebeld bleek van een plaatselijke tattooartiest te zijn. Op haar website stond dat ze op de conventie was, en mogelijk zou ze hem wat meer kunnen vertellen. Hij wilde ook weten waarom ze zo terughoudend was geweest.

Toen Francis de hal van het Brighton Conference Centre in liep, voelde hij zich behoorlijk opgelaten. Waarschijnlijk was hij er de enige zonder tattoo, en zeker de enige in pak.

Hij ademde diep in, vermande zich en begaf zich in de menigte.

De mensen om hem heen botsten tegen hem aan, drongen en duwden, stonden op zijn tenen en strekten hun hals uit om in de stands te kunnen kijken. En dan het lawaai. Het volume van de heavy metal die uit elke stand klonk was hard genoeg om dat van de buurman te overstemmen.

En ver boven alles uit hoorde hij een aanhoudend schel elektrisch gehuil. Hij kon de oorzaak niet lokaliseren totdat zijn blik op de ontblote rug van een man viel. Een vrouw was hem aan het tatoeëren, het geluid was het gezoem van alle tattooopistolen tezamen. Uit de zwarte lijnen die ze trok, droop bloed. Francis rook de koperachtige geur en walgde ervan.

Het was benauwd in de zaal en snikheet. Hij baande zich een weg naar

het einde van het gangpad in de hoop een open ruimte te vinden. Hij had de aantrekkingskracht van tatoeages nooit begrepen en door hun massale aanwezigheid hier begreep hij het nog minder. Die mensen hadden er vast mooier uitgezien voordat ze hun lichaam permanent lieten brandmerken. Het was alsof ze tot een stam behoorden. Maar tot welke stam, en wat betekende het?

‘Sorry?’

Francis tikte een passerende jongeman op de schouder. De jongen draaide zich om en keek hem aan. Links op zijn voorhoofd zat een tatoeage van een blauw spinnenweb dat onder zijn haargrens verdween.

‘Ja?’

‘Ik zoek een tattooartiest. Ze heet Marni Mullins.’

De jongen trok een opgevouwen papier uit de achterzak van zijn spijkerbroek. Het was een plattegrond van de beurshal met de genummerde stands. Hij draaide het papier om en zocht de lijst tattooartisten door.

‘Marni?’

‘Mullins.’

Hij boog zijn hoofd en onder zijn korte blonde haar zag Francis de rest van het spinnenweb en de donkere lijnen van een getatoeëerd woord. Hij wierp er een steelse blik op, maar kon zo gauw niet lezen wat er stond.

‘Stand achtentwintig.’

‘Dank je,’ zei Francis.

‘Graag gedaan, *mate*.’ Hij was weer in de mensenmassa verdwenen voordat Francis kon vragen of hij nog even op de plattegrond mocht kijken waar stand achtentwintig zich precies bevond. Maar waarschijnlijk waren ze gewoon oplopend genummerd. Zuchtend stortte hij zich weer in het gedrang.

Drie meisjes met Marilyn Monroe-haar in strapless jarenvijftigjurken verspreidden een wolk zoete parfum. Hun armen, schouders en hals zaten vol met felgekleurde tatoeages van bloemen, vogeltjes en hartjes. Hij hield zijn pas in om aan hun gegiechel te ontkomen maar belandde vervolgens in een groepje gothics met haar dat net zo zwart was als de inkt van hun tatoeages. Hij controleerde de nummers van de stands en dook het volgende pad in.

Links en rechts om zich heen spiedend drong Francis zich vooruit. Een meisje lag praktisch naakt op een massagetafel terwijl twee zwaar getatoeëerde mannen tegelijkertijd aan een spectaculaire Chinese rugtatoeage

werkten. Een man zat doodstil met zijn ogen dicht, de tranen stroomden over zijn wangen terwijl een meisje strakke lijnen trok over een geometrisch patroon op zijn onderarm. In dezelfde stand was een man bezig de schedel van een jongen te tatoeëren. *Mijn god, wat zal dat een pijn doen!* De jongen die getatoeëerd werd gaf geen krimp.

Eindelijk was hij bij nummer achtentwintig. Een artiest was druk bezig met een klant die veel te jong leek voor een tatoeage. Was dit de vrouw wier telefoon ze hadden getraceerd? Ze was klein en pezig, ze zat op een kruk en werkte geconcentreerd aan een enorme roodroze chrysaant op het been van het meisje. Haar wilde donkere haardos was opgebonden in een schuine paardenstaart, maar er stak meer haar uit dan in. Onder een tuinbroek van verschoten spijkerstof droeg ze een wit hemdje en haar gespierde armen waren beide van boven tot onder met zwierige blauwe en groene tinten getatoeëerd.

Francis bleef even naar haar kijken. Zou ze hem kunnen helpen of zou ze iets te verbergen hebben? Een flink deel van de bezoekers hier zou het waarschijnlijk geen punt vinden om met een moord geassocieerd te worden, maar deze vrouw dacht daar blijkbaar anders over. Ze was vastbesloten geweest anoniem te blijven.

Om haar aandacht te trekken kuchte hij een paar keer luid. ‘Bent u Marni Mullins?’

De vrouw was haar klant hoog op de binnenkant van haar dijbeen aan het tatoeëren. Het andere been van het meisje wiebelde onrustig heen en weer, en uit haar zachte gezucht kon Francis niet afleiden of ze ervan genoot of dat ze pijn leed. Onverstoorbaar ging Marni Mullins door de bloemblaadjes met felroze inkt in te kleuren.

Hij herhaalde zijn vraag en deze keer haalde ze de naald weg van de met een donslaagje bedekte huid en keek ze wie er tegen haar sprak.

‘Ja, dat ben ik.’

Hij zag nu dat ze ouder was dan hij had verwacht. Ze was dik in de dertig en had kraaienpootjes om haar ogen.

‘Ik zit helemaal volgeboekt vanmiddag,’ zei ze en ze richtte haar blik weer op haar werk.

‘Ik ben hier niet voor een tatoeage.’

Marni Mullins keer weer naar hem op, met meer aandacht deze keer.

Ze schudde haar hoofd, alsof ze beseftte dat ze zich had vergist.

‘Nee, ik zie het. Wat komt u hier doen?’

‘Mijn naam is inspecteur Francis Sullivan. Ik onderzoek een incident dat gisteren plaatsvond in de Pavilion Gardens. Ik zou het op prijs stellen als u uw tatoeëerpistool neerlegt en met me praat.’

‘Machine.’

‘Wat?’

‘Zoiets heet geen tatoeëerpistool, maar een tatoeëermachine.’

‘Tatoeëermachine dan. Ik moet met u praten.’

‘Waarom zou u met mij willen praten?’ Haar toon was vijandig.

‘Ik heb reden om aan te nemen dat u gisteren een lijk hebt gevonden en anoniem het politiebureau in Brighton heeft gebeld. Klopt dat?’

Het meisje dat getatoeëerd werd, was plotseling geïnteresseerd en keek over haar schouder om te zien met wie Marni aan het praten was.

‘Ken jij iemand die vermoord is?’ vroeg ze. Francis merkte op dat ze sliste.

‘Nee,’ antwoordde Marni. ‘Het is een lang verhaal.’

‘Ik zou dit liever onder vier ogen bespreken,’ zei Francis.

Marni Mullins fronste haar voorhoofd. ‘In dat geval ben ik over een uur beschikbaar. Ik kan hier niet zomaar mee stoppen.’

‘U belemmert een politieonderzoek.’

‘En u kost me geld en bezoedelt mijn professionele reputatie. Over een uur ben ik klaar, en als dat niet goed genoeg is, moet u me maar arresteren.’

Dit was niet de aangewezen manier om zijn getuige te laten meewerken. Hij ging over op een meer verzoenende toon. ‘Oké. We praten over een uur verder. Waar?’

‘In het kantoor op de begane grond. Neem koffie mee.’

Het meisje grinnikte naar hem. ‘In de tussentijd kunt u een tattoo laten zetten.’

Francis negeerde haar. ‘Tot over een uur,’ zei hij tegen Marni.

‘Wat een stijve hark,’ mompelde het meisje, terwijl ze weer plat op de bank ging liggen.

‘Een politieagent,’ zei Marni Mullins, die het blijkbaar niet bezwaarlijk vond dat Francis nog binnen gehoorsafstand was. ‘Ze begrijpen het gewoon niet. Je probeert ze te helpen, maar zij denken de dienst te kunnen uitmaken. Klootzakken.’

Marni

Twee uur later duwde Marni de deur van het kantoortje open, en ze betwijfelde of het wel zo'n slim idee was geweest om de politie te bellen. De komst van de slungelige jonge politieagent in haar stand had haar van streek gemaakt en het vooruitzicht het hele gebeuren opnieuw te moeten bespreken benauwde haar. Ze liep naar binnen. Het kantoor leek nog veel kleiner nu Francis Sullivan met zijn lange benen over elkaar geslagen op de stoel achter Thierry's bureau zat.

Dikke dossiermappen, stapels papieren, wankele torens van dozen met congresprogramma's, halfvolle koppen koffie en een uitpuilende prullenbak: het was nog geen spat veranderd. Marni verplaatste een stapel documenten van de stoel tegenover Francis, ging zitten en keek hem aan. Ze was op haar hoede. Hij zag er jong uit voor een inspecteur en hij leek hier volkomen misplaatst. Op een tattooconventie droeg niemand een pak. Nooit. In haar wereld betekenden mannen in pakken over het algemeen weinig goeds.

Maar zijn jongensachtige charme ontging zelfs haar niet. Hij zag er interessant uit. Kort roodblond haar, een enigszins scheve mond en een haakneus. Zijn humeur was er door het wachten zo te zien niet op vooruitgegaan. Hij keek haar vanachter het bureau kwaad aan.

'Sorry dat ik u heb laten wachten,' zei ze. Ze betwijfelde of het geloofwaardig klonk.

Hij reageerde met een nauwelijks waarneembaar knikje en wees naar een van de twee bekertjes koffie.

'U heeft het lichaam gevonden, toch?' De toon waarop hij het zei maakte duidelijk dat het eigenlijk geen vraag was. Marni nam een slok koffie, die koud was geworden.

'Ja, daar heb ik over gebeld.'

‘U heeft uw naam niet achtergelaten.’

‘Dat leek me niet relevant. Kennelijk weet u wie ik ben. Dus wat maakt het uit?’

Inspecteur Sullivan keek haar fronsend aan.

‘Ik kan u verspilling van tijd en geld van de politie ten laste leggen. Ik ben een halve dag bezig geweest om uw mobiele telefoonnummer te traceren.’

Dit was precies wat ze bedoelde. Natuurlijk was hij niet gekomen om haar te bedanken voor het feit dat ze haar burgerplicht had vervuld. Het was altijd hetzelfde liedje. Ze had iets fout gedaan en het was zijn taak om haar daarvoor op haar lazer te geven. Ze verdeed haar tijd, er zaten klanten te wachten.

‘Sorry,’ zei ze. Ze schoof haar stoel naar achteren en stond op om te vertrekken.

Maar Sullivan stond sneller op en blokkeerde de deur.

‘Ik ben nog niet klaar met u,’ zei hij. ‘Ik wil precies weten wat er gebeurde toen u het lichaam vond. Dat kan hier, maar ik kan u ook meenemen naar het bureau.’

Marni ging weer zitten. Verdomme! Een politiebureau zou te veel voor haar zijn. Waarom was ze ook naar het park gegaan gisteren?

‘Wat wilt u horen?’

Sullivan ging ook weer zitten.

‘Oké,’ zei hij, ‘het hele verhaal, vanaf het begin, en laat niets achterwege.’ Hij pakte een smartphone uit zijn borstzakje en trok er een stylus uit om mee te schrijven.

Marni nam een slok koffie, trok een vies gezicht omdat er geen suiker in zat en vertelde in detail hoe ze het lichaam had gevonden. Het had alles bij elkaar niet langer dan drie minuten geduurd – de koffie halen, de sigaret roken, de container openen – maar hij schreef elk woord op. Ze vertelde hem niet dat ze zich daar had schuilgehouden om Thierry te ontlopen.

‘Heeft u tatoeages op het lichaam gezien?’ vroeg hij.

‘Ja, ik geloof het wel. Maar ik kan me niet herinneren wat ze voorstelden.’

De politieagent legde zijn hand op een bruine envelop die op het bureau lag.

‘Hij had nogal wat tatoeages, ik wil weten wie ze heeft gezet.’

‘Waarom?’ Haar hart begon te bonken.

Sullivan pakte de envelop. Hij legde een stapeltje foto’s tussen de troep op het bureau. Het waren zwart-witfoto’s van tatoeages. Sint-Sebastiaan, biddende handen, een schedel met een adelaar erop, prikkeldraad om een bovenarm. Marni boog zich voorover om ze te bekijken.

‘Het lijkt wel of die man een verzamelaar was,’ zei ze.

‘Een verzamelaar?’

‘Een tattooverzamelaar,’ legde ze uit. ‘Ze zijn allemaal door andere artiesten gemaakt.’

‘Kunt u dat zien?’

Nu was het haar beurt hem vernietigend aan te kijken. ‘Het zijn heel verschillende stijlen. Over het algemeen goed werk, maar het is een allegaartje.’

Ze bekeek ze stuk voor stuk van dichtbij. De biddende handen waren goed, echt heel goed. Daar had hij waarschijnlijk flink voor betaald. Ze legde de foto neer en pakte de volgende van het stapeltje. Het was alsof ze door een mokerslag werd getroffen. Ze liet de foto vallen. Ze was er bijna zeker van dat ze naar een tattoo van haar ex-man keek. De Sint-Sebastiaan-tattoo op de foto bezat alle kenmerken van Thierry’s werk, precies zoals ze al vermoed had.

‘Herkent u het?’

Ze schudde snel haar hoofd. Te heftig.

‘Alstublieft, mevrouw Mullins. Het zou de zaak kunnen helpen.’

Marni voelde de angst in haar borst toenemen. Ze wilde niet opnieuw met de politie te maken krijgen, maar dat zou best kunnen gebeuren als Thierry hier op de een of andere manier bij betrokken was. Ze wilde er niets mee te maken hebben. Ze schudde haar hoofd en zweeg in de hoop dat Sullivan haar met rust liet.

‘Als u iets verzwijgt wat relevant is, zal ik u moeten arresteren wegens obstructie. Dus als u weet wie deze tatoeage heeft gezet is het in uw eigen belang me dat te vertellen.’

Marni deed haar ogen dicht en perste haar lippen op elkaar. Zou het werkelijk met de dood van de man te maken hebben?

‘Het lijkt op het werk van mijn ex,’ zei ze zachtjes.

‘Wat zegt u?’

Marni wachtte even en slikte. Haar mond was droog.

‘Mijn ex.’ Deze keer was haar stem hard genoeg.

‘Hoe heet hij?’

‘Thierry Mullins. Maar dat wil toch niet zeggen dat hij iets met de moord te maken heeft? De man zat onder de tattoos, allemaal van verschillende ontwerpers.’

Hij negeerde haar vraag.

‘Kunt u me vertellen waar ik Thierry kan vinden? Ik wil hem spreken. Hij zou kunnen helpen de man te identificeren.’

‘We zitten in zijn kantoor.’ Ze antwoordde op de automatische piloot.

Een paar minuten later hoorden ze een schop tegen de onderkant van de deur en daar stond Thierry Mullins, zichtbaar boos omdat hij in zijn eigen kantoor ontboden was. Hij keek Marni en inspecteur Sullivan woest aan en sloeg zijn armen afwerend over elkaar.

‘Wat er ook aan de hand is, ik heb er geen tijd voor.’

Het was voor het eerst sinds maanden dat Marni hem sprak. Hoewel ze samen het co-ouderschap over een tiener hadden en een verleden deelden, probeerde ze hem, afgezien van afgelopen zondagavond, zo veel mogelijk te vermijden. Maar nu stond hij hier, en ze nam hem van top tot teen in zich op. Ze rook de geur van zijn zweet vermengd met zijn aftershave. Hij zag er vermoeid uit en zijn haar was grijzer dan toen ze nog samen waren. Haar blik ging over de donkere tattoos op zijn gespierde armen totdat het tot haar doordrong dat ze beter weg kon kijken.

Hij was, een korte periode althans, een fantastische echtgenoot geweest. Tijdens hun onrustige eerste jaren had hij haar bijgestaan, hij was met haar getrouwd toen ze ontdekten dat ze zwanger was, had haar geholpen de traumatische gebeurtenissen te verwerken en voor Alex gezorgd toen zij het niet kon. Maar dat was lang geleden. Hun huwelijk had een kleine zeven jaar stand gehouden voordat hij om zich heen ging kijken.

Natuurlijk, hij was nog steeds een geweldige vader voor Alex, dat zou ze nooit ontkennen. En hij had nog veel meer goede kwaliteiten. Een bon vivant en een gangmaker op feestjes, geestig, vriendelijk, complimenteus, maar soms snel ontvlambaar. Hij was een briljant tatoeëerder van religieuze iconografie en had met de organisatie van de tattooconventie een grote

prestatie geleverd. Maar ze haatte hem. Althans, dat maakte ze zichzelf uit zelfbescherming wijs. Er was in het verleden te veel gebeurd. Zijn Franse accent herinnerde haar aan dingen die zelfs in de periode dat ze getrouwd waren onfatsoenlijk hadden geleken.

‘Marni?’ Thierry keek haar bezorgd aan.

Francis Sullivan kwam tussenbeide en nam de leiding. Hij liet de foto aan Thierry zien.

‘Heeft u deze tatoeage gezet?’

Thierry sloeg een blik op de foto en keek vervolgens weer naar Marni.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ De vraag was aan haar gericht.

‘Meneer Mullins.’

‘Ben je van de politie?’

‘Ja.’

Hij draaide zich om om weg te gaan. ‘Als je hier bent om mijn vrouw lastig te vallen, dan zou ik maar uitkijken.’

‘Thierry.’ Marni stak haar hand uit om zijn arm aan te raken. ‘Wacht.’

‘Kom, Marni, we gaan.’

‘Als u dat doet, meneer Mullins, kom ik met een arrestatiebevel achter u aan. Beantwoord gewoon mijn vragen. Heeft u deze tattoo gezet?’ Sullivan hield hem nog steeds de foto voor.

Thierry deed een stap dichterbij. Hij was een paar centimeter langer dan de politieagent en veel gespierder.

‘Wat gebeurt er als ik ja zeg?’ snauwde hij.

‘We proberen een lichaam te identificeren. Kunt u daarbij helpen?’ Francis’ stem klonk nu vermoeid.

Thierry keek naar Marni.

‘Iemand moet weten wat er met deze man is gebeurd,’ zei ze, opnieuw geschokt bij de herinnering aan wat ze had gezien. Ze gebaarde Thierry de foto aan te pakken.

Hij bekeek hem aandachtig.

‘Het zou kunnen,’ zei hij.

Marni reikte naar Thierry’s laptop die aan het andere eind van het bureau stond.

‘We kunnen het toch checken? Als jij die tattoo hebt gezet, zit er een foto in je archief.’

Thierry boog zich over het bureau en startte zijn computer op. Ze zaten vlak naast elkaar terwijl hij zocht. Na een tijdje klikte hij op de map 'Tattoos op onderwerp'. Er verscheen een lijst mappen met namen als 'Heilige Maagd M', 'Gevallen engelen' en 'Lucifer'. Hij koos een map die 'St S' heette. Er verscheen een reeks afbeeldingen van Sint-Sebastiaan-tattoos op het scherm. Hij klikte er een paar aan, maar die leken niet op die op de foto. De pijlen zaten op een andere plek op het bovenlichaam, het hoofd was naar een andere kant gebogen.

'Wacht,' zei Marni. 'Dat is hem. Iets terug.'

Thierry scrolde naar boven.

'Je hebt gelijk,' zei hij. 'Ze zijn hetzelfde.'

'Hoe heette de klant?' vroeg Sullivan.

'Ik onthoud niet van alle klanten die ik ooit heb getatoeëerd de naam. Het zijn er honderden.'

'En de datum?' vroeg Marni. 'Het fotobestand heeft een datum, als je die weet kun je die dag in je agenda opzoeken.'

Thierry klikte door de informatie van het bestand.

'4 mei 2010.'

Marni en Francis wachtten zwijgend terwijl hij zijn agenda laadde. Het tikken van zijn vingers op het toetsenbord was het enige geluid.

'Evan Armstrong. Nu weet ik het weer. Een grote man. Die schoft ging er zonder te betalen vandoor.'

'Klopt, hij was bijna één meter negentig,' beaamde Francis.

'Hij had al een paar tattoos toen hij bij mij kwam,' zei Thierry.

Francis maakte van de gelegenheid gebruik om hem ook de andere foto's te laten zien. 'Dit zijn Evans andere tatoeages. Herkent een van u ze?'

Marni schudde haar hoofd, maar Thierry nam de tijd om ze door te nemen.

'Nee. Dat prikkeldraad had hij al. Knoeiwerk.' Hij pakte de volgende foto, met de biddende handen. 'Deze is een stuk beter.'

Hij bekeek de rest van de foto's en Marni keek mee over zijn schouder.

Bij de laatste hapte ze naar adem. Thierry vloekte zacht in het Frans. Ze staarden allebei naar een kleurenfoto van een torso. De linkerschouder was een bloederige massa. De wond liep van de rug van de man naar zijn borst. Francis griste de foto uit zijn handen.

‘Sorry. Deze had u niet mogen zien.’

‘Ratten?’ vroeg Thierry.

‘Ja.’ Francis haalde diep adem. ‘En we denken dat op die plek ook een stuk huid is weggesneden.’

Marni draaide haar hoofd met een ruk naar hem toe. ‘Laat nog eens zien.’

Hij gaf haar de foto en ze bekeek hem deze keer nauwkeuriger. De kleur trok weg uit haar gezicht. Met haar wijsvinger volgde ze de omtrek van de wond en wreef daarna met haar hand over haar gezicht, alsof ze het beeld van haar netvlies wilde wissen.

‘Ik weet wat dit is,’ zei ze langzaam terwijl ze naar de wond wees. ‘Kijk naar de vorm, die is symmetrisch. Iemand heeft een tattoo van zijn lichaam gesneden.’

II

Ik hou ervan om met levend vlees te werken.

Het zachte, raspande geluid van een mes over huid. De koperachtige geur van diep scharlakenrood. De warmte van vers bloed tussen mijn vingers.

Ik mis het.

De huid sterft af op het moment dat ik die van het lichaam haal. Maar hij blijft nog een tijdje warm en soepel. Kleverig aan de kant met het stollende bloed. De andere kant is soms glad, soms harig. Zacht wanneer de huid van een vrouw is, meestal wat ruwer als hij van een man is. Maar niet altijd. Sommige mannen hebben ook een heel zachte huid.

Het is tijd om mijn volgende slachtoffer te zoeken. Tijd om mijn messen te slijpen. Tijd om weer aan het werk te gaan. De lijst is nog lang.

Francis

Toen hij de deur van zijn kantoor opentrok, vroeg Francis zich af of hij zichzelf kon feliciteren met het feit dat hij zo goed begonnen was. Een snelle identificatie van het slachtoffer was essentieel voor het oplossen van een moordzaak, want de meeste moordenaars hebben een link met hun slachtoffer.

‘Rory!’ riep hij terwijl hij ging zitten.

Rory verscheen in de deuropening van zijn kantoor.

‘Is al bevestigd dat ons lijk inderdaad van de persoon is die Mullins noemde?’

‘Jep,’ antwoordde Rory, en hij gaf hem een stapeltje foto’s. ‘Ik heb deze van Evan Armstrongs Facebookpagina. Hij is zonder enige twijfel de man die we zoeken. Zijn tatoeages matchen met die op het lichaam.’

Francis bekeek de foto’s. Het waren vakantiekiekjes van Evan Armstrong in een korte broek en een t-shirt.

‘Je hebt nog wel een officiële identificatie van een familielid nodig,’ vervolgde de brigadier.

‘Ja, bedankt, Rory. Daar ben ik me heel goed van bewust.’

Dat was natuurlijk de keerzijde van het feit dat ze de identiteit van het slachtoffer hadden achterhaald. Het deel van zijn werk waar hij het meest tegen opzag. Het was geen taak die Francis aan een teamlid kon delegeren, het was zijn taak om de familie op de hoogte stellen. Het was iets wat zorgvuldig moest gebeuren, omdat het identificeren van een lichaam het meest aangrijpende is wat een rouwende ouder of partner ooit zal ervaren.

Francis had het verdriet van een vrouw gezien die was flauwgevallen toen haar werd gevraagd haar dochter te identificeren die het slachtoffer was geworden van verkrachting en moord. De vrouw had neergekeken op

het gezicht van een onbekende dode. Ze had zich op een hereniging met haar kind voorbereid, maar zelfs die schrale troost werd haar ontnomen. Ze werd met dezelfde vaart teruggeworpen in de maalstroom van het niet-weten. Zoiets wilde hij nooit meer meemaken.

Maar dat zou deze keer niet gebeuren. Evan Armstrong was dood en zijn familie had het recht dat te weten. Terwijl hij naar hun huis in Worthing reed, had Francis het gevoel dat hij een donkere wolk met zich meebracht. Een mantel van verdriet die hen de komende periode zou omhullen. Dat hij Evans moordenaar voor het gerecht zou slepen zou hun enige troost zijn.

‘Weten ze al iets?’ vroeg Angie Burton, die in haar functie van familie-rechercheur met hem mee was gekomen.

‘Er is geen aangifte van vermissing gedaan, dus het is de vraag of ze wisten van zijn afwezigheid. Hij had geen strafblad en we hebben geen enkele informatie over zijn familie. De kans bestaat dat het voor hen als een donderslag bij heldere hemel komt.’

Angie was zwijzaam, maar leek niet nerveus. Ze had een aantrekkelijk, open gezicht en was makkelijk in de omgang. Het was haar taak om de familie troost te bieden op het moment van groot verdriet, en tegelijkertijd ongemerkt informatie over het slachtoffer en zijn leven los te krijgen.

‘We zijn er,’ zei Francis. Hij stopte voor een twee-onder-een-kapwoning uit de jaren dertig met neptudorbalken en imitatieglas-in-loodramen.

Angie schudde bedroefd haar hoofd terwijl ze het stoepje op stapte en aanbelde.

‘Evan, toch?’ vroeg ze.

Francis knikte en ze hoorden voetstappen naderen.

Toen ze eenmaal in de huiskamer zaten met een kop sterke thee met melk, kon Francis het moment niet langer uitstellen. Beide ouders van Evan waren thuis – ze waren gepensioneerd – en ze keken hem ongerust aan. Evans moeder leek elk moment in huilen uit te kunnen barsten, ook al hadden ze nog niets gezegd. De stilte in de kamer bouwde zich op.

‘Zei je dat ze van de politie zijn?’ vroeg Evans vader aan zijn vrouw.

‘Ja, we zijn van de politie,’ zei Francis. ‘Ik ben inspecteur Francis Sullivan en dit is agent Angela Burton.’

‘Angie,’ voegde ze eraan toe.

Francis zweeg en staarde uit het raam naar de volkstuintjes achter hun

tuin. Een oude vrouw stond er onhandig met een hooivork in de grond te prikken, en hij bleef even naar het beeld kijken.

Laat ze niet langer in het ongewisse. Nee, geef ze nog wat tijd voordat hun wereld instort.

Hij slikte en nam het woord. ‘Meneer en mevrouw Armstrong, wanneer heeft u Evan voor het laatst gesproken of gezien?’

Meer was er niet nodig. Evans moeder greep naar haar borst, haar adem stakte. Haar lichaam zakte achterover in haar stoel, als een ballon die leegliep.

‘Hij heeft afgelopen weekend niet gebeld. Ik wist dat er iets mis was.’ Ze zei het tegen haar man, en hij sloeg meteen zijn arm om haar heen.

‘Rustig, Sharon. Laat hem eerst uitpraten.’ Zijn gezicht was lijkkleek en Francis hoorde zijn stem trillen.

‘Zondagochtend is in de Pavilion Gardens in Brighton een lichaam gevonden. We hebben reden om aan te nemen dat het Evan is.’ Hij liet achterwege dat het lichaam in een container was aangetroffen.

‘Daarom heeft hij niet gebeld,’ zei Sharon Armstrong. ‘Hij moet al dood zijn geweest toen ik hem probeerde te bereiken.’ Haar stem klonk hoog en hysterisch en haar ogen schoten paniekerig door de kamer.

Angie stond op, knielde naast Sharon neer, sloeg haar arm om haar middel en legde haar andere hand op Sharons handen.

‘Weet u zeker dat hij het is?’ vroeg Evans vader met gebroken stem.

Dit was het moeilijkste gedeelte. Francis legde zo voorzichtig mogelijk uit dat Evans gezicht onherkenbaar was. Hij zei niets over de ratten. Hij legde uit dat ze het vermoeden hadden dat het Evan was vanwege de tatoeages op zijn lichaam. En hij vroeg naar de tatoeage die van zijn schouder was verwijderd.

Later kon Francis zich, behalve de feiten die ze hem hadden verteld, geen woord meer van het gesprek herinneren. Er was een kop thee omgevallen en Angie had een glas water voor Sharon gehaald. Op een bepaald moment leek ze bijna flauw te vallen, terwijl Dave Armstrong, uiterlijk onbewogen, in een diep stilzwijgen verviel nadat hij de foto’s van Evans overgebleven tatoeages had bekeken.

‘Ik wist dat die tatoeages een vergissing waren,’ zei Sharon met het glas water stevig in haar handen geklemd. ‘Ze zijn hem fataal geworden.’

‘Dat weet je niet,’ zei haar man. Hij wendde zich tot Francis. ‘Wat denkt u?’

‘In dit stadium kunnen we nog niets zeggen over het motief, of wat er precies is voorgevallen. Maar wist u dat hij ook op zijn linkerschouder een tatoeage had?’

Dave knikte. ‘Een of andere tribal. Op zijn schouder, borst en rug. Het was zijn nieuwste. Hij heeft hem volgens mij een paar maanden geleden laten zetten. Hij stuurde ons er nog een foto van.’

Francis’ hart sloeg over toen hij de foto zag. Op het kiekje, dat van achteren was genomen, stond Evan Armstrong met ontbloot bovenlijf. Op zijn linkerschouder was een ingewikkeld geometrisch ontwerp getatoeëerd dat doorliep over zijn rug en borstkas. Deze tatoeage waren ze niet tegengekomen tussen de foto’s op zijn Facebook. In één oogopslag zag Francis dat hij ongeveer dezelfde afmeting had als de wond op het lijk. Rose Lewis moest deze foto zien. Daarna moest hij erachter komen welk monster dit had gedaan en waarom. Wat was er in het leven van Evan Armstrong gebeurd waardoor hij werd vermoord en ergens werd gedumpt? Op social media was niets te vinden wat wees op betrokkenheid bij criminele activiteiten, maar dat betekende nog niet dat dat niet het geval was. Intussen hoopte hij dat de Armstrongs enige troost konden vinden bij Angie, bij God of bij krachten in zichzelf.

Toen hij weer buiten stond, checkte hij zijn telefoon. Een paar gemiste oproepen en een voicemailbericht van een onbekend nummer. Hij belde en luisterde.

Hallo, inspecteur Sullivan. Mijn naam is Tom Fitz, ik werk bij de Argus. Ik vroeg me af of u informatie kunt geven over het lijk dat achter de Pavilion is gevonden. Ik heb begrepen dat u de zaak leidt. We willen er morgen een artikel over publiceren, dus ik wil graag weten wie het slachtoffer is en wat er volgens u met hem is gebeurd. U kunt me bereiken op...

Francis drukte het bericht weg. Geen haar op zijn hoofd.

Somber gestemd reed hij terug naar kantoor, gekweld door een eeuwenoude vraag. Waarom had God een wereld geschapen met zoveel kwaad? Waarom sneed iemand een tatoeage van het lichaam van een mens en liet hij hem achter om te sterven? Was het een straf of een wraakactie? Had het iets te maken met een of andere sekte? Misschien bevatte het ontwerp

van de tatoeage wel een geheime boodschap. Hij had geen idee. Tegen de tijd dat hij zijn auto achter het politiebureau had geparkeerd, kondigden zich bij hem de visuele stoornissen aan die een migraineaanval inluidden. Waar moest hij in godsnaam de antwoorden vinden?

Francis

Hoofdinspecteur Bradshaw had het hele team bijeengeroepen om de voortgang van de zaak te bespreken. Francis was te laat. Dat was iets wat hij van anderen niet kon uitstaan, dus het irriteerde hem dat hij zich er zelf schuldig aan maakte, vooral in aanwezigheid van zijn nieuwe baas. Hij deed zijn uiterste best om zachtjes en ongemerkt de meldkamer binnen te sluipen.

‘Fijn dat je er ook bent, inspecteur Sullivan.’ De stem van hoofdinspecteur Bradshaw weerkaatste tegen de muren van het open kantoor en trilde na in Francis’ borst. ‘Ik veronderstel dat er een reden is waarom je te laat bent?’

Iemand in de ruimte slaakte een overdreven zucht, en hij hoorde een van de rechercheurs tegen een collega fluisteren: ‘Daar zouden wij niet mee weggomen.’ Hij had nog een lange weg te gaan om het respect van het team te verdienen.

‘Ik heb net de familie van het slachtoffer op de hoogte gesteld, meneer.’ Het was alsof hij weer op school zat.

‘Oké, ik hoop dat je nuttige informatie voor ons hebt.’ Bradshaw grijnsde, waardoor zijn gezicht er nog afzichtelijker uitzag dan normaal.

‘Volgens mij wel, meneer.’ Het kostte hem moeite geen sarcasme in zijn stem te leggen. ‘Ik heb informatie over het slachtoffer.’

‘Daar komen we later op terug, Sullivan. Ga verder, Rory.’

Te laat komen betekende dus dat Francis zijn positie aan zijn plaatsvervanger moest afstaan. Dat kon hij niet over zijn kant laten gaan.

‘Zal ik...’ viel hij hem in de rede terwijl hij achter rechercheur Hitchins vandaan kwam zodat de baas hem goed kon zien.

‘Weet je waar Rory gebleven was met zijn verhaal?’

Francis schudde zijn hoofd.

Bradshaw trok zijn wenkbrauwen op en knikte naar Rory.

'Rose Lewis heeft sectie verricht en zorgt dat we de onderzoekresultaten morgenmiddag krijgen,' zei Rory. 'Een grondig onderzoek van de omgeving van de plaats delict doet vermoeden dat het slachtoffer is neergeslagen op de stoep vlak bij het café en vervolgens naar de struiken is gesleept.'

'Wat is ongeveer het tijdstip van overlijden?'

'Afgelopen zondag, ergens tussen twaalf uur 's nachts en zes uur 's ochtends. Als Rose de autopsieresultaten heeft, kan ze het tijdstip nauwkeuriger bepalen.'

'Ik heb Rose net aan de telefoon gehad,' zei Francis.

Bradshaw knikte hem toe om verder te gaan.

'Ze stelt het moment van overlijden vast tussen kwart over twee en kwart voor drie, gebaseerd op de lichaamstemperatuur van het slachtoffer en de rigor mortis. Door de oplopende warmte in de afvalcontainer heeft de rigor mortis minder lang geduurd en is het lichaam langer warm gebleven. Rose heeft eerste tekenen van ontbinding aangetroffen, die door de temperatuur versneld is begonnen.'

'Verder nog iets?'

'De verkleuring van de huid was al ingetreden op het moment dat we het lichaam uit de container haalden. Er waren bloedophopingen ontstaan die pasten bij de positie waarin we hem vonden, wat betekent dat hij daar voor zijn dood of binnen een uur daarna werd gedumpt.'

Francis keek om zich heen toen hij uitgesproken was, maar niemand van zijn team beantwoordde zijn blik.

'Oké, laten we het nu over het slachtoffer hebben,' zei Bradshaw. 'Rory?'

'Het slachtoffer heette Evan Armstrong.'

'Dat is inmiddels bekend,' zei Bradshaw. 'Waarom werd hij vermoord en wie zou het gedaan kunnen hebben?'

Francis greep zijn kans. Het was tenslotte zijn zaak.

'De vorm van de wond op zijn schouder doet vermoeden dat er een tatoeage van zijn lichaam is gesneden. Zojuist kreeg ik een foto van zijn ouders die deze theorie bevestigt.'

'Enig idee waarom iemand dat zou doen?'

Francis schudde zijn hoofd. 'Nog niet.'

‘Kon die vrouw, die tattooartiest, je niets vertellen?’

‘De theorie is nieuw, meneer. Ik ga mijn team zo meteen instrueren.’

‘Nou, aan de slag dan, verdomme. Actie! We willen alles over Armstrong weten. Waar hij woonde, waar hij werkte, wie zijn vrienden waren, wat hij in zijn vrije tijd deed. Kom op, Sullivan, je weet wat je te doen staat.’

Natuurlijk deed hij zijn best en hij zou allang aan het werk zijn als hij zijn tijd niet hoefde te verspillen aan dit soort vergaderingen.

‘Ja, meneer. Burton is op dit moment bij de familie. Ze probeert zo veel mogelijk te weten te komen.’

‘En hebben de bewakingscamera’s op New Road en in de omgeving van de Pavilion nog iets interessants opgeleverd?’

‘Hollins?’ Francis was vastbesloten te laten zien dat hij zijn team aan het werk had gezet.

‘Hitchins,’ zei Hollins.

Rechercheur Hitchins keek van Francis naar Bradshaw.

‘Niets wat met het misdrijf te maken heeft,’ zei hij. ‘Het was zaterdagavond druk, ook met alle bezoekers van de tattooconventie. De kroegen puilden uit. Veel dronkenlappen op straat, veel jongelui met hoodys.’

‘Daar heb ik niet veel aan,’ zei Francis. ‘Informeer bij Armstrongs vrienden waar hij die avond is geweest en bekijk de beelden daarna nog eens.’

‘Heeft iemand hem als vermist opgegeven?’ vroeg Bradshaw.

‘Tot dusver niet, meneer,’ antwoordde Rory.

‘Waarom verbaast me dat niet?’ mompelde Bradshaw. ‘Oké, aan de slag. Morgen tegen lunchtijd wil ik verdachten zien op dit bord.’ Hij sloeg er met zijn knokkels op. ‘Nog één ding. Wie heeft met de pers gesproken? Er stond vanochtend een stuk in de *Argus*, pure speculatie. Dat moet zo snel mogelijk de kop in worden gedrukt.’

Vervolgens wees hij naar Francis. ‘En jij, Sullivan, meekomen naar mijn kantoor.’

‘Ja, meneer.’

Francis liep achter Bradshaw aan de gang door en de trap op tot ze op de bovenste verdieping bij zijn kantoor waren. Hij vreesde dat hem nog meer uitbranders te wachten stonden, alsof hij zojuist in de meldkamer nog niet genoeg op z’n lazer had gehad. De hoofdinspecteur leidde hem ongeduldig naar binnen en vroeg hem niet om te gaan zitten, hoewel hij

zelf luid zuchtend in zijn stoel neerplofte. Francis bleef in de houding voor het bureau staan, in afwachting van de onvermijdelijke berisping.

‘Luister, jongen, ik wilde je ten overstaan van het team niet voor schut zetten, maar je moet beter je best doen. Ik heb je voorgedragen voor promotie omdat ik dacht dat je deze functie aankon. Het was een enorm risico.’

‘Ik weet het, meneer, ik ben u ook ongelooflijk dankbaar.’

‘Je dankbaarheid kan me gestolen worden. Ik heb mijn vertrouwen in je gesteld, maar je stelt me teleur. Er zijn te veel onbeantwoorde vragen. Wat is het motief? Een uit de hand gelopen beroving? Ik neem aan dat je geen portemonnee op het lichaam hebt gevonden, want dan had je zijn identiteit wel eerder geweten. Heb je de straatagenten gesproken die daar zondag waren? Neem contact op met de inspecteur van dienst van die avond en vraag de lijst met gerapporteerde incidenten op.’

Bradshaw was een man die zichzelf graag hoorde praten, en Francis wist uit ervaring dat hij hem het beste uit kon laten razen.

‘Wat ben je nog meer te weten gekomen van de vrouw die het lichaam heeft gevonden? Ze heeft toch wel meer gezegd? Kom, vertel op!’

‘Nee, meneer, ze was uiterst terughoudend. Er is geen portemonnee op het lichaam gevonden, maar er zat behoorlijk wat geld in de zak van zijn spijkerbroek. Beroving was dus denk ik niet het motief. Hitchins neemt contact op met de straatagenten en Angie Burton ondervraagt de familie.’

‘En wat is het probleem met je getuige? Waarom heeft ze haar naam niet gezegd toen ze belde?’

‘Ze staat nogal vijandig tegenover de politie.’

Bradshaw rolde met zijn ogen.

‘Zoek uit waarom. Het kan iets met de zaak te maken hebben. Mensen staan meestal niet zonder reden vijandig tegenover ons.’

Francis vroeg zich af of hij nogmaals kon beginnen over zijn theorie dat er een tatoeage van het lichaam was gesneden. Maar Bradshaw had al een vuurrood hoofd en Francis wist niet zeker of zijn bloeddruk het aankon.

‘De echtgenoot. Had hij nog iets nuttigs te zeggen?’

‘Niet echt, behalve dat het slachtoffer hem destijds niet heeft betaald voor de tatoeage. Maar dat was heel lang geleden.’

Toen hij dat zei, schoot Bradshaw overeind.

‘Het slachtoffer was die man geld schuldig en wordt daarna dood gevonden? Hij is verdomme je eerste verdachte voor het overzichtsbord. Roep hem op en ondervraag hem. Als ik nog één keer moet voorkauwen wat je moet doen geef ik Rory de leiding en mag jij de rest van je loopbaan verkeersagentje spelen.’

III

Binnen een paar seconden heb ik mijn werkwijze bepaald. Het is beter het hoofd van het lichaam te verwijderen zodat ik ongehinderd kan werken. Villen is een buitengewoon secuur werkje. Om het hoofd van de romp te halen heb ik een zaag nodig. Er zal buitensporig veel bloed vloeien. Hij is nog bewusteloos, zijn ademhaling is onregelmatig, maar het is een geruststellend geluid terwijl ik mijn plan van aanpak overdenk.

Ik ga het niet hier doen, in de ondergrondse parkeergarage waar ik mijn slachtoffer van achteren heb beslopen met een in ether gedrenkte doek. Niet in mijn onopvallende witte bestelbus. Niet op de boerderij. Ik heb geen zin om het bewijsmateriaal op te ruimen en het lichaam te laten verdwijnen. Maar ik zou graag weer mijn visitekaartje in mijn lievelingsstad achterlaten. De eerste keer was het in de Pavilion. Misschien moet ik het lichaam deze keer onder de pier verbergen. Er zijn daar genoeg donkere plekken om het lichaam te verstoppert en voor zonsopgang zal het bloed zijn weggespoeld. Volledig anoniem en tegen de tijd dat hij in een donkere hoek wordt ontdekt, is de misdaad op geen enkele manier meer naar mij, de bestelbus of de boerderij te herleiden.

De jongen – meer dan dat is hij niet – kreunt zacht. De ether is bijna uitgewerkt. Ik trek de dop snel van de bruine glazen fles en bevochtig de doek. De jongen ademt het in met een zucht, alsof hij een oude bekende begroet, en ik kan weer verder met het uitdenken van mijn plan.

In de bestelbus ligt een vleeszaag waarmee ik de nek gemakkelijk van de romp kan scheiden. Ik zie op mijn horloge dat hij bijna twee uur 's nachts is. Tijd genoeg. Voor het licht wordt ben ik weer in mijn werkplaats en als het hoofd nog warm is en de huid nog soepel, is het een koud kunstje om de tattoo af te stropen. Daarna kan ik me in alle rust ontdoen van wat er nog van zijn hoofd over is.

Nu ik een plan heb, is het tijd om aan het werk te gaan. Ik bind zijn polsen en enkels met kabelbinders aan elkaar. Hij zal weer bij bewustzijn komen voor-

dat ik met hem klaar ben. Ik wikkel een grote badhanddoek om zijn hoofd en leg er aan de achterkant een knoop in. De hoofdhuid mag niet beschadigen. Dode huid geneest niet en elk krasje is een eeuwige smet op de geconserveerde tattoo.

Veertig minuten later rijd ik over Madeira Drive, langs de kop van de pier, en dan naar Kempton. Ik passeer geen andere auto's. Gelukkig is het een maanloze nacht. Als we over het strand lopen zal de fluwelen duisternis ons opslokken. Ik rijd een verlaten parkeerplaats op en breng de bus tot stilstand. Ik wacht een paar minuten, maar het is hier doodstil. Niemand laat op dit uur van de nacht nog zijn hond uit. Ik moet erop vertrouwen dat ik hier alleen ben.

Achterin begint de jongen te kreunen en te kronkelen. Ik geniet van de geur van zweet en pis en speel met de gedachte hem wakker te houden totdat het blad van de zaag hem naar de duisternis leidt. Maar ik riskeer geen gevecht waarbij zijn kostbare hoofdhuid over de kiezels kan schrapen. Een minuut later, als hij weer bedwelmd is door de ether, trek ik de deuren aan de achterkant van de bus open. Niemand ziet me als ik hem over de stoep naar het kiezelstrand sleep. Niemand ziet dat ik op mijn hurken langs de waterkant ga zitten en begin te snijden. Niemand hoort het raspen van mijn gekartelde mes dat zijn vlees openrijt of het schurende geluid als ik zijn botten doorzaag. Het geweld van de golven zorgt daarvoor. We zijn beleemaal alleen als zijn lichaam neervalt. Er is hier niemand die het bloed in het zwarte water van het Kanaal ziet stromen. Niets dan een eenzame zeemeeuw, die rondspiedt naar resten voedsel. En niemand behalve ik, natuurlijk.

Als ik weer in mijn werkplaats ben, sta ik oog in oog met het losse hoofd. Zijn bruine ogen zijn open. Levenloos lijken ze van glas. Het spinnenweb in duidelijk zichtbaar op de linkerkant van zijn voorhoofd, maar door zijn kortgeschoren haar is de omtrek van de enorme spin op zijn kruin minder goed te zien. Ik streel over zijn kruin, geniet van de stoppeltjes tegen mijn zachte vingertoppen. Het blijft niet zo, tijdens het looiproces wordt het haar met chemicaliën verwijderd. Zijn hoofd is nog warm, de huid nog zacht en soepel. Ik draai het hoofd om en bekijk het woord dat tevoorschijn komt uit het achterlijf van de spin.

Belial

De naam van de duivel in zwierige gotische letters op de achterkant van zijn schedel.

“Waarin lijken Christus en Belial op elkaar? Wat hebben een gelovige en een ongelovige gemeen?” fluister ik zacht terwijl ik mijn mes pak. Het is mijn favoriete vers uit Korintiërs. Ik zal die klootzak die niet in mij geloofde eens wat laten zien. Ik zal hem laten zien wat ik kan. Als je eigen vlees en bloed je verwerpt, brandt het vuur van de ambitie des te feller, toch? Je wilt jezelf bewijzen met een daad van wraak.

Wat me nu te doen staat is het vlees langzaam van het bot te stropen.

Rory

Rory Mackay was in zijn element, opgetogen om zijn chef tijdens de briefing te zien stuntelen. Door te laat te komen had Sullivan zijn eerste minpunten bij de baas binnen, en met alles wat hij zei had hij zich verder in de nesten gewerkt. Tegelijkertijd had Rory ervoor gezorgd dat hij voor elke seconde werk die hij had verzet de erkenning kreeg die hem toekwam, en met een beetje geluk werd Sullivan na zijn eerste zaak meteen op een zijspoor gezet.

Maar nu moest het team de klus klaren, en deze keer was het slachtoffer voor de verandering geen kind of seksueel uitgebuite jonge vrouw. Deze zaak zou niet al te lastig op te lossen zijn. Als beroving geen motief was, ging het om een afrekening en Rory had de meeste criminelen in Brighton scherp in het vizier. Hij zou erom durven wedden dat de moord met bendes te maken had, maar de nieuwe chef kwam nog maar net kijken. Als Sullivan er een potje van maakte, kon hij zichzelf in de kijker spelen en zelf inspecteur worden.

Bradshaw kon dan wel mopperen, maar het overzichtsbord zag er niet slecht uit voor een zaak waar ze pas zesendertig uur aan werkten. Er hingen foto's van de plaats delict en het slachtoffer, en ze hadden zijn identiteit ook al achterhaald. Een beetje spitten in Evan Armstrongs verleden en ze zouden een lijst van verdachten hebben.

'Mackay, heb je even?'

Rory keek op van zijn bureau en zag inspecteur Sullivan in de deuropening staan.

'Chef,' zei hij terwijl hij opstond.

Hij liep achter de inspecteur aan naar het veredelde kippenhok dat hem

na zijn promotie als kantoor was toegewezen. De brandplekken op het tot op de draad versleten tapijt stamden nog uit de tijd dat je op het werk mocht roken, maar de jongste inspecteur van het korps kon nu eenmaal geen ruim kantoor met weids uitzicht verwachten.

Dit had mijn kantoor moeten zijn.

Francis ging achter zijn bureau zitten en Rory tegenover hem. Rory keek zwijgend hoe de chef zijn stoel aanschoof en aan een hoekje van een bruine envelop in zijn postbakje frunnikte. Francis was net een schooljongen die op zijn donder had gekregen. Hij had rode blossen op zijn wangen.

‘Goed, we roepen Marni en Thierry Mullins op voor een formeel verhoor. Zet het team direct aan het werk. Vanavond wil ik ze allebei spreken, voordat ze de tijd hebben gehad om hun alibi’s met elkaar te bespreken.’

Hun alibi’s? Meende hij dit serieus?

‘Natuurlijk, chef. Denk je dat ze bij de zaak betrokken zijn? Samen? Ik dacht dat ze gescheiden waren.’

‘Dat zijn ze ook. Kennelijk.’ Maar in het kantoor van het conventiecentrum hadden ze het goed met elkaar kunnen vinden.

Rory keek hem vragend aan.

‘Het lijkt me hoogst onwaarschijnlijk dat ze iets met de moord te maken hebben,’ zei Francis. ‘Maar we moeten alle mogelijkheden nagaan. Er is een tatoeage van Evan Armstrongs lichaam gesneden, dus deze zaak zal flink wat media-aandacht krijgen. We mogen niets over het hoofd zien.’

Rory hoorde een echo van Bradshaw.

‘We gaan dus vissen?’

De inspecteur hield zijn hoofd schuin en zuchtte.

‘Mogen we hier overuren voor schrijven, chef?’ vroeg Rory. Hij wist best dat dat niet zo was.

‘Ga nou maar aan de slag. Ik praat wel met Bradshaw als er problemen met overuren zijn.’

Interessant. Die knul had karakter en het leek erop dat hij niet bang was om tegen de hoofdinspecteur in te gaan.

‘En hou dit voor je. Ik wil dit niet teruglezen in de *Argus*.’

Het klonk als een beschuldiging. Hij was kennelijk van gedachten veranderd wat betreft het te vriend houden van de pers.

Het was al na tien toten toen Rory die avond door het rechthoekige raam in de deur van de verhoorkamer de getuige zag zitten. Dit was een bewuste tactiek, getuigen ondervragen als ze moe en kwetsbaar waren. Aan tafel zat een kleine brunette, ze trok nerveus aan de mouwen van haar vest, op haar gezicht stond de schuldbevuste uitdrukking van iemand die alleen maar onschuldig kon zijn.

Hij pakte de deurkruk en ging naar binnen.

‘Marni Mullins, toch?’

Ze keek hem boos aan en gaf geen antwoord.

‘Ik zou u graag een paar vragen stellen over wat er afgelopen zondag in de Pavilion Gardens is gebeurd.’

‘Ik heb al met de inspecteur gesproken. Ik heb er niets aan toe te voegen.’

‘Dat kan wel zijn, maar ik heb een formele verklaring van u nodig.’

Hij pakte zijn notitieblok en likte aan het puntje van zijn potlood. ‘Goed, mevrouw Mullins, vertelt u me eens precies wat er gebeurde toen u zondag naar de Pavilion Gardens ging.’

‘Bent u niets vergeten?’

‘Wat bedoelt u?’

‘U heeft me mijn rechten niet voorgelezen.’

‘U bent ook niet gearresteerd, u bent hier om een getuigenverklaring af te leggen.’

De vrouw stond op en schoof haar stoel naar achteren. ‘Dan ben ik vrij om te gaan.’

Het was een statement, geen vraag.

Rory stond ook op. ‘Mevrouw Mullins, u maakt het iedereen een stuk gemakkelijker als u vrijwillig een verklaring aflegt en een aantal vragen beantwoordt. Als u dat niet doet, laat ik een aanhoudingsbevel opstellen.’

‘Zeg eens eerlijk, brigadier, ben ik een verdachte?’

Ze was dan wel geen verdachte, maar ze was duidelijk niet van zins mee te werken. Ze had waarschijnlijk toch niets nuttigs te melden.

‘U bent geen verdachte. Maar er is een man vermoord en u heeft het lijk gevonden. Zaken die voor u onbelangrijk lijken, kunnen ons mogelijk in de richting van de dader wijzen. Gaat u alstublieft zitten, dan handelen we dit zo snel mogelijk af.’

Marni Mullins nam met tegenzin weer plaats op haar stoel. Rory kreeg

de indruk dat ze bekend was met politieverhoren, en ze leek in ieder geval goed op de hoogte van de procedures. Wat gezien de wereld waarin ze zich bewoog misschien niet zo gek was.

‘Vertelt u eens wat er zondag is gebeurd.’

‘Ik ging naar de Pavilion Gardens om koffie te halen. Ik vond een lijk in een afvalcontainer. Ik heb de politie gebeld.’

Eerste ronde voor Marni Mullins.

Rory verschoof zijn stoel. ‘De korte versie. Mooi. En vertelt u nu nog eens wat er zondagochtend is gebeurd, maar dan uitgebreid en met alle bijzonderheden.’

Na zes pogingen had hij het verhaal zo gedetailleerd te horen gekregen dat hij het gevoel had dat alle minuscule feitjes die op welke manier dan ook nuttig konden zijn voor het onderzoek boven tafel waren. Toen ze klaar waren, zag ze er gebroken uit.

‘Bedankt voor uw medewerking, mevrouw Mullins. U bent vrij om te gaan.’

Zonder hem aan te kijken stond ze op.

Rory liep naar de deur om haar uit te laten. Hij legde zijn hand op de deurkruk, wachtte even en draaide zich toen naar haar om.

‘Nog één vraag,’ zei hij. ‘Waar was u zondagnacht tussen één en vijf?’

Marni deed een stap achteruit en zocht met een hand steun aan de tafel. ‘Dat kunt u me niet vragen.’

‘Dat kan ik wel degelijk. Waar was u zondagnacht tussen één en vijf?’

‘Ik ben geen verdachte.’

Rory bleef bij de deur staan. Hij hoorde haar ademen, oppervlakkig en snel. Ze was bang.

‘Ik lag in bed te slapen. Thuis.’

‘Met uw man?’

‘Ex-man. Ik ben wel de laatste met wie hij zou willen slapen.’

Haar stem trilde terwijl ze het zei, en ze pakte het kartonnen bekertje met water dat nog op tafel stond. Ze bracht het naar haar lippen, maar haar hand beefde zo hevig dat het meeste water op het formica tafelblad belandde.

Rory was trots op zichzelf. Hopelijk zou Sullivan, die via het gesloten videocircuit in de aangrenzende ruimte meekeek, iets opsteken van zijn verhoortechniek.

Toen hij met Marni Mullins van de verhoorkamer naar de receptie liep, kwamen ze in de gang haar ex-man tegen, die voor verhoor naar binnen werd gebracht. Het was al één uur 's nachts geweest, en het urenlange wachten had zijn humeur er niet beter op gemaakt.

'Merde,' zei Thierry met een woeste blik op Marni.

Zwijgend wendde ze haar blik af.

'Leuke manier om je vrouw te begroeten,' zei Rory. 'Het verbaast me niet dat u hem gedumpt heeft.'

Bij die woorden keek ze hem minstens zo vijandig aan als Thierry naar haar had gekeken. Het was duidelijk een kwestie van met z'n tweeën tegen de politie, niet tegen elkaar. Terwijl Rory haar langs de receptie naar de hoofduitgang begeleidde, vroeg hij zich af hoe hun relatie in elkaar stak.

'Mag ik nu gaan?' vroeg ze.

'Ja. Maar het is mogelijk dat we u nog een keer willen spreken.' Dat hing natuurlijk van Thierry Mullins' verklaring af, maar dat vertelde hij Marni niet.

Rory nam Sullivans plaats van observator in, terwijl de inspecteur de kamer binnenliep om Thierry te verhoren.

'Waar was u zondagnacht tussen één en vijf?' vroeg Sullivan zonder verdere inleiding.

Bam! Recht voor z'n raap, geen enkele subtiliteit. Hij gaf de verdachte geen vals gevoel van vertrouwen. *Sukkel.*

'Ik lag voornamelijk te slapen.'

Sullivan keek hem strak aan. Mullins was terecht verontwaardigd dat hij hier moest opdraven nadat hij eerder had geholpen het slachtoffer te identificeren, maar de chef toonde geen begrip.

'Voornamelijk? En wat deed u op de momenten dat u niet sliep?'

'Ik lag gewoon in bed.' Thierry Mullins wilde hier blijkbaar niet te diep op ingaan.

'Waar?'

Lange stilte. Gelukkig haalde Sullivan het niet in zijn hoofd de verdachte aan te sporen.

'Ik had een dame opgepikt. We gingen naar haar huis, ik weet niet meer precies waar ze woonde.'

'Waar had u haar ontmoet?'

‘In de Heart and Hand.’

Een ruige pub aan North Road. Rory kende de plek, hoewel hij er nooit kwam om iets te drinken. Het was niet het soort gelegenheid waar iemand van de politie met open armen werd ontvangen.

‘Hoe heette die dame?’

Mullins keek glazig voor zich uit en haalde zijn schouders op. ‘Linny? Lizzy? Zoiets.’

‘Zou u haar herkennen als u haar weer zou zien, meneer Mullins?’

‘Natuurlijk. Ze had een tattoo van een zeemeermin, vlak boven haar billen. Het stelde niets voor. Ik was dronken, ik weet er niet zoveel meer van.’

‘Ik ben bang dat we er toch wat dieper op in moeten gaan.’

‘Waarom? Denkt u dat ik iets met de dood van Evan Armstrong te maken heb? Ben ik een verdachte?’ Mullins spuugde de woorden bijna uit.

‘Hij was u geld schuldig, of niet?’

De tatoeëerder gromde en ging schuin in zijn stoel zitten zodat hij Francis niet hoefde aan te kijken. Met andere woorden, Francis had het verknald. Het kleine beetje medewerking dat er was, was hij nu kwijt. Thierry Mullins zou hem geen bruikbare informatie meer geven.

‘Ik wil mijn advocaat spreken. Ik beantwoord geen vragen meer.’

Dit liep uit op niets, en toen Rory’s telefoon ging nam hij meteen op. Het was de brigadier van dienst. Hij klonk buiten adem.

‘Mackay? Er is een lichaam gevonden. Zojuist gemeld. Op het strand, onder de Palace Pier.’

Francis

De kans om die nacht nog wat te kunnen slapen was inmiddels tot nul gereduceerd, bedacht Francis terwijl ze in volle vaart over Old Steine scheurden. Rory racete over de lege rotonde en bracht de auto met een verboden manoeuvre op de brede stoep bij de toegang tot de Palace Pier tot stilstand. Er waren al twee politiewagens ter plaatse en een ambulance stond met draaiende motor op het zebrapad van Madeira Drive.

‘Die lui kunnen wel afnokken,’ zei Rory terwijl ze vanaf de promenade via de stenen trap het strand op renden.

Francis was het met hem eens. Ze hadden geen ambulance nodig. Het zou nog uren duren voordat de omgeving onderzocht was en daarna zou het lichaam rechtstreeks naar het mortuarium worden overgebracht.

‘Tenzij Hitchins naar het ziekenhuis afgevoerd moet worden omdat hij zijn ingewanden heeft uitgekotst,’ voegde Rory eraan toe.

Ze liepen over de keien naar de plek waar het lichaam lag.

‘Vertel eens wat er precies is gebeurd, brigadier,’ zei Francis toen een reus van een vent in politie-uniform op hen af kwam lopen.

‘Er is een lichaam gevonden onder de pier, ongeveer een uur geleden telefonisch gemeld door een jong stel.’

‘Was hij dood toen ze hem of haar aantroffen?’

‘Hem. Hij is onthoofd.’

Ja, dood dus.

‘We gaan kijken.’

De brigadier leidde hen naar de inktzwarte duisternis onder de pier. Een paar agenten rolden blauwwit afzetlint om de gigantische pilaren die het bouwsel van ijzer en hout boven hen ondersteunden.

‘Wat deed dat stel hier?’ vroeg Francis.

Rory bulderde van de lach.

‘Ze kwamen uit een nachtclub en waren op weg naar huis,’ antwoordde de brigadier met een stalen gezicht.

Het kwartje viel, en Francis voelde zijn wangen rood worden.

Rory zei niets. Dat was niet nodig. Hij haalde een zwarte plastic e-sigaret uit zijn zak en zoog eraan terwijl ze verder over het kiezelstrand liepen.

Het lichaam lag bij de branding, gezicht naar beneden. De bloederige stomp van de nek leek zwart in het zwakke schijnsel van de zaklamp van de brigadier. Het bovenlichaam van de man was ontbloot, hij droeg een spijkerbroek vol bloedvlekken en sneakers. Er spoelde een golf over een van de schoenen.

‘Wordt het eb of vloed?’ vroeg Francis.

Rory speurde een paar tellen het strand af.

‘Vloed, chef, maar het lijkt erop dat het bijna hoogwater is.’

‘Als het water nog meer stijgt, wordt de plaats delict aangetast. We moeten snel aan de slag.’ Francis keek om zich heen. ‘Oké, niemand mag dit gebied betreden tenzij hij hier iets te zoeken heeft. Rory, we hebben forensische overalls nodig. Brigadier, check hoelang het nog duurt voordat de forensisch rechercheurs hier zijn en voor licht kunnen zorgen.’

Rory liep over de kiezels terug naar de auto.

‘En zet een zoekactie op touw naar het hoofd.’

Toen Rose Lewis tien minuten later arriveerde, droeg Francis een overall en had hij de situatie onder controle. Het forensisch onderzoeksteam had grote ledlampen geplaatst zodat Francis en Rose het lijk konden onderzoeken. In het felle licht had de huid van de man een groene zweem, en de stomp van zijn nek leek soms zwart, soms glanzend donkerrood. Trillende klodders bloed kleefden aan het gehavende weefsel, als enorme klonten gelei. De huid was langs de randen gescheurd en gerafeld, uiteengetrokken door het instrument waarmee de snijwond was toegebracht. Het bovenlichaam zat onder de tatoeages, ook beide armen, zwarte motieven waarin Francis vanuit de hoek waaruit hij ze bekeek niets herkende. Rose gaf een van de forensisch onderzoekers opdracht om foto's te nemen en mat zelf de temperatuur van het stoffelijk overschot, de grond en de lucht om het tijdstip van overlijden vast te stellen.

Met een wegwerptangetje uit de instrumentenkoffer van Rose trok Francis een portemonnee uit de broekzak. Het was een bruine leren klapportemonnee, doorweekt en zwaar. Met zijn gehandschoende handen doorzocht hij hem vluchtig op een legitimatiebewijs. Er zat geld in en een stapel bonnetjes, maar geen enkele aanwijzing wie de eigenaar was. Hij stopte de portemonnee in een plastic bewijsmateriaalzak. Als de bonnetjes niet al te nat waren, konden ze misschien bruikbare informatie opleveren.

Samen bekeken Rory en Francis het lichaam.

‘Tatoeages,’ zei Rory.

‘Deze zijn nog intact,’ zei Rose, die zijn gedachtegang volgde.

‘Ja, en waarschijnlijk komt hij in onze database voor. Sommige tatoeages zien eruit alsof ze gelieerd zijn aan een bende.’

In Rory’s wereld duidde een tatoeage automatisch op criminele verbanden. Misschien zou Francis zich tot voor kort aan dezelfde manier van denken schuldig hebben gemaakt, maar nu twijfelde hij. De grondige checks die ze op Evan Armstrong hadden uitgevoerd hadden niets opgeleverd.

‘Ik neem zijn afdrucken in het mortuarium,’ zei Rose. ‘Dit is een instabiele omgeving en ik wil hem hier zo snel mogelijk weg hebben.’

‘Is hij hier vermoord of alleen gedumpt?’ vroeg Francis.

‘Dat kan ik nog niet zeggen. Bij een onthoofding vloeit vreselijk veel bloed, waar die ook plaatsvindt, tenzij die post mortem wordt uitgevoerd.’

‘Is dat het geval?’

Rose scheen met een klein zaklampje in de stomp. Ze was even stil. Plotseling was Francis zich bewust van het geluid van de branding die aan de kiezels onder zijn voeten trok. Hij moest een stap achteruit doen om zijn evenwicht te bewaren. Alles was instabiel. Je dacht misschien dat je grip op je leven had, maar er was altijd de onderstroom...

‘Nee. Deze man is onthoofd toen hij nog leefde. Hij heeft duidelijk veel bloed verloren, en dat was niet gebeurd zijn als hij al dood was toen zijn hoofd werd verwijderd.’

Thierry

Hij had er alles voor over om nooit meer een agent te hoeven zien. Na zijn bezoek aan het politiebureau liep Thierry Mullins inwendig vloekend over John Street. *Merde!* Hij liep bijna een oud vrouwtje met een boodschappenkar omver toen hij de hoek naar Edward Street omsloeg, maar hij was te kwaad om te stoppen en zich te verontschuldigen. Hij had een missie, en als er excuses aangeboden moest worden, dan was het áán hem. Zijn verdomde ex-vrouw. *Putain!* De goede dingen raak je altijd kwijt, terwijl het erop lijkt dat je fouten altijd aan je blijven kleven.

Zestien uur in een politiecel. Hij keek op het horloge dat de brigadier aan de balie hem weer had teruggegeven. Geen telefoontjes, geen contact met een advocaat. Hij was niet gearresteerd, dus waarvoor had hij een advocaat nodig? Dat hadden ze gezegd. Maar hij kende verdomme zijn rechten, en daar hadden ze inbreuk op gemaakt. *Klote-flics.*

Hij rook de geur van verse broodjes en bleef voor de bakker staan. Ze hadden hem min of meer uitgehongerd. De droge sneetjes oud wit brood met stinkende tonijn die ze hem 's nachts op verschillende momenten hadden aangeboden waren niet te vreten. Elke keer had hij het papieren bordje weer over tafel teruggeschoven. Hij had de afgelopen vierentwintig uur op hun smerige koffie geteerd, meer niet.

Toen het moment was gekomen waarop ze hem moesten vrijlaten of alsnog moesten aanhouden, kwam de brigadier van dienst de verhoorkamer binnen en vertelde hem dat ze zijn alibi hadden geverifieerd. Ze hadden een vrouw met de naam Lisa opgespoord die een tatoeage van een zeemeermin had en na de nodige aanmoediging had toegegeven dat ze zaterdagavond inderdaad een man uit de kroeg mee naar huis had genomen, en dat hij tot ongeveer negen uur 's morgens bij haar was

gebleven. De brigadier leek het ontzettend grappig te vinden dat zij zijn naam ook niet meer wist.

Thierry kwam met een saucijzenbroodje de winkel uit. Het was bijna lunchtijd, zijn hele ochtend was naar de maan. Hij had twee afspraken in de studio gemist, wat betekende dat hij geld misliep dat hij hard nodig had. Het was voor de klanten te hopen dat Charlie of Noa zijn plaats had ingenomen, maar daar werd hij niet beter van.

Edward Street ging over in Eastern Road en toen hij langs Brighton College liep, vroeg hij zich af of die net uit het ei gekropen sukkel van een inspecteur zijn schooltijd in dat rood bakstenen gebouw had doorgebracht. Hij stak de straat over en liep via College Place naar Great College Street. Marni's huis – of liever gezegd, zijn huis – was halverwege de straat aan de rechterkant. Hij bonsde op de deur en onderdrukte de neiging om door het raam naar binnen te gluren. Hij had zijn voordeursleutels nooit moeten inleveren, maar het leek toentertijd een juiste beslissing. Nu had Marni het huis én Alex, terwijl hij in zijn eentje in een tweekamerflatje woonde met schimmel in de badkamer.

Hij keek nijdig naar de voordeur van het huis dat ooit van hem was geweest, en hoe langer hij wachtte, hoe kwader hij werd. Pas toen hij schreeuwend tegen de deur begon te trappen, werd die eindelijk geopend.

Marni keek hem met grote ogen aan, er stond paniek op haar gezicht. Geschrokken deed ze een stap achteruit.

'Marni?' De woede verdween en zijn oude instinct om haar te beschermen kwam bij hem boven. Dat was jarenlang een automatisme geweest.

'Thierry!' Ze wilde de deur voor zijn neus dichtsmijten.

'Ho eens even!' Hij zette zijn voet in de kier.

'Je hebt me laten schrikken.'

'En jij hebt me laten oproepen door de politie.' Hij kon wel raden waar ze bang voor was geweest. Wanneer liet ze het verleden eens achter zich? 'Laat me binnen.'

Hij duwde tegen de deur en er ontstond een korte worsteling. Thierry won en wrong zich langs haar heen de gang in. Hij bleef even staan om op adem te komen.

'Waar ben je eigenlijk zo bang voor, Marni?'

‘Nergens voor. Ik ben gewoon nogal gespannen. Dit hele gebeuren... Het verleden komt naar boven.’

Het klopte dus wat hij dacht. Ze keek hem aan. Ze zag er moe uit. Hij kende die blik, die verraadde dat ze niet sliep en waarschijnlijk slecht at. Ze zorgde niet goed voor zichzelf. Maar betekende dat dat ze hem nodig had? En was hij bereid om dat commitment weer aan te gaan?

‘Je weet dat Paul nog in de gevangenis zit. Je hoeft je nergens zorgen om te maken.’ Zijn toon werd iets milder.

‘Ook al zit hij achter slot en grendel, hij vindt altijd wel een manier om me te bereiken.’

Hiervoor was hij niet naar haar toe gekomen. Hij had geen zin om zaken op te rakelen die beter vergeten konden worden. ‘Je had je erbuiten moeten houden, Marni. Ik zit niet te wachten op problemen met de politie.’

Ze zuchtte. ‘Weet ik. Sorry.’

‘Ze hebben me de hele nacht wakker gehouden.’

Daar leek ze van te schrikken. ‘Wijntje?’

Het was het minste wat ze kon doen. ‘Wat heb je open?’ vroeg hij.

‘Een Côtes de Blaye.’

Thierry trok zijn neus op. Niet zijn favoriet.

‘Als je je excuses aanbiedt,’ zei hij terwijl hij zijn hoofd schuin hield.

‘Waarvoor?’

‘*Merde!* Door jou heb ik de afgelopen zestien uur in een politiecel doorgebracht.’

‘Hebben ze je nu pas vrijgelaten?’

‘*Oui.* Bedankt voor je bezorgdheid.’

Marni haalde haar schouders op. ‘Hoe kon ik nou weten dat ze je al die tijd zouden vasthouden?’

‘Omdat die vermoorde kerel me geld schuldig was, denken ze dat ik misschien de moordenaar ben.’ Hij zuchtte. ‘Waarom heb je ze verteld dat die tattoo op zijn been van mij was?’

‘Kom op, Thierry.’ Vastberaden schudde Marni haar hoofd. ‘Ik heb de politie één keer gebeld, anoniem. Jezus, ik had een lijk gevonden. Had ik moeten doen alsof dat niet gebeurd was?’

‘Natuurlijk. Dan had een ander hem gevonden.’

Hij liep achter haar aan naar de keuken. Hún keuken, die hij zelf had

ontworpen en samen met Charlie had gebouwd. Het waren de mooiste jaren van hun huwelijk geweest. Ze hadden hun problemen in Frankrijk achter zich gelaten en waren in Brighton een nieuw leven begonnen. Terwijl ze voor haar zontje zorgde waren Marni's wonden langzaam maar zeker geheeld, en gedurende een korte periode had Thierry de toekomst rooskleurig ingezien.

Marni trok de kurk uit een halfvolle fles rood en verdeelde de inhoud over twee glazen.

'Vergeet niet,' zei ze terwijl ze hem een glas aanreikte, 'dat ik een voorbeeld moet zijn voor onze zoon. Jij vindt het misschien oké om voor je verantwoordelijkheden te vluchten, maar iemand van ons moet de volwassene zijn.'

'Welke verantwoordelijkheden?'

Marni rolde met haar ogen. 'Je zoon onderhouden, ten eerste,' zei ze.

Thierry gromde. Dat gezeur weer. Hij had het te vaak gehoord. Hij had niets meer te zeggen.

'Drink je glas leeg en hoopel op, Thierry. Ik ben te moe voor dit gezeik.'

Hij rook aan zijn glas.

'Deze wijn is niet goed meer,' zei hij schouderophalend. 'En zeur niet zo over Paul. Je hebt slaap nodig.'

Marni's blik was net zo scherp als de Sabatier-messen die hij in de keukenla had achtergelaten.

'Hij heeft me een brief geschreven.'

'Wanneer?'

'Een paar maanden geleden.'

Ze had hem er niets over verteld. Dat besef deed pijn.

'Wat stond erin?'

'Ik heb hem niet opengemaakt.'

De angstige blik was weer terug op haar gezicht, en plotseling wilde hij ervoor zorgen dat alles goed kwam. 'Je weet dat het niets betekent, schat. Hij speelt spelletjes met je. Hij zit achter de tralies en kan niet bij je komen.'

'De brief heeft me wel bereikt,' zei ze.

Hij hield zijn hand op.

'Heb je hem nog? Mag ik hem zien?'

‘Ik heb hem weggegooid.’

Hij zag dat ze loog, maar hij was te moe om te ruziën.

‘Oké. Ik ga ervandoor.’

Toen hij de gang in liep, kwam Alex de trap af. Hij had zijn pyjama nog aan en zijn ogen waren dik van de slaap.

Merde.

‘Pa? Wat doe jij hier?’

‘Je vader gaat net weg,’ zei Marni.

Ze liep naar Thierry toe en dreef hem in de richting van de voordeur.

‘Laat me met rust, Thierry. Niet meer terugkomen. Je doet me te veel aan Paul denken.’

Als ze hem ergens mee kon kwetsen, was het dat. Als ze op die manier bleef denken, zou het nooit meer goed komen tussen hen. Hij kreeg een brok in zijn keel en draaide zich om zodat ze zijn gezicht niet kon zien.

Marni trok de deur open en duwde hem naar buiten.

‘Wie is Paul?’ hoorde hij Alex vanaf de trap vragen.

De deur viel dicht, hij was weer alleen.

IV

Het is een proces. Villen. Drogen. Weken. Kalken. Ontvlezen. Ontkalken. Met chemicaliën bewerken. Zouten. Ontvetten. Looien. Neutraliseren. Vetten. Pletten. Stollen. Drogen. Elke stap is belangrijk om het zachtste, soepelste leer te produceren.

Veel mensen denken bij leer niet aan mensenhuid, maar je moet weten dat het een heel mooi product oplevert. Vooral getatoeëerde huid. Het verbaast me dat dieren niet getatoeëerd worden voordat ze voor hun huid worden geslacht. De resultaten zouden prachtig en uniek zijn.

De hoofdhuid met het spinnenweb wordt een bijzonder fraai kunstwerk. Scalperen is een uiterst precies klusje. Je moet langzaam te werk gaan, zodat de huid niet scheurt. Huid is heel kwetsbaar voordat hij gelooid is. Maar tegelijkertijd moet je snel werken. Warme huid is soepel, geeft mee, maar koude huid wordt stijf, wat het werk bemoeilijkt. Ik had twee uur nodig om de hoofdhuid van de schedel van de jongen te krijgen, centimeter voor centimeter, snijdend en trekkend.

Nu leg ik de scalp in het zout om hem te conserveren. Dit is nog maar de eerste fase in het proces van huid naar leer. Het zout onttrekt vocht aan de huid en doodt de bacteriën. De losse hoofdhuid beweegt als een vette koikarper onder het water heen en weer.

Ik heb een bijzondere baan. Ik zie mijn werk als een voorrecht. De Verzamelaar laat me de huiden prepareren omdat hij inziet dat ik daar een uniek talent voor heb.

Iets wat ik van mijn BLOEDEIGEN VADER verdomme niet kan zeggen.

Waarom moet ik daar opeens aan denken? Ik mag tijdens het werk niet aan mijn vader denken. Als ik aan hem denk, dan trillen mijn handen. Dan verlies ik mijn concentratie. Maar hoe meer ik hem uit mijn gedachten probeer te bannen, hoe sterker ik zijn aanwezigheid voel, hoe hij me ondermijnt en

kleineert, hoe hij mij de meest vreselijke waarheden over mezelf onder mijn neus wrijft.

Ik sluit mijn ogen en haal een paar keer diep adem. Ik concentreer me weer op de Verzamelaar.

De Verzamelaar heeft de fouten van mijn echte vader goedgeemaakt. De man die me zo vaak heeft laten vallen, zo onnoemlijk vaak. Mijn eigen vader zag me als een mislukkeling, de Verzamelaar ziet het goede in me. Hij heeft me een doel gegeven in mijn werk. De huid glad maken. Zacht maken. Strelen. De huid in iets veranderen wat veel mooier is dan toen die nog leefde. Ik mag hem van een levend wezen afstropen en transformeren tot een kunstwerk. Kunst is belangrijker dan leven.

Mijn werk is heel therapeutisch.

Francis

Francis wist dat hij op de juiste plek was toen hij het bord boven de ingang van de shop zag. CELESTIAL TATTOO stond er in zwart schuinschrift op een zee van rode en roze chrysanten, precies zoals Marni Mullins die bij het meisje op de conventie had getatoeëerd. Dit was dus haar domein. Hij tuurde door het raam de donkere studio in. Hij zag een kleine, lage toonbank waarnaast een rijtje niet bij elkaar passende stoelen stond. Zoals je zou verwachten hingen de muren vol met tatoeageontwerpen. Achter de toonbank zag hij een plank met kaarsen, een paar boeken en nog wat dingen die hij in het halfdonker niet kon thuisbrengen.

Hoewel er een bordje met OPEN aan de binnenkant van de deur hing, zag het er naar uit dat de shop gesloten was. Francis klemde zijn gehavende aktetas onder zijn arm en drukte zijn neus tegen de ruit om beter naar binnen te kunnen kijken. Achter in de shop was een deur waar een streepje licht onderdoor scheen. Misschien was ze er toch.

Hij roffelde op de glazen deur en probeerde de klink. Hij zwaaide met piepende scharnieren open.

‘Hallo?’

Hij liep naar binnen. Een blaffende explosie van vacht en blikkerende tanden stoof door de deur achter in de zaak recht op hem af en sprong tegen hem op. Francis viel achterover tegen de ruit, die om hem heen aan diggelen viel, rook de warme, stinkende adem van het beest en voelde hoe happende kaken grip op zijn arm probeerden te krijgen. Het beest zette zijn tanden in zijn mouw en rukte de stof aan stukken. Sullivan hapte naar adem en sloeg wild om zich heen om aan het dier te ontsnappen.

‘Wie is daar?’

Boven hem ging een lamp aan.

‘Wie is daar?’ Marni’s stem klonk paniekerig.

‘Francis Sullivan.’

‘Wie?’

‘Inspecteur Sullivan.’

‘Jezus. Pepper! Pepper, hier!’

De uit de kluiten gewassen bulldog gehoorzaamde zijn baasje niet en bleef aan Francis’ mouw rukken.

Nog buiten adem keek Francis omhoog en bij de deur achter in de zaak zag hij het silhouet van Marni.

‘Kunt u uw hond verdomme niet onder controle houden?’ vroeg hij terwijl hij zijn arm probeerde los te trekken.

‘Pepper!’

Francis kwam met moeite tot een zithouding en legde zijn vrije hand op Peppers snuit. Hij boog zich naar voren tot zijn gezicht vlak bij Peppers oor was. Pepper liet een diep gegrom horen en verstevigde zijn beet in de mouw van het pak. Met een woeste blik op Marni beet Francis de bulldog keihard in de dunne huid van zijn oor.

Met een kef van verbazing liet Pepper Francis’ arm los. Hij schudde zijn kop heen en weer, maar Francis hield het oor tussen zijn tanden geklemd.

‘Jezus, wat doet u?’ Pas toen Marni Pepper bij zijn halsband greep, liet Francis los. Met een vies gezicht veegde hij met de rug van zijn hand zijn mond af.

‘U moet naar de hondenschool met dat beest, mevrouw Mullins.’

Tussen de glasscherven krabbelde Francis voorzichtig overeind en pakte zijn aktetas. Marni sleurde het monster door de zaak met zich mee, duwde hem door de deur achterin en sloeg die dicht. Pas toen zag ze de schade aan de voordeur. Ze sloeg haar hand voor haar mond.

‘Het spijt me,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Heeft u zich bezeerd?’

Francis bevoelde de plek op zijn achterhoofd waar die tegen de glazen deur was geklapt. Er zat een bult. Hij keek naar zijn vingers: ze zaten onder het bloed.

‘Ja, natuurlijk,’ zei hij terwijl hij haar zijn bebloede hand liet zien. ‘U heeft geluk gehad dat het niet erger is. En mijn pak kan ik wel weggooien.’

‘Ik zal een nieuwe voor u betalen,’ zei Marni snel. Haar stem trilde.

‘Dat is u geraden. En u moet die hond muilkorven. Of beter nog, wegdoen.’

Marni boog zich voorover en begon de grootste glasscherven van de vloer te rapen.

‘Het is een waakhond.’

‘Stel dat er een kind was binnengekomen!’

Hij zag dat ze kwaad werd. ‘Dat is niet erg waarschijnlijk. Dit is namelijk een tattooshop.’

‘Mag ik misschien wat water? Ik heb de smaak van hond in mijn mond.’

Ze liep naar de ruimte achter in de zaak. Toen Francis bij de tussendeur aarzelde, keek Marni Mullins hem geamuseerd aan.

‘O, maakt u zich geen zorgen om Pepper. Als ik u vraag mee te komen, houdt hij zich koest.’

Op zijn hoede liep hij achter Marni aan de studio in, ondertussen de omgeving in zich opnemend. Net als in het voorste gedeelte van de shop hingen haar ontwerpen aan de muur, schetsen, aquarellen en een aantal close-upfoto's van tatoeages. De ruimte stond vol met spullen: een bureau in een hoek, een massagetafel en een grote ouderwetse kappersstoel. In een glazen hoekkast stond een verzameling kristallen en echte menselijke schedels waarvan sommige beschilderd waren als de suikerschedels voor de Mexicaanse Dag van de Doden.

‘Ga zitten,’ zei ze, gebarend naar de kappersstoel. ‘Whisky?’

Francis schudde zijn hoofd. ‘Ik drink niet tijdens diensturen.’ Hij dronk sowieso bijna nooit, maar dat ging haar niets aan.

Terwijl Marni iemand belde om de kapotte deur dicht te komen timmeren, dronk Francis van zijn water en hield hij Pepper nauwlettend in het oog. De bulldog keek waakzaam terug, maar bleef uitgestrekt op een smerig kussen onder het bureau liggen. Een paar keer haalde hij zijn poot over het oor waarin hij gebeten was. Uiteindelijk sjokte hij naar Francis toe en porde met zijn platte snuit tegen zijn been.

Toen Marni de deur had opgemeten en ze weer binnenkwam, lag de hond languit op zijn rug met zijn hoofd op Francis' voet.

Ze keek hem argwanend aan. ‘Houdt u van honden?’

‘Nee.’

Hij ritste zijn leren aktetas open en haalde een grote glanzende foto tevoorschijn.

‘Wat kunt u me hierover vertellen?’ vroeg hij, de foto voor haar ophoudend.

Het was een foto van de tatoeage die van Evan Armstrongs schouder was gesneden. Marni pakte de foto en bekeek hem aandachtig.

‘Dit is toch die man uit de afvalcontainer?’

Francis knikte.

Opnieuw richtte ze haar blik op de foto.

‘Het is een Polynesische tattoo, maar dat betekent niet dat hij daar is gezet. Het kan overal gebeurd zijn. Het is knap werk. Weet u wie hem heeft gezet?’

Nu ze met haar aandacht bij de tatoeage was, werd ze iets rustiger.

‘Ik hoopte dat u me dat kon vertellen. We hebben deze foto van zijn ouders gekregen, maar zij kunnen me niets over zijn tatoeages vertellen. Of over zijn privéleven.’

Marni fronste. ‘Het is niet zo dat als ik een tattoo zie ik meteen weet wie hem gezet heeft. Er zijn tienduizenden tatoeageartiesten op de wereld.’

‘Dat begrijp ik, maar...’

‘En we signeren ons werk niet.’

‘Ook niet met initialen?’

‘Er zijn een paar ontwerpers die dat wel doen, die hebben het nogal hoog in hun bol,’ zei ze. ‘Maar nee, de meeste tatoeëerders hebben niet de behoefte om hun naam voor eeuwig op de huid van een vreemde achter te laten. Het is op zich al bijzonder dat je iemand mag tatoeëren.’

‘U wist toch dat die Sint-Sebastiaan van Thierry was?’

Marni hees zich op de massagetafel. ‘Thierry’s stijl herken ik uit duizenden.’

‘Maar u herkent niet de stijl van degene die deze tatoeage heeft gezet? Is hij niet van een artiest hier uit de buurt?’ Hij bekeek de foto zelf nog eens.

‘Nee, volgens mij niet. Ik weet niet veel van tribals en inheemse tattoos.’

Het was even stil.

‘Is het belangrijk?’ vroeg Marni.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Wie de tattoo ontworpen heeft. Is dat belangrijk voor de moordzaak?’

Was dat zo? Francis had geen flauw idee. Hij probeerde alleen maar iets op het spoor te komen.

‘Dat kan ik op dit moment nog niet uitsluiten.’

‘Is Thierry een verdachte?’

‘Ik mag niet op de details van de zaak ingaan.’

Dat mocht hij wel degelijk, maar er waren geen details. En aangezien ze hem niet verder kon helpen, was het tijd om weer op te stappen.

Hij stond op om weg te gaan.

‘Als u hem hier achterlaat, zal ik voor u rondvragen.’ Ze sprong van de tafel en pakte de foto uit zijn hand. ‘Is de artiest een verdachte?’

‘Heeft u enig idee waarom iemand een tatoeage van het lichaam van het slachtoffer zou snijden?’ was zijn wedervraag. ‘Is dat een ding?’

Hij moest erachter komen waarom het was gebeurd.

‘Of dat een ding is?’ Marni’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Een wraakactie binnen de tattooereld of een of ander bizar ritueel van een tattooocult? Ik weet niet wat uw soort mensen allemaal doet.’

‘Mijn soort mensen?’ Marni schudde haar hoofd. ‘Denkt u dat we een cult zijn? Jezus, nee, tattoos van mensen af snijden is absoluut geen “ding”.’

Peppers oren spitsten zich nu Marni haar stem verhieft.

‘Luister. Misschien wilt u geen tattoo of houdt u niet van tattoos. Prima.’ Ze keek hem fel aan. ‘Maar Jezus, wat heeft u er een raar beeld bij. Mensen met tattoos horen niet bij een cult. Het zijn gewoon mensen die toevallig een tattoo hebben. Meer hebben ze niet gemeen. Twintig procent van de volwassenen in dit land, om precies te zijn.’

Francis hief sussend zijn handen. ‘Sorry. Ik bedoelde er niets mee. Ik weet er gewoon weinig van...’

Hij had een gevoelige snaar geraakt. Iets, of iemand, had Marni Mullins gekwetst.

‘Jawel, u bedoelde er wel degelijk iets mee, anders zou u het niet hebben gezegd.’

Ze had de muur om zich heen weer opgetrokken. Francis speurde de ruimte af, zocht iets om over te praten en haar vertrouwen te winnen, maar zag niets waarmee hij uit de voeten kon.

‘Het spijt me, echt.’

Marni leunde tegen de massagetafel. ‘Vertel eens, wat heeft u precies tegen tattoos?’

‘Ik heb niets tegen tattoos,’ antwoordde hij langzaam. Strikt genomen was dat een leugen, maar hij had haar hulp nodig. ‘Ik begrijp het gewoon niet helemaal. Ik bedoel, waarom laat je iemand iets op je lichaam tekenen wat er voor altijd blijft zitten? Ik kan er met mijn pet niet bij.’

‘Zelfexpressie,’ antwoordde ze simpelweg.

Francis begreep niet goed wat ze bedoelde. ‘Mijn moeder zei altijd: een tatoeage is het uiterlijke teken van innerlijke beschadiging.’ Het flapte eruit voor hij het wist.

Marni keek hem nijdig aan. Dat had hij beter niet kunnen zeggen. ‘Dat gelooft u toch niet?’

‘Nee... Maar waarom nemen mensen ze dan?’

‘Tattoos kunnen een teken zijn dat iemand beschadigd is, maar ze staan meestal voor iets positiefs. Voor kracht, hoop, het voornemen om sterk te zijn.’ Ze deed even haar ogen dicht en keek hem vervolgens doordringend aan. ‘Ik heb een kind verloren. De tattoo op mijn rug is een aandenken aan dat kind, mijn manier om hem altijd bij me te hebben.’

‘Sorry,’ zei Francis. Hij had het gevoel dat hij zijn neus in zaken stak die hem niet aangingen.

‘Maar de meeste mensen zijn getatoeëerd omdat ze het gewoon mooi vinden,’ vervolgde ze, ‘of omdat hun vrienden tattoos hebben, of als een uiting van liefde en respect. Iedereen is anders, dus iedereen heeft een andere reden om een tattoo te nemen.’

‘Ja, dat begrijp ik. Dat besefte ik op de conventie.’ Hij keek haar schaapachtig aan. ‘U wilt me dus helpen?’

Haar blik was kil. ‘Ik zal doen wat ik kan en her en der rondvragen. Maar stel je je er niet te veel van voor, Frank.’

‘Francis,’ zei hij met opeengeklemd kaken.

Ook zij was iemand met vooroordelen. Maar ze was zijn enige contact in de wereld van tatoeages. Als deze moord samenhang met de ontbrekende tatoeage, had hij haar nodig. Het stuk huid dat van Evan Armstrongs schouder was gestroopt wees in elk geval in die richting. En nu was er een tweede lichaam gevonden van iemand die zwaar getatoeëerd was.

Hij had haar nodig om deze zaak op te lossen voordat er een nieuw slachtoffer viel.

V

Ik word beroemd! Er staat een artikel over me in de lokale krant. Ze weten natuurlijk niet hoe ik heet of wie ik ben. Maar wat ik heb gedaan zorgt voor beroering en voor behoorlijk wat angst, dat hoop ik althans. Ik vraag me af of de Verzamelaar het stuk over me heeft gelezen. Of hij trots op me is...

Ik weet dat sommige moordenaars uit zijn op media-aandacht, dat ze de pers aanschrijven en boodschappen naar de politie sturen. Maar ik denk niet dat ik dat ga doen. Mijn missie geeft me genoeg voldoening en het zijn altijd die brieven waardoor die idioten gepakt worden. Ik ga het ze niet gemakkelijk maken. Nee, voorlopig geniet ik ervan om in de Argus over mijn prestaties te lezen.

Het is irritant dat ze het wat allerlei details betreft mis hebben, maar ik ben dan ook de enige die precies weet wat er met mijn slachtoffers is gebeurd. Zij kunnen er alleen maar naar raden en de onbekende informatie aanvullen met hun angst en obsceniteiten.

Ik vraag me af of er ooit een boek over me geschreven wordt.

Ik ben de enige die mijn verhaal waarheidsgetrouw kan navertellen. Hoe mijn broer Marshall me van mijn geboorterecht heeft beroofd. Hij had nooit geboren mogen worden, mijn moeder kreeg bijna een miskraam toen ze zwanger van hem was. Zodra hij kon lopen en praten werd hij het oogappeltje van mijn ouders. Hij was jonger dan ik, maar hij was slim. Hij leerde hoe hij beter kon zijn dan ik en de schuld voor zijn streken op mij kon afschuiven. Ik had van de cake in de voorraadkast gesnoept. Ik had zwarte inkt op het crèmekleurige tapijt gemorst. Ik had de knoppen van de alliums en rozen in de tuin van mijn moeder afgeknipt. Door zijn engelachtige gezichtje geloofde iedereen hem op zijn woord en achter de rug van mijn ouders treiterde hij me en maakte hij me het leven zuur.

Hij zette mijn vader tegen me op en nam het familiebedrijf over. Kirby

Leathers. Een eeuw geleden opgericht door mijn betovergrootvader. Het bedrijf had aan mij moeten toekomen. Als ik me erover had ontfermd zou het nog steeds een familiebedrijf zijn geweest. Maar nee. Het ging naar mijn broer. Papa's lievelingetje.

En dat is nog maar het begin van mijn verhaal.

Rory

Rory rook meteen de whisky in de adem van de man. Met een verweerde, klauwachtige hand hield hij het bekertje koffie dat Rory hem had aangeboden stevig vast. De lange nagels waren grijs van het vuil, de huid even geel als zijn ogen.

‘Bedankt.’ Het was nauwelijks meer dan een kuch.

Rory ging naast hem op het smalle bankje in het bushokje zitten. Het was al twee uur geweest en er reden vrijwel geen nachtbussen. Het was onwaarschijnlijk dat iemand zich bij hen zou voegen.

‘Hoe gaat het ermee, Pete?’

‘*Comme si, comme ça,*’ zei de man met een hese lach. ‘Je weet hoe het gaat.’

Rory knikte. Het was altijd hetzelfde liedje met mensen zoals Pete. Een voortdurend gevecht om werk te vinden, geld, drank.

‘Heb je je oor te luisteren gelegd?’ vroeg Rory.

Pete keek achterdochtig om zich heen, hoewel er in de omgeving geen levende ziel te bekennen was.

‘Het zit zo...’

‘Als je informatie hebt, dan weet je dat ik je ervoor betaal.’

Pete zweeg, maar zijn ogen begonnen te fonkelen bij het vooruitzicht van geld.

‘Luister,’ zei Rory, ‘misschien kun je me helpen. Er is gisterochtend een lijk gevonden. Van een redelijk jonge vent, klein van stuk, met gevangenis-tatoeages. Heb je daar iets over gehoord?’

‘Waar lag-ie?’

‘Bij het strand.’ Rory wilde niet te veel informatie prijsgeven. Pete was zo lek als een mandje en als hij de kans kreeg zou hij de informatie in no time doorverkopen aan een verkeerde partij.

‘Ik heb gehoord dat er afgelopen weekend een paar deals zijn gesloten. Ze zeggen dat er een verkeerd is afgelopen. Klopt dat qua tijd?’

Rory haalde zijn schouders op. ‘Deals tussen wie?’

Pete wreef zijn duim en wijsvinger over elkaar en keek Rory veelbetekenend aan.

Rory wist dat dit zou gebeuren en viste wat biljetten uit zijn broekzak. Hij nam er een twintigje uit. Pete keek hem ongelovig aan. Twintig was niet genoeg.

Rory schudde zijn hoofd en bleef het briefje van twintig ophouden. ‘Ik heb namen nodig, Pete.’

Pete zuchtte dramatisch. ‘Zet er dan wat tegenover.’

Veertig pond wisselde van eigenaar en Pete dreunde namen van lokale dealers op. Rory kende ze allemaal en wist dat een aantal van hen achter de tralies zat.

‘Kom op, Pete. Dit is bullshit. Je moet met iets beters komen, anders wil ik mijn geld terug.’

Pete stak zijn klauwachtige handen afwerend omhoog. ‘Oké, luister. De broers Collins. Het broeit het al een tijd rondom hen.’

‘Met wie?’

‘Een Roemeense bende probeert hun territorium binnen te dringen.’

Dit was bepaald geen nieuws voor Rory, maar het kon inderdaad een verklaring zijn voor het lichaam onder de pier. Op weg naar huis begon hij die theorie steeds aannemelijker te vinden. Territoriumoorlogen tussen lokale drugsbendes waren niets nieuws en ze waren de oorzaak van veel geweldsmisdrijven in de stad. De informatie was geen veertig pond waard, maar het was goed om Pete te vriend te houden. Heel af en toe kwam hij daadwerkelijk met een waardevolle tip.

Toen hij zijn theorie de volgende ochtend op het bureau aan Francis voorlegde, merkte hij dat zijn chef twijfelde.

‘Is dit een wilde gok van je informant, of heeft hij je iets substantieels gegeven?’

‘Hij houdt zich niet zo aan de regels voor bewijsvoering,’ antwoordde Rory. ‘Maar we hebben nu tenminste iets om verder te onderzoeken. Die kerel zat onder de gevangenistatoeages. Het is niet onredelijk om aan te

nemen dat hij bij een bende hoorde, en dat deze moord, of misschien wel beide moorden, daarmee te maken hebben.'

'We doen niet aan aannames.' De toon van de chef was scherp. Hij baalde er zeker van dat Rory iets op het spoor was.

'Misschien kan die tatoeagedame van je ons vertellen waar hij die tatoeages heeft laten zetten.'

Rory's zelfgenoegzaamheid over het feit dat hij slimmer was geweest dan zijn baas was van korte duur. De deur naar de meldkamer ging open en Hollins leidde Marni Mullins naar binnen.

'Bedankt voor uw komst,' zei Francis terwijl hij op haar afstapte om haar te begroeten.

'Had ik een keus?' Ze keek verward. 'Ik heb alles verteld wat ik weet.'

'Ja, en daar zijn we u ook dankbaar voor,' zei Francis. 'Ik wil u vragen om een aantal foto's van tatoeages te bekijken, misschien kunt u ons er iets over vertellen.'

Ze haalde haar schouders op. 'Prima.'

Francis leidde haar naar een leeg bureau aan de andere kant van de kamer en spreidde er een aantal foto's op uit, close-ups van tatoeages op bleke, bloedeloze huid. Rory zag aan de achtergrond dat de foto's in het mortuarium waren genomen.

'Deze man is dinsdagochtend levenloos aangetroffen. We hebben het vermoeden dat sommige van deze tatoeages bende gerelateerd zijn.'

Marni boog zich over de foto's. Na even gekeken te hebben, schikte ze ze in de vorm van een menselijk lichaam. Een romp, armen en benen vol slecht uitgevoerde, grijszwarte tatoeages. Symbolen, nummers en doodshoofden.

'Is hij vermoord?' vroeg Marni.

Francis knikte. 'Onthoofd.'

Marni Mullins bekeek de tatoeages nog eens en wees naar een van de foto's.

'Sommige zijn heel interessant.' Ze klonk niet nerveus meer.

'Hij zit duidelijk bij een bende,' zei Rory. 'We vermoeden dat we te maken hebben met een uit de hand gelopen drugsdeal. Zijn vingerafdrukken leveren waarschijnlijk meer informatie op dan dit kliederwerk.'

De chef wierp hem een vernietigende blik toe en wendde zich vervolgens weer tot Marni.

‘Mevrouw Mullins, heeft een van deze tatoeages een speciale betekenis waar we van op de hoogte moeten zijn?’

Marni wees naar de foto die ze er even daarvoor ook had uit gepikt.

‘Deze,’ zei ze. ‘Dit is een klassiek bendesymbool.’

Ze wees naar de tatoeage van een vijfpuntige kroon.

‘Wat zei ik je?’ zei Rory.

Marni draaide haar hoofd met een ruk naar hem toe. ‘Kent u het?’

‘Al die bendes zijn hetzelfde. Zoveel zijn er niet in Brighton.’

Marni zuchtte. ‘Dit is geen gevangentattoo van hier. De kroon wijst op de Latin Kings, een bende die vanuit Chicago opereert. De vijf punten duiden op banden met de People Nation-gang. Voor zover ik weet hebben deze gangs geen afdelingen in Brighton. Bovendien is de tattoo met een elektrische machine gezet. Gevangentattoos worden met geslepen balpenen en schoenpoets gemaakt.’

Francis Sullivan probeerde zijn grijns te verbergen. Arrogante zak, dacht Rory.

‘Sommige zijn heel amateuristisch,’ zei Marni naar een paar grover uitgevoerde tattoo's wijzend, ‘maar dat hoeft niet te betekenen dat ze in de gevangenis zijn gezet. De stippen en het getal veertien verwijzen naar Amerikaanse bendes. Drie stippen staat voor *mi vida loca*, oftewel “mijn gestoorde leven”. Vijf stippen symboliseren de vier muren van de cel met middenin de gevangene. En het getal wijst op lidmaatschap van de Nuestra Familia-gang uit Noord-Californië.’ Ze draaide zich naar Francis toe en keek hem aan. ‘Ik denk dat u te maken heeft met een onhandige wannabe. Hij is waarschijnlijk net zomin een gangster als u of ik.’ Ze richtte haar blik nu op Rory. ‘Met andere woorden, als u denkt dat u te maken heeft met een bendegerelateerde afrekening, dan heeft u het mis.’

Sinds wanneer is zij hier de expert? vroeg Rory zich geërgerd af.

‘En die?’ Sullivan wees naar een tatoeage van een grommende wolf op de buitenkant van de rechterkuit van het slachtoffer.

Marni bleef er een paar tellen naar kijken en volgde de omtrek ervan met haar vinger.

‘Ah, dit is een prachtig kunstwerk. Hij zal er een flinke som geld voor betaald hebben en het heeft niets te maken met gevangenis of bendes. Hij is vrij nieuw. Zijn smaak qua tattoo's gaat erop vooruit. Gíng erop vooruit.’

‘Vertel eens,’ zei Francis, ‘hoe ziet u of een tatoeage met de hand is gezet of met een machine?’

‘Tattoos die thuis of in de gevangenis door een amateur zijn gezet, zijn makkelijk te herkennen,’ antwoordde Marni. ‘De lijnen zijn dikker en het werk is grover. Vaak is de tattoo langs de randen wat vervaagd. Kijk maar naar het verschil tussen deze twee.’ Ze wees naar de kroon op het bovenlijf van de man en het woord ‘HAAT’ op de knokkels van zijn linkerhand. ‘Gevangenistattoos zijn altijd zwart omdat ze daar niet de beschikking hebben over gekleurde inkt.’

Rory deed alsof het hem niet interesseerde, wat hem op een geërgerde blik van de chef kwam te staan.

‘Dit is belangrijke informatie, brigadier,’ zei hij. ‘In steeds meer zaken spelen tatoeages een rol.’

‘Ja, chef,’ antwoordde hij met opeengeklemd kaken.

‘Bedankt voor het langskomen,’ zei Sullivan. ‘Ik weet zeker dat we deze informatie kunnen gebruiken.’

Rory betwijfelde het. Ze waren geen steek wijzer geworden, terwijl er een zeer aannemelijke theorie van tafel was geveegd.

Marni keek hoe Francis de foto's bij elkaar pakte.

‘Tot ziens, mevrouw Mullins,’ zei Francis, terwijl hij met haar meeliep naar de deur.

‘Marni,’ zei ze. ‘Ik ben al vijftien jaar geen mevrouw meer.’

‘Goed, vanaf nu noem ik je Marni,’ zei hij.

Walgelijk. Maar wat een schattige roze wangen had de chef als hij bloosde, dacht Rory terwijl hij de foto's op het overzichtsbord prikte.

Francis

Francis keek hoe Marni zich voor hem uit een weg baande door de drukte op het trottoir. Ze konden niet naast elkaar lopen omdat iedereen de stortregen probeerde te ontvluchten. Ze nam hem mee naar een andere tatoeëerder, Ishikawa Iwao, die behalve haar mentor ook tatoeagehistoricus was, en ze hoopte dat hij hun iets meer kon vertellen over Evan Armstrongs schouder tatoeage. Het was de vraag of hij kon helpen, maar Francis' ideeën raakten uitgeput. Tijdens de lunchpauze had hij Bradshaws hete adem voortdurend in zijn nek gevoeld, en hij wilde die stinkende tabakswalm van zijn baas zo snel mogelijk ontvluchten. Weer terug in zijn kantoor had hij Marni gebeld en nogmaals haar hulp ingeroepen.

'Hier is het,' zei Marni over haar schouder.

Ze dook een portiek in met een trap naar boven. De muren en het plafond waren zwartgeschilderd en de vloerbedekking was zo oud en versleten dat Francis niet kon zeggen wat de originele kleur was geweest. Hij liep achter Marni aan de trap op, die halverwege plotseling een scherpe draai maakte. Een mager meisje in een zwart mini-jurkje drukte zich in de hoek om hen langs te laten.

'Vuile smeris,' siste ze in Francis' oor toen hij langs haar liep.

Hoe zagen ze in godsnaam toch altijd dat hij van de politie was? Scheidde hij een of andere geur af of zagen ze het aan zijn pak? Had hij bepaalde blik in zijn ogen die het verraadde?

'Ik kom niet voor jou, schat,' mompelde hij tegen haar terwijl ze de trap verder af liep.

Marni keek vragend achterom, hij trok zijn wenkbrauwen op.

De trap kwam uit op een smalle gang met deuren aan weerszijden. De lucht was vochtig, het rook er sterk naar wierook en patchoeli en het enige

licht kwam van een rode gloeilamp. Er klonk muziek en achter een van de deuren zong een vrouw met een hoge, ijle stem een oosters deuntje. Een bordeel, een opiumkit? Francis kon zich Sherlock Holmes hier voorstellen, zich verliezend in een gouden opiumwolk.

Marni klopte op een van de deuren. Ze wachtte niet op een reactie, maar duwde hem open, liep naar binnen en gebaarde Francis haar te volgen. Hij had geen idee wat hij kon verwachten, en hij moest ineens denken aan een donker en smerig gruwelkabinet. Maar wat hij zag, was iets heel anders: een ruime, witte, smetteloze studio die in natuurlijk licht baadde. In de muur tegenover hem bevond zich een lange rij hoge ramen met uitzicht op een bont rijtje slecht onderhouden achtertuinen. De studio daarentegen was strak en modern. Er stonden dure tattoostoelen en -banken van staal, leer en hout, en de instrumenten en de verlichting deden hem denken aan luxe medische apparatuur.

Maar iets anders trok Francis' aandacht. Op een van de chique leren tattoostoelen zat iets wat hem met vijandige groene ogen aanstaarde. Eerst dacht hij dat het een naakte, uitgemergelde baby was die onder de blauwe plekken zat. Hij schrok en huiverde van afschuw. Het schepsel bleek echter een kale, graatmagere kat te zijn. Het meest beangstigende van alles was dat hij, toen hij beter keek, zag dat de blauwe plekken tatoeages waren. De rug, borst en poten van het beest zaten onder de Japanse tekens in donkerblauwe inkt. De kat blies naar hem en liet zijn tanden zien.

Francis keek voor een verklaring naar Marni en stak vervolgens zijn hand naar het beest uit. De kat richtte zich op, haalde met een voorpoot uit en krabde de zijkant van Francis' duim open.

'Wel verd...'

Vanwege het geluid van een opengaande deur achter zich maakte Francis zijn zin niet af. Hij stak zijn bloedende duim in zijn mond en draaide zich om naar een slanke Japanner die de studio binnenkwam. Hij droeg een donkerblauwe linnen kimono. Zijn gemillimeterde haar was spierwit, maar omdat er op zijn gezicht geen rimpeltje te bekennen was, was het moeilijk zijn leeftijd te schatten. Hij leek niet erg blij te zijn met zijn gasten.

Toen hij haar herkende knikte de man Marni toe, maar zijn frons werd nog dieper toen hij Francis aankeek. Hij maakte een diepe buiging vanuit

zijn middel en terwijl Marni ook boog, tikte ze Francis aan om duidelijk te maken dat hij hetzelfde moest doen.

'*Konnichiwa,*' zei hij. Zijn stem was hoog en staccato.

'*Konnichiwa, sensei,*' antwoordde Marni.

Hij rechte zijn rug en wendde zich tot Francis.

'*Konnichiwa,*' zei hij, zich nogmaals buigend.

Francis maakte ook een buiging, maar wist niet wat hij moest zeggen.

Toen ze beiden weer rechtop stonden, begon hij direct in het Japans tegen Marni te praten. Francis kreeg de indruk dat de man kwaad was, en wat hij zei deed Marni fronsen.

'Ja, ik heb een onbekende meegenomen,' antwoordde ze in het Engels. 'Vergeef me, meester, maar we hebben uw hulp nodig.'

'Je bent hier een jaar niet geweest, je komt pas nu je iets van me wilt.'

Francis wist niet of hij het meende of een grapje maakte.

'Het spijt me, Iwao,' zei Marni met opnieuw een lichte buiging. 'Sorry, ik weet dat ik vaker langs had moeten komen.'

'Inderdaad. Je bent mijn favoriete model en je hebt nog plekje vrij op je huid. Bovendien heb je nog veel te leren.' Zijn gezicht ontspande zich tot een glimlach. 'Hoe is het met Thierry?'

Marni glimlachte terug. 'Goed. Hij maakt momenteel prachtig werk.'

'Zeg tegen hem dat hij binnenkort bij me langs moet komen. Hij gaat net zo slordig met zijn vrienden om als jij. Maar goed, je hebt een gast meegenomen. Wie is het?'

Schuldbewust wendde Marni zich tot Francis. 'Iwao, dit is Francis Sullivan.' Ze ging over in het Japans en er ontstond een snel gesprek. Ten slotte zwegen ze, en Iwao keek Francis aan. De kat begon weer te blazen, sprong van de stoel en sloop naar de deur waardoor Iwao was binnengekomen.

'Bent u van de politie?' vroeg Iwao.

Francis knikte.

'Dan kunt u meteen vertrekken.'

Marni liep naar de man en legde haar hand op zijn onderarm. 'Alsjeblieft, Iwao. Het is belangrijk.'

Hij schudde zijn arm los. 'Het brengt ongeluk. Gaat u alstublieft weg.'

Francis keek naar Marni, maar omdat ze zich geen raad met situatie leek te weten, richtte hij zich tot Iwao. 'Meneer Ishikawa, we hebben uw

expertise als tattooartiest nodig voor een moordonderzoek. Ik zou u graag een paar foto's laten zien, daarna vertrekken we.'

Iwao trok een vies gezicht. Hij fluisterde iets in het Japans tegen Marni. Ze knikte langzaam, maar haar wangen werden vuurrood.

'Kom maar op met die foto's,' zei hij.

Francis maakte zijn aktetas open en haalde de foto van Evan Armstrongs schouder tevoorschijn.

'We proberen te achterhalen wie deze tatoeage heeft gezet.'

Iwao pakte de foto van hem aan en liep naar een onberispelijk schone werktafel. Hij hield de foto onder het licht van een sterke bureaulamp en terwijl hij de foto door een vergrootglas bestudeerde, klakte hij zachtjes met zijn tong.

Francis keek naar de foto's aan de muur. Ze waren, hoe kon het ook anders, Japans van stijl en zelfs met zijn ongeoefende oog zag Francis dat ze van uitzonderlijke kwaliteit waren.

'Heeft Iwao die allemaal gemaakt?' vroeg hij Marni zachtjes.

Ze knikte. 'Hij heeft de tattoo op mijn rug gezet,' zei ze.

'Ik weet van wie deze is,' zei Iwao.

Hij legde de foto op zijn werktafel en pakte een tentoonstellings-catalogus uit de boekenkast ernaast. Hij bladerde erdoorheen totdat hij vond wat hij zocht.

Francis hield onwillekeurig zijn adem in en sloeg een snelle blik op Marni. Ook zij keek ademloos toe.

'Ja, hier.' Iwao legde de catalogus opengeslagen naast de foto zodat Francis en Marni mee konden kijken. 'Deze twee lijken heel erg op elkaar, ze zijn zeker van dezelfde hand. Kijk maar, die driehoeken zijn allemaal op dezelfde manier ietsje scheef. De lijnen zijn even dik. De verhoudingen van de patronen zijn hetzelfde en even gedetailleerd.'

Francis keek nog eens goed en zag inderdaad de overeenkomsten in de ontwerpen die Iwao noemde.

'En?' drong Marni aan.

'Dit werk is van Jonah Mason. Ik had hem gevraagd voor mijn tentoonstelling, wat een grote eer voor hem was. Maar zijn werk is voortreffelijk.'

'Ik dacht al dat het een tattoo van Jonah was,' zei Marni, 'maar ik wist het niet zeker. Ik wilde weten of jij er ook zo over dacht.'

‘Werkt hij nog?’ vroeg Francis.

Iwao haalde zijn schouders op. ‘Hij woont al vijftien jaar in Californië, waar ik hem heb ontmoet, en ja, hij is nog steeds actief.’

Hij klapte de catalogus dicht en zette hem terug op de plank. Terwijl hij omhoog reikte en de mouw van zijn kimono over zijn elleboog zakte, ving Francis een glimp op van een donkere, gedetailleerde tatoeage op zijn onderarm.

‘Je zegt dat deze tattoo van het lichaam van de vermoorde man is gestroopt?’ vroeg Iwao, zich opnieuw tot Marni wendend.

‘Kun je een reden bedenken waarom iemand dat zou doen?’ vroeg ze.

Iwao ademde diep in en wachtte even voor hij uitademde. Hij streek met zijn slanke vingers over zijn kin.

‘Het wordt wel in Japan gedaan,’ antwoordde hij, ‘maar niet op deze manier. Mensen met een *irezumi*, meestal een lid van de yakuza.’

‘Irezumi?’ vroeg Francis.

‘Een volledige lichaamstatoeage. Er zijn yakuzaleden die voor hun dood instructies geven over de manier waarop hun tattoo van hun lichaam moet worden gestroopt en geconserveerd. In het Bunshin Tattoo Museum in Yokohama zijn er voorbeelden van te zien. En ik weet dat de universiteit van Tokio een hele collectie heeft.’

‘Maar die mensen worden niet vanwege hun tatoeages vermoord?’

Iwao schudde zijn hoofd. ‘Daar heb ik nog nooit van gehoord, niet in Japan, nergens. Goed, u moest maar weer eens gaan.’

Hij draaide zich om en liep zonder afscheid te nemen de kamer uit, waarna Francis en Marni via de rood verlichte trap weer naar beneden gingen en de straat op liepen. Toen de deur achter hen was dichtgevallen, keek Francis Marni aan.

‘Wat zei hij tegen je toen ik hem vroeg naar de foto’s te kijken?’

Marni ontweek zijn blik en werd opnieuw rood.

‘Niets bijzonders. Hij wilde me alleen ergens aan herinneren.’

Francis had geen idee wat dat zou kunnen zijn, maar haar houding moedigde hem niet aan verder te vragen. Zwijgend liepen ze verder.

Francis’ telefoon trilde in zijn broekzak. Hij keek ernaar en zag een sms van Rory.

Waarom is Marni Mullins zo’n expert in bajestattoos? Ze heeft gezeten.

VI

Ik heb al een aantal tattoos weggenomen. Ik maak er leer van, ik conserveer ze. Ze zijn afkomstig van verschillende mensen – die inmiddels natuurlijk dood zijn – en bevinden zich in verschillende fasen van het looiproces. Ik ben al jaren bezig met leerlooien. Geen mensenhuid natuurlijk, dat is pas iets van de laatste tijd. Maar dierenhuiden. Misschien geloof je het niet, maar het proces is exact hetzelfde. Mensenhuid verschilt in niets van dierenhuid en het leer is net zo zacht.

Om een voorbeeld te geven: de hoofdhuid van de jongen ligt nu in een bad met kalkmelk om de keratine in het haar af te breken en het vet op te lossen. Het stinkt, maar het is een essentieel onderdeel van het proces. Terwijl die in de kalk ligt werk ik aan een andere huid. Met een bot mes schraap ik haar en rottend vlees van een sierlijke sleeve. Ik denk aan de vrouw van wie ik de tattoo afnam. Mijn eerste slachtoffer. Ik was heel zenuwachtig, maar zodra ik haar huid begon af te stropen en los te trekken voelde ik mijn zelfvertrouwen terugkomen. Het was een aardige vrouw – voordat ik haar vermoordde, heb ik met haar gepraat – en ze bleef waardig toen ze besepte wat haar te wachten stond. Alleen op het moment van haar dood zag ik angst in haar ogen en rook ik haar zweet.

Ik ben het gelukkigst als ik met huiden werk. Dat ontdekte ik toen ik voor Ron Dougherty werkte. Hij zag mijn speciale talent. Toen ik bij hem in de leer ging, was hij een van de beste taxidermisten van het land, en tegen de tijd dat ik het vak onder de knie had, was hij blij dat hij het stokje aan mij kon doorgeven. Maar belangrijker was dat we een team vormden en dat hij als een vader voor me was.

Ron heeft mijn opvoeding opgepakt waar mijn vader het liet afweten, en hij was in alle opzichten een betere vader voor mij. Toen pa me uit het nest gooide omdat ik niet aan zijn verwachtingen voldeed, schoot Ron te hulp en raapte

hij de brokstukken op. Mijn brokstukken. En gedurende de tien jaar daarna heeft hij me geheeld en het ambacht geleerd.

Ron gaf me een thuis, werk en nog veel meer. Ik ging voor hem in zijn studio werken.

We begonnen met ratten en muizen. Je kunt ze overal levend kopen – ze worden verkocht als slangenvoer en voor laboratoriumexperimenten – dus we beschikten over een constante voorraad. Omdat ze goedkoop zijn was het niet erg als ik een fout maakte, wat overigens maar zelden voorkwam. Toen ik me de basisvaardigheden van het villen, conserveren en opzetten had eigen gemaakt, liet hij me oefenen op vogels, eekhoorns en hamsters en daarna op kittens. Toen ik dat kon, mocht ik verder met grotere dieren. Op een enkeling na vroegen onze klanten eigenlijk nooit waar de dieren vandaan kwamen. Ons werk bestond voornamelijk uit het opzetten van dode huisdieren, pony's of be kroond vee. Soms werd ons gevraagd een tableau te maken. Dan wilde de klant een scène uit zijn lievelingsboek of -film laten namaken met dode muizen en vogels. Mijn favoriet was een rat als Don Quichot, die op een egel rijdend tegen een windmolen vocht. Ik maakte het voor een oude dame uit Brixhamd die zich een dergelijke voorstelling uit haar jeugd kon herinneren.

Een paar jaar geleden is Ron overleden. Het is jammer dat hij dood is. Ik heb zijn huid van zijn lichaam gehaald en geconserveerd. Het was mijn eerste ervaring met mensenhuid. Ik draag altijd een stukje huid van Ron bij me, soms in mijn broekzak maar meestal vastgespeld in mijn kleding, zodat ik het tegen mijn eigen huid voel. Zo zijn we altijd samen. Nooit zonder elkaar.

Ron was de beste. Daarom moest hij gaan.

Volgens de Verzamelaar ben ik nu de beste.

Francis

Francis Sullivan staarde vol ongeloof naar zijn computerscherm en vloekte zacht tegen niemand in het bijzonder. Er was niets te vinden. De naam Marni Mullins kwam nergens in de politiedatabase van Sussex voor. Misschien stond ze er met een andere naam in vermeld, wellicht met haar meisjesnaam. Maar hoe wist Rory dan verdomme dat ze had vastgezet? Francis had het hem rechtstreeks gevraagd, maar had een vaag gemompel over onbevestigde geruchten als antwoord gekregen. Francis vroeg zich af wat ze had gedaan. Had ze gestolen? Had ze op kleine schaal gedeald, net als Thierry? Hij had verschillende waarschuwingen gehad. Had ze ingebroken? Vrouwen konden voortreffelijke inbrekers zijn. Hij moest zijn zoektocht uitbreiden naar de nationale database.

Maar hij wist dat hij het niet moest doen. Hij zag Marni in de Evan Armstrong-zaak geen moment als verdachte, en er was geen concrete aanwijzing dat de moord in verband stond met het lichaam dat onder de pier was gevonden. Beide slachtoffers hadden weliswaar tatoeages, maar dat leek voor minstens de helft van de jonge mannen in de stad te gelden. Bovendien was de modus operandi van de dader totaal anders. Het zou onprofessioneel zijn als hij Marni Mullins natrok op grond van een al te persoonlijke interesse. Dat kon hij beter overlaten aan zijn minder scrupuleuze tweede man. Hij wist zeker dat Rory dat zou doen. Francis durfde hem bijna niet te vragen waar hij zijn informatie over haar gevangenisstraf vandaan had.

Er verscheen een e-mail in zijn inbox en hij richtte zijn aandacht op het scherm. De mail was afkomstig van Angie Burton en bevatte de resultaten van haar onderzoek. Hij had haar gevraagd contact op te nemen met de SCAS – Serious Crime Analysis Section – en te vragen of er bij hen

geweldsmisdrijven bekend waren waarbij huid afgestroopt was of tatoeages verwijderd waren. Hij scande de tekst op informatie en nam een slok koffie.

Hij kwam niets opzienbarends tegen. Slachtoffers van verschillende moorden – berovingen, uit de hand gelopen kroegruzies, huiselijk geweld – hadden tatoeages, maar de SCAS had dat feit in geen enkele zaak in verband gebracht met het motief van de moord. De lijst dodelijke verwondingen in de database was gruwelijk, maar villen kwam er niet in voor. In de meeste gevallen ging het om messteken of letsel dat met een stomp voorwerp was toegebracht. Er was een vrouwelijk slachtoffer met een afgehakte arm, een ander was onder een trein geduwd, en er waren enkele gevallen van dodelijke schotwonden. Een man die met een tattoo-machine in zijn nek was gestoken had de aanval overleefd, ook al hadden de naalden een hals-slagader geraakt.

Francis scrolde naar beneden, naar Angies conclusie.

... vooralsnog geen duidelijke link met de dood van Evan Armstrong. Het is mogelijk dat diepgaander onderzoek een bepaalde relatie aan het licht brengt. Maar dat vereist veel manuren en een grote inzet van het team.

Met andere woorden: Angie wilde het niet doen. Francis kon het haar niet kwalijk nemen. Data-analyse werd een steeds belangrijker onderdeel van hun werk, maar daarvoor waren de meeste mensen niet bij de politie gegaan. Ze wilden op onderzoek uit, niet achter een bureau zitten. Maar hij mocht in deze eerste zaak in zijn nieuwe functie niets missen.

Hij pakte zijn telefoon.

‘Hollins, kom even.’

Twee minuten later verscheen Hollins in de deuropening.

‘Kan het even wachten, chef? Angie is jarig, ze trakteert op taart.’

Ongelooflijk. Er loopt een gek met een vilmes rond, maar we onderbreken ons onderzoek om taart te eten.

‘Natuurlijk.’ Hij stond op en liep achter Hollins aan naar de meldkamer. ‘Waar is de jarige job?’

Tien minuten later, nadat hij ‘Happy Birthday’ enthousiast had meegezongen en het allerkleinste stukje Victoria sponge had gegeten, had Angie hem op weg naar zijn kantoor de pas afgesneden en hem gekscherend om een verjaardagskusje gevraagd. Hij had haar een zoen op haar wang gegeven, waarna zijn eigen wangen vuurrood werden. Toen hij weer doorliep

kon hij een poging van Kyle Hollins om een derde stuk taart te pakken nog net verijdelen. Geen wonder dat Hollins' buik boven zijn broek uitpuilde.

'Hollins, naar mijn kantoor.'

Rory likte de aardbeienjam van zijn lippen en liep achter hem aan naar binnen. 'Chef, kan ik je even spreken?' De taartkruimels spetterden uit zijn mond.

Francis fronste zijn wenkbrauwen. 'Een ogenblik.'

Hij wendde zich tot Hollins. 'Ik heb je een SCAS-rapport gestuurd op basis van de bijzonderheden in de zaak-Armstrong. Ik wil dat je er met de stofkam doorheen gaat. Kijk of we iets gemist hebben, vooral waar het gaat om afgestroopte of weggesneden huid. Zoek geografische overeenkomsten en noteer alles wat je opvalt of wat je verdacht vindt. Laat me aan het einde van de dag weten of er zaken zijn die iets met elkaar te maken kunnen hebben.'

'Maar...'

'Niks te maren. Aan de slag!'

Met een nors gezicht liep Hollins de kamer uit.

Rory keek hem geamuseerd na. 'Hij wilde je vertellen dat Bradshaw hem al een klus had gegeven die hij vandaag op straffe van de dood moet zien te klaren.'

Francis trok een wenkbrauw op. Gaf de baas zijn personeel achter zijn rug om opdrachten?

'Het leven is hard. Waar is Bradshaw trouwens? Heb je hem vandaag gezien?'

'Het is woensdag. Hij is aan het golfen met de hoofdcommissaris. En waar kun je beter met de baas slijmen dan op de golfbaan?'

'Oké. Waarom wilde je me spreken?'

Rory ging in de lege stoel aan de andere kant van Francis' bureau zitten.

'Ten eerste dit: Tom Fitz van de *Argus* zit bij de receptie. Hij zegt dat hij niet weggaat voor hij je mag interviewen.'

Francis zuchtte. Zou die vent het nooit opgeven?

'Zeg tegen de brigadier aan de balie dat hij hem eruit moet schoppen. Verder nog iets?'

'De identiteit van het lichaam zonder hoofd. Ik had gelijk, zijn vingerafdrukken komen voor in onze database.'

‘En?’

‘Hij was niet bepaald de gangster voor wie ik hem aanzag.’ Gelukkig bezat Rory nog iets van zelfkritiek. ‘Hij is een keer gepakt voor joyriding. Hij heette Jem Walsh. Een jonge vent uit Bristol, een beginnend tattoo-artiest. Het is tamelijk onwaarschijnlijk dat hij betrokken was bij drugs-oorlogen.’

‘Heb je enig idee wat er gebeurd kan zijn?’

Rory was even stil. ‘Hij blijkt een tatoeage op zijn hoofd te hebben gehad.’

Francis’ maag kromp ineen. ‘En zijn hoofd is meegenomen.’

‘Jij denkt wat ik denk.’

‘Misschien, heel misschien, hebben beide moordzaken toch met elkaar te maken.’ Hun blikken ontmoetten elkaar. De zaken zouden grondig onderzocht moeten worden voordat ze conclusies konden trekken, maar Francis’ hart bonsde. ‘Weten we wat de tatoeage voorstelde?’

‘Een spin in een web dat zijn hele schedel bedekte. En een naam, Bel en-nog-iets. Belial?’

‘De duivel. Hoe weten we dat?’

‘Foto’s van zijn ouders, chef.’

Ze bleven zitten, ieder aan een kant van het bureau. Na een lange halve minuut stilte namen ze tegelijkertijd het woord.

‘Jij eerst,’ zei Francis. Zijn hart klopte in zijn keel en hij had het plotseling koud.

‘Denk je...’ Rory keek hem met grote ogen aan.

Vijf seconden bleef het stil. Geen van beiden wilde de woorden hardop uitspreken.

Uiteindelijk was het Francis die moed vatte.

‘Nog één, en we hebben met een seriemoordenaar te maken.’

Rory

Ze wisten het niet zeker. Ze namen nog een uur lang alle feiten door en schoten hun zelfbedachte theorieën meedogenloos af. Ondanks de publieke obsessie met seriemoordenaars waren die ongelooflijk zeldzaam. Ze mochten geen overhaaste conclusies trekken.

‘Het hoofd kan nog gevonden worden,’ zei Rory. ‘We hebben twee moorden, verschillende modi operandi, verschillende doodsoorzaken, en voor zover bekend is er geen relatie tussen de slachtoffers.’

‘Dat hebben we eigenlijk nog niet onderzocht. De identiteit van Walsh is nog maar net bekend,’ zei Sullivan. ‘Maar hoe waarschijnlijk is het dat twee moordenaars in hetzelfde gebied in dezelfde week hun slag slaan?’

‘Seriemoordenaars beginnen langzaam. En tussen deze twee moorden zit niet veel tijd.’

‘Klopt.’ Sullivan dacht even na en trok vervolgens een la van zijn bureau open. ‘Kunnen we Evan Armstrongs tatoeage en Walsh’ hoofd als trofeeën beschouwen?’

In gedachten verzonken staaarde hij naar het notitieblok op zijn bureau. Tegenover hem haalde Rory een zwarte e-sigaret uit zijn zak. Het zachte zuigende geluid van zijn lippen bij het inhaleren haalde Francis uit zijn concentratie.

‘Weg daarmee, brigadier. Je weet net zo goed als ik dat vaping hier verboden is.’

Met een kwade blik blies Rory de rook uit en stopte het plastic ding weer terug in zijn broekzak. God, wat had hij er de pest aan om voor een dienstklopper te werken, en zijn nieuwe baas was hard op weg dat te worden. Inspecteur Sullivan deed geen concessies, dat was wel duidelijk.

‘Het is nog te vroeg om over trofeeën te spreken en om de moorden officieel met elkaar in verband te brengen.’

Sullivan ging weer op de formele toer. Ze wisten allebei donders goed wat er aan de hand was.

‘Dus we doen alsof het geen seriemoorden zijn en verknoeien kostbare tijd? Ooit eerder met een seriemoordenaar te maken gehad, chef?’

‘Daar gaat het niet om,’ snauwde Francis. ‘We moeten het onderzoek zo ver brengen als we kunnen en beide zaken onafhankelijk van elkaar behandelen totdat we iets vinden wat ons op een ander spoor brengt.’

‘Of totdat er een ander bloederig lijk opduikt,’ zei Rory.

‘Neem contact op met de coördinatoren. Zeg ze dat er een moordenaar rondloopt, misschien zelfs twee. We hebben meer agenten op straat nodig. Beide moorden zijn midden in het centrum van de stad gepleegd.’

Het gesprek werd verstoord door het aanhoudende gerinkel van Francis’ mobiele telefoon.

‘Bradshaw,’ mimeerde hij naar Rory terwijl hij zijn telefoon opnam.

‘Ja?’ Francis knikte een paar keer met een serieus gezicht. ‘We komen eraan.’

Hij hing op en trok zijn stoel naar achteren.

‘Kom, we moeten opdraven om hem een update te geven.’

‘Dat hoeft niet lang te duren,’ zei Rory en hij liep achter hem aan het kantoor uit.

‘Dat is juist het probleem.’

‘Ga je hem over onze theorie vertellen?’

‘Dat het een seriemoordenaar is? Nee, dat doe ik pas als we meer weten. Hij zal helemaal gek worden, en dat wil ik liever niet meemaken.’

Sullivan had absoluut een punt.

Het kantoor van hoofdinspecteur Bradshaw bevond zich een verdieping hoger, maar die ene verdieping vertegenwoordigde een wereld van verschil. Er zaten geen vlekken op zijn vloerbedekking en hij had genoeg ruimte voor een fauteuil, een boekenplank en een paar dossierkasten die bij elkaar waarschijnlijk groter waren dan het benauwde hokje van zijn chef.

Sullivan klopte op de deur en stapte zonder op een reactie te wachten naar binnen. Rory liep achter hem aan en beiden wachtten voor Bradshaws bureau terwijl die een telefoontje afhandelde. Er lagen geen papieren op

het bureau, het enige wat er stond waren een paar ingelijste foto's, niet van een stel lachende kinderen maar van de baas zelf op verschillende golfbanen. Rory ging schuin achter Sullivan staan. Dit kon weleens een interessant gesprek worden.

'Ga zitten,' blafte Bradshaw. Hij had een rood gezicht, misschien van de wind op de golfbaan, hoewel een bezoekje aan de bar na affloop een waarschijnlijker oorzaak was. Hij keek verwachtingsvol van Rory naar Sullivan toen die plaatsnamen.

'Meneer...' begon Sullivan.

'De Armstrong-zaak. Hebben jullie al iemand gearresteerd?'

'Nee, meneer.'

'Hebben jullie verdachten?'

'Nee, meneer'

'En Mullins? Ik dacht dat hij boven aan de lijst stond.'

'Hij had een alibi,' zei Rory. 'Een sluitend alibi.'

'Jullie werken nu vier dagen aan deze zaak en zijn nog geen stap verder.

Zo is het toch?'

'Niet helemaal, meneer,' zei Sullivan.

Bradshaws gezicht vertrok van woede.

'Vertel op dan.'

Zo heel af en toe waren er momenten dat Rory Francis Sullivan niet benijdde om zijn functie als inspecteur. Verslag uitbrengen aan Bradshaw was zo'n moment.

'We hebben beide slachtoffers geïdentificeerd.'

'Wie was het tweede? Zijn er aanwijzingen dat we met een en dezelfde moordenaar te maken hebben?'

'Dat zijn we aan het onderzoeken.'

Bradshaw zuchtte. 'Jullie hebben dus nog geen concrete informatie?'

'De vingerafdrukmatch is pas een halfuur bij ons bekend,' zei Rory.

Sullivan wierp hem een waarschuwende blik toe. 'Hij heeft een strafblad, toch? Ik neem aan dat jullie alle handlangers die bij ons bekend zijn hebben opgeroepen voor ondervraging?'

'Hij is vier jaar geleden opgepakt voor joyriding,' zei Sullivan. 'Er zijn geen medeplechtigen bekend. Sindsdien is hij niet meer met justitie in aanraking geweest.'

‘Jezus, jullie zijn nog geen steek verder. Er lopen één of twee moordenaars rond en jullie zijn nog geen moer opgeschoten.’

‘Inspecteur Sullivan heeft wel een theorie, meneer,’ zei Rory.

Hij zag dat er in Sullivans kaak een spiertje trilde. Hij had het niet moeten zeggen.

‘Voor de draad ermee, Sullivan.’

‘Het stelt niks voor, meneer. Pure speculatie. Het is nog te vroeg om er serieus over te praten.’

Vanachter zijn bureau keek Bradshaw hem nijdig aan. Sullivan kreeg een kleur.

‘Het was meer een losse gedachte dan een werkbare theorie.’

Sullivan sloeg zijn ogen neer. Een ontwijkingsstrategie, maar hij moest over de brug komen. Toen hij weer opkeek, trotseerde hij de dreigende blik van zijn baas. Rory was onder de indruk.

‘Bij Evan Armstrong is een tatoeage van zijn lichaam weggenomen. Zijn huid was afgestroopt...’ stak Sullivan van wal.

‘Dat weet ik allemaal. Kom ter zake.’

‘Jem Walsh had een tatoeage die bijna zijn hele schedel bedekte. Zijn hoofd moet nog gevonden worden. Dat betekent dat we twee tatoeages missen, wat erop wijst dat onze moordenaar, als het dezelfde persoon is, op trofeeën jaagt.’

Bradshaw plantte zijn ellebogen op het bureau en zette zijn vinger-toppen tegen elkaar. Hij deed zijn ogen dicht. Rory dacht even dat hij aan het bidden was, of aan het mediteren.

‘Nee.’ Hij hield zijn ogen dicht.

‘Meneer?’ vroeg Sullivan.

Opeens sperde hij zijn ogen wijd open.

‘Lulkoek, Sullivan. Dit is geen seriemoordenaar die op trofeeën jaagt. En ik betwijfel dat de moorden door een en dezelfde persoon zijn gepleegd. Je verspilt jouw tijd en mijn geld met deze idiote theorie.’ Hij stond op en keek Sullivan woedend aan. ‘Begrijp je het niet? Het gaat om figuren uit het criminele circuit, in die hoek moet je het zoeken.’

‘We trekken nog geen conclusies en onderzoeken alle mogelijkheden, meneer,’ zei Sullivan.

‘En dat is nu precies waar de schoen wringt. Je klungelt maar wat aan,

je bent niet gefocust. Zoek uit met wie die mannen omgingen, dan kom je erachter waarom ze vermoord zijn. De rest is dan een eitje.'

'Ja, meneer.'

'Zorg dat ik niet genoodzaakt word iemand met meer ervaring in te zetten, Sullivan. Dat zou voor ons allebei een afgang zijn. En daar doe ik niet aan.'

'Ik ook niet, meneer,' zei Sullivan kalm terwijl hij zijn stoel naar achteren schoof.

'We pakken de moordenaar voor u, meneer,' zei Rory. 'Of het er nu één of twee zijn.'

Francis

Het eerste wat Francis opviel toen hij zichzelf in het appartement van zijn zus binnenliet, was de laag stof op de gangspiegel. Schuldgevoel overspoelde hem. Robins appartement was meestal brandschoon, dus dit kon maar één ding betekenen – een terugval – en hij had haar al weken niet gezien.

‘Ben jij daar, Francis? Ik ben in de woonkamer.’

Francis liep verder naar de woonkamer en zijn vermoedens werden bewaarheid. Zijn oudere zus zat met een deken over haar knieën in haar lievelingsstoel, en meteen viel zijn oog op de krukken achter haar stoel. Ze was vijf jaar ouder dan hij, intelligent en, in zijn ogen, mooi. Robin was zijn rolmodel, hij had meer ontzag voor haar dan voor hun moeder Lydia. Maar vandaag zag zijn zus er moe en zwak uit, ze had een gespannen trek om haar mond.

‘Robin, je had me moeten waarschuwen, dom gansje!’

Toen hij zich vooroverboog om haar een kus op haar wang te geven rook hij aan de kleren die los om haar tengere lichaam hingen de geur van een zieke.

‘Waarom?’ vroeg ze. ‘Om thee en medelijden te krijgen? Alsof ik daarop zit te wachten.’

‘Thee, daar heb ik nu net trek in.’

Hij pakte een dienblad met een vuil bord van de salontafel en ruimde terwijl het water opstond de keuken op.

‘Ben je nog bij ma geweest?’ vroeg ze, toen hij weer in de woonkamer was.

Hij schudde zijn hoofd.

Ze zuchtte. ‘Kom op, Fran. Dat je mij negeert is nog tot daaraan toe,

ik heb vrienden genoeg die naar me omkijken. Maar ma? Je weet dat jij de enige bent die bij haar langs gaat.'

Francis vond het niet erg dat Robin hem op z'n donder gaf. Hij verdiende het.

'Het komt door mijn werk,' zei hij terwijl hij thee inschonk.

'Dat is geen excuus,' zei zijn zus.

Toen ze voorover reikte om een biscuitje van de schaal te nemen, zag hij dat het haar moeite kostte. Tijdens een ernstige terugval tastte ms haar spieren, coördinatie, gezichts- en soms spraakvermogen aan. Hij vond het vreselijk wat de ziekte met haar deed, maar hij wist dat hij er beter niets over kon zeggen.

'Ik weet dat het geen excuus is.'

'Heb je nog wel een sociaal leven?'

Francis haalde zijn schouders op. Robins bemoeienis met zijn privéleven was altijd even doorbijten voor hem.

'Als je nooit uitgaat, vind je ook nooit een vrouw.'

Vanwaar die drang om hem aan de vrouw te krijgen?

'Mijn werk is belangrijker. Ik probeer een carrière op te bouwen.'

'Vertel eens, hoe gaat het daarmee?'

Dit was de reden waarom hij uiteindelijk toch tijd had vrijgemaakt om bij haar langs te gaan. Robin was zijn klankbord. Ze kon out of the box denken en legde verbanden die hij en de rest van het team nooit zouden leggen. Terwijl ze thee dronken, vertelde hij haar over de twee moordzaken. Toen hij uitgepraat was legde hij bedroefd zijn hoofd in zijn handen.

'Ik kom geen steek verder,' zei hij, 'en deze zaak is heel belangrijk.'

'Elke moordzaak is belangrijk,' zei Robin.

'Weet ik. Maar ik zit ook met een baas opgescheept die geen vertrouwen in me heeft, en mijn team beschouwt me als een omhooggevalen yup. Ik moet me bewijzen.'

'Zoals gewoonlijk. Laat me even nadenken.'

'Doe dat vooral.'

'Op het eerste gezicht lijkt het niet het werk van een seriemoordenaar,' zei Robin langzaam nadat ze zwiingend drie biscuitjes had weggewerkt.

'De modi operandi zijn verschillend en de moorden zijn te kort op elkaar gepleegd. Je zou inderdaad denken: geen seriemoordenaar,' beaamde

Francis. ‘Maar er is iets vreemds met beide zaken. Geen links met criminaliteit, geen beroving, geen seksueel motief.’

‘Wat niet betekent dat ze met elkaar verband staan.’

‘Tja, ik moet dus met dezelfde mankracht twee moordenaars te pakken zien te krijgen.’

Robin negeerde zijn opmerking en keek naar de foto’s die Francis had meegenomen.

‘Dit,’ zei ze, naar Evans gevilde schouder wijzend, ‘wijst er absoluut op dat de moordenaar een trofee heeft meegenomen.’

‘En het hoofd van Walsh dan? Hij had een tatoeage op zijn hoofd.’

‘Ja, dat heb ik begrepen. Maar als de moordenaar alleen maar een tatoeage als trofee wilde, had Walsh genoeg andere waar hij uit kon kiezen, toch? Het lijkt me niet makkelijk om een tatoeage van een schedel te verwijderen.’

‘Daarom nam hij het hele hoofd mee.’

‘En waarom niet bijvoorbeeld die wolf op zijn been?’

Francis wist niet wat hij hierop moest antwoorden. Hij liep terug naar de keuken om de rest van de rol biscuit te pakken die hij zojuist had aangebroken.

‘Kijk hier even in,’ zei hij, haar een map aanreikend.

‘Wat is het?’ vroeg Robin.

‘Het SCAS-onderzoek. Informatie over andere moordzaken die we op specifieke punten kunnen vergelijken.’

‘Zou er iets uit naar voren kunnen komen dat de twee moordzaken met elkaar in verband brengt?’

‘In theorie wel, ja. Maar er zijn geen andere moordzaken gerapporteerd waarbij een tatoeage was verwijderd.’

Robin bestudeerde het document.

‘Hieruit blijkt geen verband tussen jouw twee moordzaken, toch? Een vermiste tatoeage, een vermist hoofd. Zou je nog wat thee willen zetten, Fran?’

Terwijl hij de waterkoker vulde en de thee pakte dacht Francis na over wat Robin zojuist had gezegd. De modi operandi van de moorden op Evan Armstrong en Jem Walsh zouden volgens het rapport geen match vertonen, hoewel er wel degelijk een overeenkomst was.

‘Geef het rapport eens,’ zei hij terwijl hij de verse thee op de salontafel neerzette.

Robin reikte het hem aan, en hij plofte op de bank neer om voor de zoveelste keer de gegevens door te nemen.

‘Waar zoek je naar?’ vroeg Robin.

Francis schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Maar er moet iets zijn.’

Iets waar hij al vijf keer overheen had gelezen. Hij ging terug naar het begin van het rapport en las de beschrijvingen van de misdaden opnieuw door.

En toen zag hij het. ‘Ja! Dit is het!’

‘Wat?’ vroeg Robin.

Hij griste zijn telefoon uit zijn zak.

‘Rory? Rory, open het scas-rapport en zoek de zaak van Giselle Connelly op, een vrouw, dood gevonden op een golfbaan. Er ontbrak een arm, die ondanks een uitgebreide zoektocht nooit is gevonden. Zoek uit of die vrouw een tatoeage had op die vermiste arm. Laat het me zo snel mogelijk weten.’

‘Francis, je bent een genie,’ zei Robin.

‘Dat moet nog blijken. Als ze geen tatoeage op haar arm had, weten we nog niks. Maar als dat wel het geval is, zouden we te maken kunnen hebben met een seriemoordenaar die geobsedeerd is door tatoeages.’

‘Dan hoef je er alleen nog maar achter komen wie het is.’

‘En hoe doe ik dat?’

‘Door uit te zoeken waarom hij die tatoeages verwijdert, natuurlijk,’ antwoordde zijn zus.

Natuurlijk. Zo eenvoudig was het ook eigenlijk. Toch?

Marni

Marni stond voor *Tatouage Gris* en vroeg zich af wat ze er eigenlijk te zoeken had. Had ze Thierry's hulp echt nodig om meer te weten te komen over de foto van de sleeve die Francis haar had gegeven, of was het gewoon een smoes om hem te zien? En waarom hielp ze Francis Sullivan eigenlijk? Probeerde ze indruk op hem te maken? Omdat ze op geen van deze vragen een antwoord had, had het geen zin om nog langer op de stoep te blijven dralen.

Ze duwde de deur open en keek niet vreemd op toen haar binnenkomst met een stortvloed aan Franse scheldwoorden werd begroet.

'*Merde!* Laat me toch eens met rust, *connasse!*'

Zelfs als zijn gezicht op onweer stond vond ze Thierry nog knap.

'Ik hou ook van jou, T,' zei ze, de betekenis van Thierry's woorden negerend.

De shop, waar Thierry werkte met Charlie en Noa en zo nu en dan een aantrekkelijke stagiaire, was groter dan die van haar en niet gesplitst in een voor- en achtergedeelte. Hij zou nog ruimer hebben geleken als de muren niet helemaal zwart waren geschilderd en door halfhoge scheidingswandjes in aparte werkplekken waren verdeeld. In een hoek stond een gedeeltelijk gestripte motorfiets waaraan Charlie al zolang ze zich konden herinneren aan het sleutelen was.

Er werd niet vaak schoongemaakt, en in de zware wierooklucht rook ze de vertrouwde geuren van curry, sigaretten, wiet en ontsmettingsmiddel.

'Marni!' Noa joelde vanaf de andere kant van de studio haar naam en kwam op haar toegesneld om haar te omhelzen. Toen hij zich naar haar toe boog om haar te kussen schuurde zijn baard over haar wangen, maar zijn warme omhelzing voelde voor haar als thuiskomen. 'Ik heb je gemist,' fluisterde hij in haar oor. 'Kunnen we er niet samen vandoor gaan?'

Marni lachte. Het was hun gebruikelijke grapje, een affaire die nooit werkelijkheid werd.

Toen Noa weer verderging met de tekening waaraan hij werkte, zwaaide Charlie naar haar vanachter een ontbloot bovenlichaam dat hij aan het tatoeëren was.

‘Hé, Charlie,’ riep ze hem toeknikkend.

Ze negeerde de stagiaire die op Thierry’s werkplek de voorraad inktflessen telde. Ze zag eruit als een punkachtig schoolmeisje. Het was vergeefse moeite hun namen te onthouden. Als ze goed waren, werden ze binnen de kortste keren weggekaapt door concurrerende studio’s die meer betaalden of ze vertrokken met de noorderzon na een mislukte flirt met een van de jongens. Marni had geen zin om energie aan ze te verspillen.

Thierry keek haar nijdig aan, maar ze trok zich niets van hem aan. Ze hing haar tas over de rugleuning van een kruk en wurmde zich uit haar jas.

‘Wat kom je doen?’ vroeg Thierry. ‘Ik hoef je niet elke dag te zien.’

‘De politie heeft onze hulp nodig.’

‘Onze hulp?’ vroeg Noa.

‘Francis heeft me een foto van een sleeve gestuurd. Ze willen weten wie hem heeft gezet. Als iemand dat weet, is het een van ons.’

‘Francis?’ zei Thierry. ‘Die vent die me gearresteerd heeft? Sinds wanneer noem je hem bij zijn voornaam?’

‘Wat interesseert jou dat?’

Marni voelde dat ze begon te blozen, ook al wist ze niet goed waarom, en ze haalde een opgerolde fotokopie uit haar tas tevoorschijn. Ze rolde hem open en streek hem glad op een lege massagebank. Het was een typische tattoooshopfoto van een vrouw met een spectaculaire biomechanische tattoo op haar arm.

‘Kijk,’ zei ze. ‘Deze vrouw is een halfjaar geleden vermoord. Haar arm werd afgehakt.’ Ze wees naar de tattoo op de foto. ‘Die arm is nooit gevonden.’

Noa kwam erbij staan om te kijken, en zelfs Thierry strekte ondanks zijn reserves zijn hals uit om de foto te kunnen zien. Hij floot zachtjes. Marni lette goed op zijn gezichtsuitdrukking om zijn reactie op de foto te peilen, maar ze kon er weinig uit opmaken.

‘Verdomd. Ik ken een kerel die zo’n tattoo had, maar die van hem was zo gemaakt dat het leek alsof de huid langs de randen was afgescheurd,’ zei Noa.

‘Dat geeft een waanzinnig effect,’ zei Thierry. ‘Was die van Seamus Byrne?’

‘Ja, klopt. Hij maakt veel van dat soort dingen.’

‘Deze ook?’ vroeg Marni. ‘Ik denk niet dat dit zijn werk is.’

‘Laat mij eens kijken.’ Nieuwsgierig geworden legde Charlie zijn tattoo-machine neer, trok zijn handschoenen uit en liep naar hen toe. Het meisje op zijn behandeltafel maakte van de gelegenheid gebruik om zich uit te rekken en een slok water te drinken.

Toen Charlie de foto op de massagebank bestudeerde, staakte de stagiaire haar bezigheden en ging achter Thierry staan. Ze sloeg haar armen om zijn nek en wreef met haar neus tegen zijn schouder. Thierry draaide zich om en kustte haar op haar mond. Marni wendde haar blik af. Niemand wil zijn ex zien tongzoenen. Het kwetste haar, maar hij was altijd al een ongevoelige rotzak geweest.

‘Schei uit, jongens,’ riep Noa, die zag hoe ongemakkelijk ze zich voelde.

Thierry keek naar Marni en vervolgens naar het meisje.

‘Straks, babe.’

Marni vroeg zich af of hij haar naam wist.

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg ze zonder omwegen.

Het meisje keek haar aan als een hert dat in de koplampen kijkt.

‘*Putain*, Marni. Laat haar met rust.’

Charlie en Noa wisselden een blik van verstandhouding, en Charlie pakte de foto.

‘Het is knap werk,’ zei hij. ‘Echt heel goed.’

‘De moordenaar heeft wel smaak, hè?’ zei Thierry.

Marni probeerde haar aandacht weer op de reden van haar komst te richten, en niet te denken aan de laatste keer dat zij Thierry had gekust. Wanneer was dat geweest? Een jaar of twee geleden, toen ze ’s avonds naar een conventie waren geweest en dronken waren geworden?

‘Klopt. Evan Armstrongs tattoo was van Jonah Mason. Hij is een van de beste in zwarte tribals.’

‘Ik kende Evan,’ zei Charlie. ‘Aardige vent.’

‘O ja,’ zei Thierry. ‘Daarom is hij er zeker zonder te betalen vandoor gegaan.’

‘Je kon lachen met hem,’ zei Noa. ‘Je bent niet eens achter hem aan gegaan. Daar was je te lui voor.’

‘Waarschijnlijk heeft hij je in drugs betaald,’ zei Marni. ‘Dat gebeurde destijds aan de lopende band.’

Thierry schudde zijn hoofd, maar hij lachte.

‘Denk je dat de politie iets op het spoor is? Dat er een moordenaar rondloopt die tattoos van mensen steelt? Ik kan het niet geloven,’ zei Noa.

‘Weten jullie dat je leer kunt maken van mensenhuid?’ vroeg Marni. ‘Dat doen ze in Japan met yakuzatattoos.’

‘Walgelijk,’ zei de stagiaire.

‘Ik moet weer verder,’ zei Charlie terwijl hij terugliep naar zijn klant. ‘Maar weet je van wie het zou kunnen zijn?’

‘Nou?’

‘Een Poolse jongen. Bartosz en nog iets. Zijn werk heeft er wel wat van.’

Thierry ging naar zijn werktafel en opende zijn browser.

‘Bartosz? B-A-R-T-O-S-Z?’

‘Ja, precies,’ zei Charlie terwijl hij schone zwarte latexhandschoenen aantrok.

‘Bartosz Klem,’ bevestigde Thierry een paar tellen later. ‘Ja, zijn werk lijkt er verdomd veel op.’

Marni stond achter zijn stoel en staaarde naar het scherm. Ze zag een reeks afbeeldingen van tattoos waarvan de meeste biomechanisch waren en sterk leken op de tattoo op de arm van de vrouw.

‘Ja, het zou heel goed kunnen,’ mompelde ze.

‘Waarom moet de politie eigenlijk weten wie de tattoos heeft gezet?’ vroeg Charlie. ‘Denken ze dat tatoeëerders iets met de moorden te maken hebben? Die tattoos zijn toch door verschillende mensen gezet?’

‘Ik weet het niet,’ zei Marni. Ze haalde haar schouders op. ‘Het lijkt me niet erg logisch. Ik denk dat ze zich aan elke strohalm vastgrijpen.’

‘Maar denken ze echt dat die moorden iets met de tattoos te maken hebben?’ vroeg Noa.

Marni haalde opnieuw haar schouders op. Ze rolde het vel papier weer op.

‘Bedankt, jongens. Ik geef de informatie door aan inspecteur Sullivan. Het is aan hem of te bekijken of die iets met de zaak te maken heeft.’

‘Francis,’ zei Thierry. Het sarcasme droop van zijn stem.

‘Ik ga,’ zei Marni. Ze ging er niet op in. Daar schoot ze niets mee op, en hij zou het alleen maar leuk vinden om te merken dat hij haar nog steeds op de kast kon jagen.

‘Ga mee naar de pub, *chérie*,’ zei Noa.

‘Vandaag niet, schat.’

Marni liet de deur achter zich dichtvallen. Een borrel met Charlie en Noa was leuk geweest, maar ze had geen zin om Thierry in een hoekje met de stagiaire te zien flikflooiën. Soms vroeg ze zich af of ze niet moest verhuizen om een eind te maken aan deze eindeloze strijd, maar ze kwam altijd weer tot de conclusie dat het niet eerlijk zou zijn ten opzichte van Alex. Thierry was al parttimevader sinds Alex zes was en die had inmiddels de leeftijd bereikt waarop de invloed van een vader – zelfs een zo onstabiel als Thierry – heel belangrijk was.

Het was nog niet helemaal donker, maar de wind was fris geworden nu de zon verdwenen was. Ze trok haar jas dicht om haar schouders en vroeg zich af of er werkelijk iemand door de stad sloop op zoek naar mooie tattoos. Want dat was het punt, de ontbrekende tattoos waren stuk voor stuk kunstwerken. Ze kende de artiesten die ze hadden herkend van naam, Jonah Mason en Bartosz Klem. En Francis had haar nog een foto laten zien: een tatoeage van een spin op het hoofd van het laatste slachtoffer. De stijl van de belettering kwam haar ook bekend voor.

Op St. James’s Street kwam ze langs een tattooshop die ze kende en gluurde naar binnen. Hij was gesloten, en Mandy en Pepe, de tatoeëerders, leken er niet te zijn. Aan de binnenkant van het raam hing een vaal, gescheurd affiche van de conventie. Die kan nu wel weg, dacht ze terwijl ze zich naar huis haastte.

De hele weg bleef er één vraag door haar hoofd spoken: wat waren de overeenkomsten? Wat hadden deze drie slachtoffers met elkaar gemeen, behalve het feit dat ze getatoeëerd waren, en wat had hen tot doelwit gemaakt?

Omdat ze er niet nog verder in meegesleurd wilde worden, besloot ze dat ze zich er beter niet druk om kon maken. Maar de twijfel bleef aan haar knagen. Was er meer wat haar met deze zaak in verband bracht dan het simpele feit dat ze het lijk gevonden had?

Rory

‘We zijn weer een stap verder,’ zei de chef. ‘En er is geen enkele reden waarom we deze lijn niet zouden voortzetten.’

De chef hield er blijkbaar een andere definitie van ‘een stap verder’ op na dan hijzelf.

Het was donderdagochtend en het hele team had zich in de meldkamer verzameld voor de dagelijkse briefing van de inspecteur.

Hij wees naar het overzichtsbord.

‘We hebben op dit moment met drie moorden te maken. Een ervan is een cold case van een halfjaar geleden: Giselle Connelly. De link tussen de drie moorden is niet helemaal duidelijk, maar als onze theorie standhoudt, met de nadruk op als, dan hebben we waarschijnlijk met een seriemoordenaar te maken.’

Het woord ‘seriemoordenaar’ bracht enige opwinding teweeg, vooral bij de jongere agenten. Dit was tenslotte de reden waarom de meesten van hen rechercheur waren geworden. Rory dacht terug aan de eerste keer dat hij aan een seriemoordzaak had gewerkt. Hij was destijds rechercheur, maar had al een flink aantal zaken achter de rug en de inspecteur die de zaak leidde zat vlak voor zijn pensioen en had alles al meegemaakt. Maar zelfs met een zeer ervaren team hadden ze maanden nodig gehad om de zaak op te lossen. Francis Sullivan was in staat fluitend voor zijn examen te slagen, deze moorden zou hij niet oplossen.

Omdat deze gedachte hem deprimeerde, richtte hij zijn aandacht weer op Francis.

‘We moeten de link tussen deze drie moorden nu ofwel bewijzen, ofwel ontcrachten. Vooralsnog hebben we drie slachtoffers die we niet met elkaar in verband kunnen brengen. Evan Armstrong werkte in de IT, had

geen strafblad, voor zover bekend geen vijanden en was hetero zonder vaste vriendin. Giselle Connelly liep stage als advocaat, en haar vriend bevond zich ten tijde van de moord in het buitenland. Jem Walsh was een beginnend tatoeëerder. Het lijkt me sterk dat hun wegen zich ooit hebben gekruist.'

'Maar ook als we met een seriemoordenaar te maken hebben,' zei Hollins, 'dan kan het zijn dat hij zijn slachtoffers willekeurig kiest.' Hij leek nogal blij met zijn constatering. Het was Rory al eerder opgevallen dat Hollins ambities had om hoger op te komen.

'Natuurlijk. Dat geldt voor de meeste seriemoordenaars. Maar ik heb het over een link tussen de misdrijven. Rose Lewis legt samen met haar team alle forensische informatie naast elkaar. Jullie gaan alles wat we over de slachtoffers weten crosschecken: hoe ze zijn overleden, waar ze zijn overleden, wat ze deden voor ze aangevallen werden... Alles. Als we een overeenkomst vinden, kunnen we verder. Als er geen overeenkomsten zijn, is de dader geen seriemoordenaar. En als we met drie verschillende moordenaars te maken hebben, moeten we drie keer zo hard werken.'

Met andere woorden, we weten nog niets.

Rory's telefoon ging. Het was Bradshaw.

'Hier komen, brigadier,' blafte hij en hij hing op.

Rory voelde een spanning op zijn borst toen hij de trap naar de bovenste verdieping op liep. Die verdomde sigaretten. Bradshaws deur stond op een kier en terwijl de chef een telefoongesprek afrondde, liep hij het kantoor binnen.

'Ah, Mackay. Ik zal niet te veel van je tijd in beslag nemen.'

'Wat kan ik voor u betekenen, meneer?'

'Dit moet onder ons blijven,' zei Bradshaw op gedempte toon.

Rory sloot de deur van het kantoor en Bradshaw knikte hem goedkeurend toe.

'Ik wil dat jij mijn oren en ogen bent in de meldkamer, Mackay.'

Rory dacht even na. 'Hoe bedoelt u? We geven u dagelijks een update.'

Bradshaw keek hem samenzweerderig aan. 'Ik heb inside-information nodig. Hoe het gaat, hoe Sullivan het doet, je snapt het wel. Hij is relatief onervaren en heeft er alleen maar baat bij als iemand een oogje in het zeil houdt.'

De korpschef vroeg hem Sullivan te bespioneren.

‘Maar natuurlijk. Ik zal u van alles wat hij doet op de hoogte brengen.’

Bradshaw knikte bedachtzaam, alsof ze gezamenlijk een belangrijke beslissing hadden genomen. ‘Bedankt, Mackay. En nu wegwezen. Je hebt volgens mij genoeg te doen.’

Een uur later gingen Rory en Tony Hitchins op pad om de pubs te bezoeken waar Jem Walsh volgens zijn broer weleens kwam.

‘Ja, dat is een van onze stamgasten,’ zei de eigenaar van de Mucky Duck, die met zijn ellebogen op de zware houten bar geleund stond. ‘Hij komt hier een paar keer per week. Zoeken jullie hem?’

‘Helaas niet,’ zei Rory.

Ze lieten hem de foto’s van Evan Armstrong en Giselle Connelly zien.

De eigenaar schudde zijn hoofd. ‘Ze komen me niet bekend voor, maar er komen hier hordes toeristen en veel mensen komen maar één keer. Die gezichten onthoud ik niet allemaal.’

Ze kregen in alle pubs hetzelfde verhaal te horen. Niemand die Jem Walsh kende, kende een van de andere twee, en toen ze daarna Evans stamkroegen afgingen was het niet anders. In één pub in het centrum herkende een barkeeper zowel Jem als Evan, maar hij had hen nooit samen gezien.

‘En Giselle woonde niet in Brighton, toch?’ vroeg Hitchins terwijl ze vermoeid terug naar het bureau liepen.

‘Nee, in Littlehampton.’ Rory keek kwaad voor zich uit. ‘Ik heb nog nooit zoveel pubs bezocht zonder iets te drinken.’

Toen ze op het bureau aankwamen, liep Hollins net naar buiten.

‘Iets nuttigs ontdekt?’ vroeg Rory.

Hollins schudde zijn hoofd. ‘Helemaal niets. Geen overeenkomsten qua werk, school of vrienden, en op de avond dat ze werden aangevallen deden ze allemaal iets anders. Evan Armstrong kwam uit een nachtclub en was op weg naar huis, Jem Walsh had de avond bij een vriend doorgebracht en Giselle Connelly had tot laat gewerkt. Ik ga nu praten met de eigenaar van de zaak waar Walsh werkte, en daarna met het hoofd van zijn oude school.’

De licht spottende uitdrukking op Hitchins gezicht om Hollins ijver ontging Rory niet.

‘Het lijkt toch niet om een seriemoordenaar te gaan,’ zei Hitchins terwijl ze de trap op liepen.

‘Dat is niet per se waar. Als hij zijn slachtoffers willekeurig kiest, hoeft er geen link tussen hen te bestaan. Misschien hebben de slachtoffers alleen iets met de moordenaar te maken, niet met elkaar.’

Hitchins keek hem sceptisch aan.

‘Ik weet het,’ zei Rory. ‘We hebben een doorbraak nodig, verdomme. Maar niet in de vorm van een nieuw lijk.’

‘Op Twitter wordt druk gespeculeerd,’ zei Hitchins. ‘Misschien moeten we daar eens in duiken.’

‘Godsamme, Twitter?’ zei Rory. ‘Pure verspilling van digitale ruimte, speciaal ontworpen voor mensen die complottheorieën willen spuien.’

‘Maar stel dat de moordenaar ertussen zit?’

‘Oké. Onderzoek het en kijk of er iemand bij zit met kennis die nog niet naar buiten is gebracht. Hoewel ik durf te wedden dat we in dat geval met een loslippige agent te maken hebben, en niet met de moordenaar.’

Rory liep naar Sullivans kantoor om verslag uit te brengen van hun volledig mislukte poging om enige vooruitgang te boeken.

‘Sorry, chef, maar er bestaat geen link tussen de slachtoffers.’

‘En volgens Rose ook niet tussen de moorden,’ zei Francis. ‘Ze heeft in het forensisch bewijs geen enkele match tussen de zaken kunnen vinden. Niet wat betreft wapens, DNA, haar, vezels. Geen vingerafdrukken. Nada.’

‘We schrijven de seriemoordenaartheorie dus af?’

‘Ja. Ik denk dat we te maken hebben met verschillende moordenaars met verschillende motieven. Die tatoeages hebben ons op een dwaalspoor gebracht.’

Marni

Hoe was het in godsnaam gebeurd? Het ene moment was hij nog een baby, het volgende lag hij laveloos op de bank te snurken. Marni pakte een plastic kom uit het gootsteenkastje, vulde een groot glas met water en schoof Alex' voeten aan de kant om bij hem te gaan zitten. Ze tikte op zijn been om hem wakker te maken.

'Hoe ging je laatste examen?' vroeg ze toen hij zich bewoog.

'Wat?' Hij wreef in zijn ogen en zag het glas water.

Ze keek hoe hij het in één keer leegdronk.

'Je laatste examen, Alex. Weet je nog, vanmorgen, economie?'

Hij zette het glas neer, er kwam een brede grijns op zijn gezicht. Als hij lachte leek hij zoveel op Thierry dat haar hart ineenkromp.

'Supergoed.'

'Echt waar?' Hij klonk niet al te dronken, constateerde ze opgelucht.

'Ze stelden precies de juiste vragen, ik wist alles.'

'Dat heb je in elk geval niet van je vader en mij. Wij hebben de middelbare school niet eens afgemaakt.'

'Pa heeft zijn *baccalauréat*, toch?'

Thierry was wel de laatste over wie ze het wilde hebben. Ze had hem de laatste paar dagen veel te vaak gezien, waardoor alle tegenstrijdige gevoelens die ze probeerde te onderdrukken weer de kop opstaken.

'Hoe ging het bij Martin en de anderen?'

'Ook goed, geloof ik. Liv liep een beetje te zeuren, maar dat doet ze altijd en haalt dan het beste cijfer.'

Liv was Marni's nichtje, dat bij Alex op school zat.

Hij hikte. 'Hoe laat is het? Ik heb met ze afgesproken.'

'Iets na vieren. Maar wacht, je gaat toch niet weer uit? Je bent ladderzat.'

‘Ma!’ Hij keek haar verontwaardigd aan. ‘Ik ben helemaal niet laddersat. We hebben een fles champagne gedeeld om het te vieren, bij wijze van lunch. Andere mensen hadden vanmiddag nog examens, dus het echte feest is vanavond.’

Marni zuchtte. Het alleenstaand ouderschap. Ze moest zowel streng als toegeeflijk zijn.

‘Oké, ik maak een bord pasta voor je voordat je weggaat. Kom met me mee naar de keuken, dan kunnen we even praten.’

Toen ze de waterkoker vulde, ging de telefoon.

‘Marni Mullins?’

‘Met wie spreek ik?’

‘Tom Fitz van de *Argus*. Ik heb gehoord dat u een lijk heeft gevonden...’

Marni hing direct op. Als er één slag mensen was dat ze zelfs nog minder vertrouwde dan politieagenten, dan waren het journalisten. Verdomme, hoe wist die vent dat zij het lijk had ontdekt? En hoe kwam hij aan haar telefoonnummer?

Toen de pasta klaar was, was de lucht tussen moeder en zoon geklaard. Eigenlijk was Alex ook geen lastige puber. Haar vriendinnen hadden heel wat meer met hun zoons te stellen.

‘Vertel eens over je dag,’ zei Alex toen hij zich op een kruk aan de ontbijtbar had geïnstalleerd en het bord spaghetti opschrokte. ‘Wie heb je vandaag voor eeuwig verminkt met je naald?’

Marni lachte. Alex zou het vak van zijn ouders nooit kiezen. Hij had geen goed woord over voor alles wat met tattoos te maken had, wat Marni prima vond omdat ze wist dat het Thierry stak.

‘Een vrouw die niet slim genoeg was om te beseffen dat een tattoo haar leven zou verwoesten,’ plaagde ze.

‘Ma, je bent verschrikkelijk. Je had haar moeten waarschuwen. En nu valt ze misschien in handen van die tattoooordenaar. Hij heeft er weer een potentieel slachtoffer bij.’

‘Wat weet jij daarvan?’

Alex haalde zijn schouders op. Op school heeft iedereen het erover. Elke keer dat je iemand tatoeëert, voorzie je hem van verse prooi.’

‘Waarom zou hij iemand willen vermoorden met een tattoo van mij?’
Hoe en waarom koos hij zijn slachtoffers?

‘Waarom niet? Ze zijn niet slecht. Als ik een moordenaar was en tattoos verzamelde, zou ik er ook een van jou willen.’

‘Dat is lief van je, maar je bent bevooroordeeld. En trouwens, volgens mij maakt het de moordenaar niet uit wie de tattoos gezet heeft.’

‘Maar die politieagent van jou dacht dat hij ze misschien steelt bij wijze van trofee. Dan is het logisch dat hij iets moois wil. Geen herinnering aan een heftig avondje stappen in Magaluf.’

Marni zette zijn bord in de vaatwasser. Ze wist dat ze het Alex zelf moest laten doen. Maar dan gebeurde het niet.

‘Dat klopt,’ zei Marni. ‘Hij heeft nog geen slechte tattoos gestolen. Ze waren stuk voor stuk goed.’

Alex viel op een kommetje ijs aan alsof hij een week niet had gegeten, en verloor zijn aandacht.

Aan de keukenmuur achter Alex hing een affiche van een tatoeage-tentoonstelling met een afbeelding van een naakte vrouw van achteren gezien. Haar hele rug was bedekt met een spectaculaire Japanse tattoo. Het was het affiche van een tentoonstelling die het jaar ervoor in de Saatchi Gallery te zien was geweest, ‘The Alchemy of Blood and Ink’. Ze was er samen met Alex voor naar Londen gegaan. Het interesseerde hem niet bar veel, maar hij had het uitje voor haar verjaardag geregeld. Naast de naakte vrouw op de affiche stonden de namen van de tien tatoeagekunstenaars die op de tentoonstelling exposeerden:

Rick Glover
Jason Leicester
Ishikawa Iwao
Gigi Leon
Polina Jankowski
Vince Priest
Bartosz Klem
Petra Danielli
Brewster Bones

Ze golden als de tien beste tatoeagekunstenaars ter wereld. Subjectieve flauwekul wat Marni betreft, maar ze wist nog hoe beledigd Thierry was

geweest dat hij niet gevraagd was, hoe hij tekeering toen hij de affiche zag. Ze keek nog eens goed naar de namen.

‘O, mijn god...’ fluisterde ze en ze pakte haar telefoon.

Francis

Wat kon er zo belangrijk zijn?

Terwijl Francis over George Street naar de hoek van St. James' Street liep, dacht hij aan de voicemail. Marni Mullins had hem gevraagd langs te komen zonder te vertellen waarom, maar haar stem had dwingend geklonken. Was ze iets te weten gekomen? Had ze iets ontdekt? Hij zou vanavond naar Robin gaan, maar dat moest nu tot volgende week wachten. Hij voelde zich een beetje schuldig dat het vooruitzicht op een afspraak met Marni Mullins hem aantrekkelijker leek dan een avondje bij zijn zus.

Een dakloze man stak zijn hand uit naar zijn been toen hij langsliep.

'Kunt u wat kleingeld missen?'

Francis keek naar de man en zag meteen waar hij het geld aan uit zou geven. 'Ik koop wat te eten voor je.' Een paar deuren verderop zat een avondwinkel.

'Geef me gewoon wat geld.' De blik van de man was vijandig.

Francis ging de winkel in om sandwiches, een paar chocoladerepen en een fles water te kopen. Hij ging op zijn hurken zitten om het hem te geven.

'Bij de St. Peters-kerk is nachtopvang,' zei hij. 'Ze hebben er warm eten en een bed voor je.'

De man pakte de sandwiches aan en mompelde een bedankje, zijn duistere ogen als holle kassen.

Honderd meter verderop zag Francis de tapasbar die Marni in haar bericht had genoemd, en een even later trok hij de deur open. Binnen was het warm en halfdonker. Met de kale vloerplanken, bakstenen muren en robuuste houten meubelen straalde het restaurant een rustieke sfeer uit. Hij zag Marni aan een tafeltje achterin zitten. Er stond een geopende fles rode wijn voor haar op tafel, en een van de twee glazen was halfvol.

‘Waarom hier?’ vroeg hij toen hij ging zitten. ‘Waarom ben je niet naar het bureau gekomen?’

‘Dat heb ik gedaan,’ antwoordde ze. ‘Maar ze wilden niet zeggen waar je was.’

Dat kon kloppen. Francis was in het mortuarium geweest en was pas een paar minuten voordat hij Marni’s voicemail had gehoord weer terug in John Street.

‘Wie heb je gesproken? Rory?’

Marni schudde haar hoofd. ‘Nee. Een vrouw. Een ontzettende bitch, trouwens. Ze deed alsof je van haar was of zo.’

Hij vroeg zich af wie het geweest kon zijn. Angie? Zij kon weleens kattig uit de hoek komen.

‘Bovendien had ik een borrel nodig.’

Hij keek haar aan, ze zag er inderdaad aangedaan uit.

Voordat hij de kans had om het af te slaan schonk Marni het tweede glas vol, maar hij dronk er niet van.

Ze keken elkaar aan. Hij wilde haar blik vasthouden, maar ze keek weg.

‘Vertel eens wat je hebt ontdekt,’ zei hij, een beetje van zijn à propos gebracht.

‘Dit,’ zei ze, wijzend naar iets op tafel wat hij nog niet had opgemerkt.

Hij pakte de glossy catalogus en hield hem zo dat het schijnsel van de kaars op tafel hem belichtte. Op de cover stond een foto van de rug van een vrouw met een tatoeage van een indrukwekkende Chinese draak, waarvan de heldere kleuren fel afstaken tegen de zwarte achtergrond. Het duurde even tot het tot hem doordrong dat het dezelfde catalogus was die Iwao had gepakt om het werk van Jonah Mason te laten zien.

‘The Alchemy of Blood and Ink,’ las hij hardop. ‘Moderne meesters van een eeuwenoude kunstvorm.’

Marni knikte, haar ogen fonkelden in het kaarslicht.

‘Waarom laat je me dit zien?’

‘Het is een catalogus van een tentoonstelling vorig jaar in de Saatchi Gallery. Kijk er maar eens in.’

Niet-begrijpend bladerde Francis door de catalogus. Foto’s van allerlei verschillende stijlen tatoeages. Hij kwam de foto tegen die Iwao hem had getoond.

‘Jonah Mason. Hij heeft Evan Armstrongs tatoeage gezet.’

‘Precies.’

‘Dus?’

Ze pakte de catalogus uit zijn handen. ‘Moet je dit zien.’

Ze sloeg een paar bladzijden om en wees vervolgens een foto aan. Een biomechanisch ontwerp dat een sterke gelijkenis vertoonde met de tatoeage op de ontbrekende arm van Giselle Connelly.

‘Bartosz Klem,’ las Francis.

‘Ja. Een van Thierry’s collega’s herkende zijn stijl toen ik ze de foto liet zien. En kijk.’ Ze sloeg de bladzijde om en hij zag een reeks tatoeages met rijkversierde gotische letters. ‘Dit is werk van Rick Glover, die hier om de hoek zit. Ik weet bijna zeker dat hij de ontwerper is van die Belial-letters en het spinnenweb,’ zei Marni. Ze keek hem verwachtingsvol aan.

Francis pakte het boek en bekeek de foto’s.

‘En?’ zei hij na een paar tellen.

‘Snap je het niet?’ vroeg Marni ongeduldig. ‘Je zocht toch een overeenkomst tussen de moorden? Dit is de link. Alle slachtoffers hadden een tattoo van een kunstenaar van de Saatchi-tentoonstelling. Een tentoonstelling met werk van de beste tatoeëerders ter wereld. Iemand verzamelt ze.’

‘Is het een link of puur toeval?’

Marni keek hem verbaasd aan en sloeg de rest van haar glas wijn in één keer achterover. ‘Dit meen je toch verdomme niet serieus?’

‘Natuurlijk wel, bloedserieus.’ Francis balde zijn hand tot een vuist. ‘Oké, misschien hebben deze kunstenaars Jem Walsh en de vermoorde vrouw getatoeëerd, maar dat moet nog bevestigd worden. En wat doet het ertoe of ze in de tentoonstelling zaten? Dat geldt voor nog...’ – hij pakte de catalogus en bladerde er snel doorheen – ‘... minstens zes andere tatoeagekunstenaars en daar hebben we geen lijken bij. Tot dusver heb je niets nuttigs ontdekt.’

‘En jij dan?’

Om tijd te rekken nam Francis een slok wijn.

‘Je drinkt.’

‘Ik heb geen dienst.’

‘Maar je bent wel aan het werk.’

Een jonge bediende kwam schoorvoetend op hun tafel af. Marni somde een lijst tapas op en hij vertrok weer.

Francis trok zijn wenkbrauwen op. ‘Gaan we eten?’

‘Eten is nodig om het lichaam te laten functioneren.’

Hij vond haar aardig. Ze was rechte doorzee. Duidelijk in wat ze wel en niet leuk vond. *Waarom was ze in godsnaam in de gevangenis beland?* Hij beet op zijn tong, hij kon het bijna niet laten het haar te vragen. Hij had er bij Rory niet verder naar willen vissen omdat hij daarmee misschien verraadde dat hij meer interesse in Marni had dan hij wilde toegeven.

‘Jouw theorie luidt dus dat iemand die de tentoonstelling heeft bezocht nu bezig is een eigen verzameling aan te leggen? Denk je dat we te maken hebben met een soort tattoo-dief?’

‘Ja, precies dat. Een tattoo-dief.’

‘Niets wijst op een link tussen de drie zaken.’

Haar ogen werden groot. ‘Begrijp je het niet? Dit is de link tussen de zaken.’

‘Dat betwijfel ik.’

‘Hoe je het ook bekijkt, je kunt niet ontkennen dat het een link is. En volgens mij is het de enige link die je tot nu toe hebt.’

‘Dus jij denkt dat er meer slachtoffers zullen vallen met een tatoeage van een van deze kunstenaars?’

‘Als mijn theorie klopt wel, ja. En als jij de moordenaar niet al eerder te pakken hebt.’

‘Hoelang ben je al tatoeëerder?’ vroeg hij.

De bediende zette een schaalje olijven voor hen op tafel en Marni deed er een in haar mond.

‘Negentien jaar,’ zei ze kauwend.

‘Dan ben je heel jong begonnen.’

‘Ik liep stage bij Thierry toen ik achttien was. Vrijwel alles wat ik weet, heb ik van hem geleerd.’

‘Hoe heb je hem leren kennen?’

Marni's gezicht betrok. ‘Ik werkte in Frankrijk als serveerster, een zomerbaantje om in de zon te kunnen zijn. Ik ging een paar keer met zijn broer uit, en toen...’ Haar stem stierf weg. Er viel een ongemakkelijke stilte.

Francis wilde niet de bemoeial uithangen – het scenario liet zich raden – en hij bracht het gesprek weer op veiliger terrein.

‘Hoeveel mensen denk je dat je in die negentien jaar hebt getatoeëerd?’
Ze slikte en deed haar ogen dicht terwijl ze de rekensom maakte.
Vervolgens haalde ze haar schouders op.

‘Letterlijk duizenden.’

Francis scheurde een stukje brood af en de bediende maakte op hun tafeltje ruimte vrij voor meer tapas.

‘Er deden nog zeven andere tatoeëerders mee aan die tentoonstelling waar jouw tattooëerf misschien een creatie van wil. Dat betekent dat het aantal mogelijke slachtoffers immens is?’

‘Klopt helemaal.’

‘Ik zie niet in hoe deze theorie ons kan helpen.’

‘Ons,’ zei Marni. Terwijl ze nog een slokje wijn nam speelde er een voldane grijns om haar mond.

‘Voor zover het een theorie te noemen is...’

‘Ja, het is wel degelijk een theorie. Mijn vrienden lopen gevaar, mijn gemeenschap. Je moet dit serieus nemen.’

‘Eerst wil je niets met de zaak te maken hebben en nu lijk je ineens op kruistocht.’

‘Er worden mensen vermoord. Mensen die ik misschien ken.’

Francis keek opnieuw naar de tentoonstellingscatalogus. Hij bladerde terug naar de eerste pagina.

‘Kijk,’ zei hij terwijl hij de inleiding liet zien.

‘Ja?’

‘De curator was jouw vriend, Ishikawa Iwao.’

‘Weet ik. Ik was bij de opening.’

Francis zweeg. Hij dacht terug aan de getatoeëerde kat die naar hem had uitgehaald. Als dit inderdaad de link was, konden hij en zijn team hun borst nat maken. Maar dan wisten ze in ieder geval in welke richting ze moesten zoeken.

‘Eet wat,’ zei Marni. ‘En vertel eens waarom je bij de politie bent gegaan, Frank.’

‘Francis,’ zei hij met opeengeklemd kaken.

Als jij, Marni Mullins, vertelt hoe je aan de verkeerde kant van de wet bent beland.

VII

*Eén, twee, die tattoo neem ik mee
Drie, vier, gevild als een dier
Vijf, zes, mijn lievelingsmes
Zeven, acht, denk niet dat ik wacht*

Ik heb de scherpste messen nodig om met uiterste precisie te kunnen werken. Ik slijp ze met de hand op een keramische slijpsteen – nooit met een elektrische slijper – en om het ritme aan te houden neurie ik dit deuntje. Ik slijp ze glad, scherp en genadeloos als een scheermes. Ik zorg ervoor dat ze altijd vlijmscherp zijn, voor het geval ik de kans krijg om ze te gebruiken. Je weet nooit wanneer die kans zich voordoet, dus onderhoud ik ze regelmatig, of ik ze gebruikt heb of niet. Een bot mes wordt nooit je vriend.

Mijn messen liggen in de juiste volgorde op een van mijn werkbanken. De korte snijmessen en de langere, gekromde vilnessen. Mijn slijpstenen zitten in de juiste hoek in een reeks bankschroeven aan de rand van de werkbank vastgeklemd, zodat ik me snel van de ene naar de andere kan verplaatsen. Ik besteed aan elk mes ongeveer een uur, ik neurie mijn melodietje en ga op in de herhaling.

Het is therapeutisch.

Net als het afstropen van huid.

Het was altijd al mijn favoriete onderdeel van het taxidermieproces. De huid in één volmaakt stuk verwijderen. Het is een uitdaging, het gewenste resultaat is de beloning. Ik heb dat van Ron geleerd. Hij leerde me alles wat er over looien en taxidermie te weten valt. En een aantal levenslessen. Ik zoog alles op als een spons, tot hij me niets meer te leren had.

Ik behield niet alleen zijn huid, maar ook zijn klantenkring. Op die manier leerde ik de Verzamelaar kennen. Hij verzamelt opgezette dieren, en Ron en

ik waren de besten van ons vakgebied. Zijn verzoeken vergden het uiterste van ons kunnen. Mijn beste werk heb ik voor hem gemaakt. Soms kijkt hij toe terwijl ik werk. De processen intrigeren hem. Hij is een echte kenner. Heel intelligent. Zo'n man moet je wel bewonderen, en ik ben vereerd dat hij tijd met me doorbrengt, dat hij geïnteresseerd is in wat ik kan.

Een wereld van verschil met mijn vader en mijn broer. Die hebben nooit enige interesse in mijn werk getoond. Alles draaide om hen. Om hun successen. Hun plannen. Mijn ideeën en meningen werden weggewuifd. Ron was anders. Hij was geïnteresseerd in wat ik deed, maar dat kwam doordat hij me onderwees. Hij wilde zien wat ik geleerd had. De Verzamelaar daarentegen bewondert mijn werk. En ik bewonder hem. Hij heeft oog voor schoonheid en een buitengewoon gevoel voor de artistieke waarde van dingen. Dat is iets wat we met elkaar gemeen hebben.

Ik heb alles voor de Verzamelaar over. Alles.

Als hij me iets vraagt...

Au! Ik heb me in mijn vinger gesneden. Een bloeddruppel vloeit uit het sneetje en valt op de houten werkbank. De vlek zal weggeschuurd moeten worden. Of misschien ook niet.

Door de geur van mijn eigen bloed besef ik hoe groot mijn verlangen is om weer te moorden. Het is tijd.

Rory

Om 8.00 uur in het kantoor van Bradshaw. Dat was de instructie van Sullivan die gisteravond per sms werd verstuurd. Rory was er. Bradshaw was er. Maar de chef was nergens te bekennen.

‘Hoe brengt hij het ervan af?’

Rory’s blik bleef even hangen bij een kloddertje scheerschuim aan Bradshaws oorlel.

‘Rory?’

‘Sorry. Wat zei u?’

‘Sullivan. Je zou me op de hoogte houden.’

‘Aan zijn intelligentie mankeert niets.’

‘Maar?’

‘Deze zaak, zaken... Het is niet gemakkelijk. We weten niet of we te maken hebben met één of met meerdere moordenaars. We hebben geen link tussen hen kunnen vinden en...’

‘Ga verder.’

Rory zuchtte. ‘Ik weet niet of iemand die nog betrekkelijk onervaren is wel de juiste man voor deze zaak is.’

Bradshaw dacht na over zijn woorden. ‘Bedankt voor je eerlijkheid, Mackay.’

Mooi zo. Moet die sukkel maar niet te laat komen.

‘Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat...’

Er werd geklopt en de deur van Bradshaws kantoor zwaaide open.

Rory brak zijn zin af en zag over zijn schouder Sullivan binnenkomen. Zijn pak was als altijd keurig geperst, maar zelf zag hij er niet bepaald fris uit. Hij keek Rory met bloeddorlopen ogen aan alsof hij zich afvroeg waarom het gesprek ineens stakte.

Waar had hij gisteravond uitgehangen?

‘Goedemorgen, meneer. Sorry dat ik te laat ben. Morgen, Rory.’

Bradshaw bromde afkeurend en keek op zijn horloge terwijl de inspecteur ging zitten.

‘Goedemorgen, chef,’ antwoorde Rory.

‘Ik neem aan dat je vooruitgang hebt geboekt in de zaak,’ zei Bradshaw terwijl hij Francis recht aankeek.

‘Heeft brigadier Mackay u al bijgepraat?’

‘Nee. Rory en ik hadden het over de invulling van de functies wanneer Granger met zwangerschapsverlof is.’

De chef geloofde er duidelijk geen woord van.

‘Er zit vooruitgang in de zaak, meneer,’ zei Francis. ‘Ik heb de SCAS laten checken of er verbanden zijn met andere zaken die lopen, en we hebben een mogelijke match ontdekt.’

Bradshaw knikte.

‘Vorig jaar is op een golfbaan het stoffelijk overschot van een vrouw aangetroffen, die een arm miste. Ze bleek een advocaat-stagiaire uit Littlehampton te zijn, Giselle Connelly. Zesentwintig jaar, getrouwd...’

Bradshaw onderbrak hem. ‘Vertel je me nu dat we niet twee, maar drie onopgeloste moorden hebben? Dat noem ik geen vooruitgang. En die moord valt bovendien buiten tot ons werkgebied.’

‘De golfbaan waar ze gevonden is niet. Ze is...’

‘Precies. Dat slachtoffer is een vrouw. Onze twee slachtoffers, die je tot nu toe nog op geen enkele manier met elkaar in verband hebt kunnen brengen, waren mannen. Seriemoordenaars richten zich als ze op moordtocht gaan niet ineens op een andere sekse. Ik dacht dat je dat wel zou weten, Sullivan. Zoals ik al zei, de feiten wijzen simpelweg niet in de richting van een seriemoordenaar.’

‘Meneer,’ zei Francis op een vastberaden toon waar Rory behoorlijk van onder de indruk was, ‘de vrouw had op de arm die van haar is afgenomen een sleevetatoeage. Die arm is nooit gevonden.’

‘Wat voor soort tatoeage was het?’

‘Ik weet niet of de voorstelling relevant is, maar het was een bio-mechanische tatoeage.’

‘Een bio-wat?’

‘Biomechanisch, meneer. Een tatoeage waardoor iemand op een cyborg lijkt, alsof er mechanische onderdelen onder de huid zitten.’

De chef leek inmiddels behoorlijk goed ingevoerd in het onderwerp. Had hij weer met Marni Mullins gesproken?

‘Goeie god!’ Bradshaw rolde met zijn ogen. ‘En dat voor een advocaat-stagiaire?’

‘Het punt is dat er bij Evan Armstrong, Jem Walsh en ook bij Giselle Connelly, die een paar maanden voor de andere twee werd vermoord, een tatoeage ontbrak toen hun lichaam gevonden werd. Waarschijnlijk vinden we Evans huid niet meer terug, maar degene die het hoofd en de arm heeft verwijderd moet de botten en schedel ergens gelaten hebben.’

‘Klinkklare onzin,’ zei Bradshaw. ‘Je fantasie gaat met je op de loop, Sullivan. Die tatoeages zijn puur toeval. Niets wijst erop dat de moord van de vrouw iets te maken heeft met de twee recente moorden, en eerlijk gezegd zie ik ook geen enkel verband tussen die twee moorden.’ Hij schoof zijn stoel naar achteren alsof hij wilde aangeven dat de bijeenkomst afgelopen was. ‘Je hebt met afzonderlijke moorden te maken. Verspil geen tijd meer aan het zoeken naar een link. Die mankracht zou je moeten inzetten om elke zaak afzonderlijk te onderzoeken.’

‘Maar als we kunnen bewijzen dat er een link is, hebben we een aanknopingspunt,’ zei Sullivan.

‘Vergeet die theorie. Rory, waar kunnen we het team nog meer op inzetten?’

Rory schraapte zijn keel en begon te praten, maar Sullivan onderbrak hem.

‘Meneer, ik vind dat u dit moet zien.’ Francis trok de catalogus van de Saatchi Gallery uit zijn aktetas. ‘De ontbrekende tatoeages zijn allemaal gezet door kunstenaars uit deze tentoonstelling.’

Bradshaw pakte de catalogus aan die Sullivan hem aanreikte.

Wat was dat, verdomme? Waarom had hij dit nog niet gezien?

Rory strekte zijn nek om met Bradshaw mee te kunnen kijken.

‘Dit geeft ons een mogelijke link tussen de slachtoffers, hoe vaag ook,’ ging Francis verder. ‘Natuurlijk baseer ik niet het hele onderzoek op deze theorie, maar ik vind dat we die wel in ons achterhoofd moeten houden. In de tussentijd laat ik het team de vrienden en kennissen van Evan

Armstrong en Jem Walsh natrekken en ondervragen. Er lijken geen criminele activiteiten te zijn waarbij die twee betrokken waren, maar dat gaan we nader onderzoeken.'

'Je hebt dus geen enkel verband tussen de slachtoffers kunnen vinden,' brieste Bradshaw terwijl hij de catalogus op zijn bureau neergooide. Hij had geen interesse meer. Rory boog zich voorover om hem te pakken. Het was wel duidelijk waar de catalogus vandaan kwam. Hij had Marni Mullins gezien. Hij vroeg zich af wat Thierry Mullins daarvan zou vinden. Het gescheiden koppel leek voor zover hij kon beoordelen nog behoorlijk close.

'We hebben beide families ondervraagd over Armstrongs en Walsh' vrienden en gewoonten. Burton en Hollins zijn bij hun vrienden geweest, en Hitchins en ik hebben de pubs bezocht waar ze geregeld kwamen. Hitchins en Hollins gaan vandaag naar de werkadressen, en Angie duikt in de Connelly-zaak en onderzoekt haar socialmediaposts.'

Bradshaw snoof opnieuw toen de naam van Giselle Connelly viel. 'En het ontbrekende hoofd?'

'Rose heeft nog geen concrete informatie, maar ze heeft hondenteams ingezet op het strand,' zei Rory. 'De honden hebben Walsh' geur opgepikt op een parkeerplaats op Madeira Drive, nog geen honderd meter ten oosten van de pier, en zijn geurspoor over het strand gevolgd. Het geurspoor is logischerwijs het sterkst op de plek waar het lichaam gevonden is. Het leidde in de richting van de vloedlijn, wat er mogelijk op wijst dat het hoofd in zee is gegooid. Maar het is niet gevonden toen het eb was, en ik heb er duikers op uit gestuurd om verder in zee langs de onderstromen te zoeken, maar ze hebben niets gevonden. Als het hoofd in zee is gegooid, is de kans klein dat we het nog terugvinden.'

'Spoelt het dan over een paar weken niet in Selsey Bill aan?' zei Bradshaw.

'Misschien wel, misschien niet. De kustwacht kon me van alles over de getijden vertellen, maar hoe een afgehakt hoofd zich over de zeebodem beweegt, wisten ze niet. Dat is niet iets wat je makkelijk kunt onderzoeken.'

'Met andere woorden: er zit verdomme geen schot in de zaak. Hoe ga je nu verder, Mackay?'

'Zoals ik al zei, meneer, we checken vrienden, werkgevers voor zover die bekend zijn en Giselle Connelly.'

'Er zijn geen voertuigen herkend in de omgeving van de plaatsen delict?'

‘Alleen delen van nummerborden. Er wordt aan gewerkt.’

Bradshaw fronste. Het ging hem nooit snel genoeg. ‘Sullivan?’

‘Ik ga weer met Ishikawa Iwao praten. Hij was de curator van de tentoonstelling. Ik wil weten wat hij van de drie moorden denkt.’

‘Heb je niets beters te doen? Ik zei net dat je die theorie moest laten varen.’

De chef had het manipuleren van zijn leidinggevende – een basisvaardigheid als je bij de politie werkte – nog niet helemaal onder de knie.

‘Het is een plausibele theorie en op dit moment de enige. Ik ga ermee aan de slag zodat ik in elk geval te weten kom of er een kern van waarheid in zit of niet.’

‘Kan die Ishikawa daar een steentje aan bijdragen?’

‘Dat denk ik wel.’

Er volgde een ongemakkelijke stilte.

‘Dat is toch die man die katten tatoeëert?’ vroeg Rory, niet zozeer als serieuze bijdrage aan het gesprek als wel om de stilte te doorbreken.

Bradshaws wenkbrauwen verdwenen bijna onder zijn haargrens.

‘Is dat legaal?’ vroeg hij. ‘Heb je daar melding van gemaakt bij de dierenbescherming?’

Francis schudde zijn hoofd.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Rory, laat de Tweedles uitzoeken hoe het wettelijk is geregeld met het tatoeëren van dieren.’

Bradshaw haalde diep adem, zijn neusgaten vernauwden zich. ‘Roep hem op voor een verhoor, Sullivan.’

‘Vanwege de kat?’

‘Nee, vanwege de moorden natuurlijk, idioot.’

‘Dierenmishandeling,’ zei Rory. ‘Daar beginnen die eikels bijna altijd mee.’

‘Roep hem op.’

Bradshaws toon maakte duidelijk dat hij geen tegenspraak duldde, maar Francis liet zich er niet door afschrikken.

‘We hebben niets gevonden wat op zijn betrokkenheid wijst. Ik kan beter een informeel praatje met hem gaan maken, poolshoogte nemen zonder zijn argwaan te wekken.’

Hij had zijn mond moeten houden, maar nu was het te laat.

‘Ik zei: roep hem op.’

‘Ik doe het wel, meneer, vanmiddag,’ zei Rory.

Hij zag dat Francis zijn handen op zijn schoot tot vuisten balde.

‘Hou je erbuiten, Rory.’ Hij zuchtte geagiteerd. ‘We hebben misschien maar één kans om hem formeel te verhoren, meneer. Laten we die bewaren tot we concrete vragen hebben.’

Francis Sullivan had zojuist een direct bevel geweigerd. Het resultaat was niet best. Bradshaws gezicht betrok en hij liep rood aan. Hij stond op om aan te geven dat de bijeenkomst ten einde was. Rory volgde als de bliksem zijn voorbeeld.

‘Laat hem onmiddellijk naar het bureau komen. Dit is een bevel, Sullivan. Je hebt het dan wel tot inspecteur geschopt, maar je moet niet te veel kapsones krijgen.’

Francis zei niets en stormde het kantoor uit. Dapper, maar dom.

‘Maakt u zich geen zorgen, ik ga het regelen, meneer,’ zei Rory, en hij trok de deur bij het weggaan zachtjes achter zich dicht.

Francis

Ishikawa Iwao begroette Francis met een lichte buiging toen hij de verhoorruimte binnenliep. Francis, zich zeer bewust van Rory in zijn kielzog, maakte een buiging terug. Deze keer droeg de tatoeagekunstenaar geen kimono maar een ongepast strakke, maar duur uitziende spijkerbroek en een lichtblauw overhemd waarin zijn indrukwekkende sixpack goed uitkwam. Het was duidelijk dat Ishikawa Iwao goed voor zijn lichaam zorgde, en bij Francis drong zich direct het beeld op van Iwao tijdens een oosterse vechtsporttraining.

Etnisch profileren. Stop daarmee.

‘Bedankt voor uw komst, meneer Iwao,’ zei Francis. ‘Dit is mijn collega, brigadier Mackay.’

‘Niets te danken. Ik had geen keus,’ zei Iwao. Hij negeerde Rory volledig en bleef Francis kwaad aankijken. ‘Waar wilt u me over spreken?’

‘Ga zitten,’ zei Francis.

Rory en hij namen aan hun kant van de tafel plaats. Iwao aarzelde maar toen Francis hem nogmaals toeknikte, trok hij een stoel naar achteren en ging zitten. Hij zat kaarsrecht, zijn knieën en voeten tegen elkaar gedrukt. Hij legde zijn handen op zijn bovenbenen en keek de twee politieagenten afwachting aan.

‘Dit gesprek wordt opgenomen, als u daarmee akkoord gaat,’ zei Francis terwijl hij de recordknop van de bandrecorder indrukte.

‘Dan verwacht ik dat er een kopie van de opname bij het kantoor van mijn advocaat wordt afgeleverd,’ zei Iwao. ‘En eerst wil ik graag weten waarom u dit gesprek nodig vindt en wat mijn precieze status in deze zaak is. Verdenkt u me ervan een misdaad te hebben gepleegd?’

‘Uw advocaat kan een verzoek bij ons indienen voor een kopie van de opname,’ zei Rory terwijl hij iets in zijn notitieboek krabbelde.

‘Uw status is die van een getuige die ons helpt bij een onderzoek,’ zei Francis. ‘Als we reden hebben om uw status te herzien, zullen we u daarover inlichten.’

Iwao fronste. ‘Dan is er geen reden waarom dit gesprek moet worden opgenomen.’

‘Oké,’ zei Francis. ‘Als u het niet wilt, dan niet.’

Kennelijk kende Iwao zijn rechten.

Tijdens het wachten op Iwao hadden Francis en Rory een verhoorstrategie afgesproken. In plaats van voorzichtig vragen te stellen over de tatoeagetentoonstelling en de geselecteerde kunstenaars zouden ze meteen over de moorden beginnen, en specifieker, over zijn alibi’s op de tijdstippen waarop de moorden gepleegd waren.

‘Kunt u me vertellen waar u was in de nacht van zondag 28 mei tussen twaalf en zes?’

Iwao keek verward.

‘Wilt u de datum herhalen?’

‘Zondag 28 mei. Afgelopen zondag.’

‘Natuurlijk,’ zei Iwao terwijl hij zich herstelde van de schrik. ‘Tussen twaalf en zes? Toen lag ik waarschijnlijk in bed.’

‘Weet u het niet zeker?’

‘Ik lag in bed, of ik zat in mijn studio te tekenen. Ik ga meestal tussen twaalf en twee slapen, en ’s avonds teken ik vaak. Ik ben zaterdagavond en zondagochtend niet de deur uit geweest,’ zei hij schouderophalend. ‘Dus op het door u genoemde tijdstip was ik ofwel in mijn studio, ofwel in mijn slaapkamer.’

‘Is er iemand die dit kan bevestigen?’

‘Ik woon alleen.’

Rory en Francis wisselden een blik van verstandhouding. Het was geen sluitend alibi, maar desondanks klonk het verhaal aannemelijk.

‘En afgelopen dinsdagnacht tussen twaalf en vijf?’

‘Toen ook.’

‘Thuis, alleen?’

Iwao knikte. ‘Ik was dinsdagnacht alleen thuis.’ Met kalme bruine ogen hield hij Francis’ blik vast. ‘Via mijn mobiele telefoon kunt u vast wel achterhalen waar ik me exact bevond, mocht dat nodig zijn.’

‘Mensen nemen niet altijd hun telefoon mee als ze de deur uit gaan,’ antwoordde Francis, die strak bleef terugstaren.

‘Ik wel,’ zei Iwao.

Francis nam zich voor om een gerechtelijk bevel aan te vragen om Iwao’s mobielelefoongegevens te kunnen inzien.

Rory kuchte om de aandacht te trekken. ‘Vertel eens over uw kat. Die met de tatoeages. Heeft u zich niet afgevraagd of het wreed is om een dier te tatoeëren, en waarschijnlijk bij wet verboden?’

‘Twee van mijn katten zijn getatoeëerd,’ zei Iwao terwijl hij ging ver-zitten. ‘Dat waren ze al toen ik ze uit Japan importeerde.’

‘En vindt u dat acceptabel?’

‘Ze komen uit een asiel. Zelf zou ik het een dier niet aandoen, dat spreekt voor zich, want dieren kunnen geen toestemming geven. Ik zou nooit iemand of iets zonder toestemming tatoeëren.’

Francis voelde zijn mobiele telefoon in zijn broekzak trillen en keek even onder tafel wie het was. Een gemist gesprek van Marni Mullins. Hij legde zijn telefoon weg.

‘Kunt u bewijzen dat ze al getatoeëerd waren voordat u ze kreeg?’ Rory was als een terriër die een rat had geroken.

‘Ja, volgens mij zitten er een paar foto’s bij de documenten die het asiel me toestuurde voordat ik ze adopteerde.’

‘We zullen uw katten moeten aangeven bij de dierenbescherming,’ zei Rory. Iwao keek hem uitdrukkingloos aan.

Francis kreeg zo langzamerhand het gevoel dat het verhoor pure tijd-verspilling was. Hij schoof Marni’s tentoonstellingscatalogus over tafel naar Iwao.

De tatoeëerder keek ernaar, maar nam niet de moeite hem te pakken.

‘Denkt u dat dit alles iets met mijn tentoonstelling te maken heeft?’ vroeg hij.

Francis’ telefoon trilde in zijn broekzak. Opnieuw Marni Mullins. Ze zou even moeten wachten.

‘Waarom heeft u hier niets over gezegd toen ik met mevrouw Mullins bij u was?’ vroeg Francis.

Iwao trok zijn wenkbrauwen op. ‘Waarom zou ik? U vroeg mijn mening over een tattoo. De tentoonstelling leek me op dat moment niet relevant.’

‘We denken dat er een verband bestaat.’

‘Tussen de tentoonstelling en wat precies?’

‘Een aantal moorden.’

Aan Iwao's gezicht kon Francis bijna zien dat er allerlei gedachten tegelijk in hem opkwamen. De vragen over waar hij zich had opgehouden, over zijn katten en een mogelijke link tussen de slachtoffers... Op zijn gezicht verscheen een ongelovige uitdrukking.

‘Denkt u dat ik erbij betrokken ben?’

‘U bent degene die me vertelde dat yakuzatatoeages na overlijden van het lichaam worden verwijderd en geconserveerd.’

Iwao schoof zijn stoel iets naar achter en sloeg zijn armen en zijn benen over elkaar. De klassieke verdedigende houding. ‘Ik wil mijn advocaat spreken. Zolang hij er niet is, zeg ik niets meer.’

Francis' telefoon trilde opnieuw.

Hij liep de gang op en belde Marni terug.

‘Wat ben jij een klootzak!’ siste ze zodra de verbinding tot stand was gekomen. ‘Ik neem je in vertrouwen, stel je voor aan mijn vriend en vervolgens arresteer je hem?’

‘Marni...’

‘Eerst Thierry, en nu Iwao? Ben je wel goed bij je hoofd? Kun je zelf geen verdachten vinden?’

‘Het was niet mijn idee om hem te verhoren.’

‘Dat interesseert me geen bal. Ik heb Iwao's advocaat gebeld, hij kan elk moment op het bureau zijn. Iwao doet geen vlieg kwaad, hij is praktiserend boeddhist. Misschien is het een ideeje dat je hem laat gaan en je tijd besteedt aan het opsporen van de echte moordenaar? En je zou alle mensen met een tattoo van die kunstenaars moeten waarschuwen dat er een moordenaar rondloopt in plaats van onschuldige mannen van de straat te plukken om te verhoren.’

Ze hing op, en daarmee had hij zijn enige contact in de tatoeagewereld verpest. Net nu hij het gevoel kreeg dat de moorden inderdaad op de een of andere manier met de tatoeages van de slachtoffers te maken hadden.

Rory kwam voor hem staan.

‘Iwao's advocaat staat bij de receptie,’ zei hij. ‘Geen idee hoe hij hier zo snel is gekomen.’

‘Via de tattootamtam. Oftewel Marni Mullins.’

Een uur later, nadat ze Iwao en zijn advocaat uitgeleide hadden gedaan, zaten ze weer in Bradshaws kantoor.

Bradshaw was in alle staten. ‘De ene verdachte die we hadden, heb je laten gaan!’

‘We hadden geen reden om hem vast te houden,’ zei Francis.

‘Had hij alibi’s?’

‘Nee, maar...’

‘Dus hij is nog steeds verdacht?’

‘Feitelijk gezien wel, ja. Maar ik geloof niet dat hij het heeft gedaan.’

Bradshaw rolde met zijn ogen. ‘God, verlos ons van agenten die op hun intuïtie afgaan.’

‘We hebben niets ontdekt wat hem in verband brengt met een van de drie moorden.’

Het was een rare snuiter, maar maakte dat hem een moordenaar?

‘Dat klopt, meneer,’ zei Rory. ‘En hij had een gehaaide advocaat. Daar wil je het niet mee aan de stok krijgen.’

‘En nu?’ vroeg Bradshaw. ‘We zijn weer terug bij af, of niet?’

‘Ik stel voor dat we een persconferentie beleggen,’ zei Francis. ‘We moeten mensen waarschuwen dat er een moordenaar rondloopt, en dat hij het gemunt heeft op mensen met tatoeages van bepaalde kunstenaars.’

‘Geen denken aan.’

‘Hoezo niet?’

‘Wil je dat de moordenaar weet dat we hem op de hielen zitten vanwege een of andere onbewezen theorie? Zelfs als er een kern van waarheid in zit, zal hij zich na een persconferentie alleen nog maar beter schuilhouden en geen enkel initiatief meer nemen.’

Wat voor initiatief zou dat dan zijn?

‘Hij heeft in één week tijd twee mensen vermoord.’

‘Misschien is hij zijn volgende moord al aan het voorbereiden,’ voegde Rory eraan toe. ‘Ik denk dat de inspecteur gelijk heeft dat we een waarschuwing moeten laten uitgaan.’

‘Jouw mening werd verdomme niet gevraagd, Mackay. Die theorie dat het om een seriemoordenaar gaat is flinterdun. Ik ben niet overtuigd.’

‘De theorie dat het om drie opzichzelfstaande moorden gaat is net zo flinterdun, meneer.’

‘Vergeet die verdomde theorieën en ga bewijs zoeken. Je moet iets vinden voordat er weer een moord wordt gepleegd.’

‘Jezus,’ fluisterde Rory terwijl ze Bradshaws kantoor uit liepen. ‘En wie krijgt de schuld als er weer een dode valt?’

De zenuwtrek in Francis’ kaak zei genoeg.

Marni

‘Je doet het helemaal geweldig!’

Marni’s favoriete leugentje rolde spontaan over haar lippen toen ze zag hoe Steve zijn best deed om stil te blijven liggen onder haar naalden. Ze beseftte dat ze iets te ruw werkte en ademde diep in om zichzelf tot rust te brengen. Wat er gebeurd was, maakte haar razend. Maar dat was niet Steves schuld. Dit was hun derde sessie en ze was bezig met een paar chrysenten die de achtergrond vormden van zijn full sleeve, een tijger in Japanse stijl. Ze zou nog minstens één sessie nodig hebben om hem te voltooien.

‘Oké, genoeg voor vandaag. Dit deel is klaar en je kunt over een week of twee terugkomen voor het laatste stukje.’

Steve ging rechtop op de massagebank zitten, zwaaide zijn benen over de rand en draaide zijn schouders los.

‘Bedankt, schat,’ zei hij terwijl hij het resultaat met een verrukte glimlach bewonderde.

Marni haalde haar tattooomachine uit elkaar, gooide de gebruikte naalden in het daarvoor bestemde bakje en trok de plastic wegwerphoes los die de bank tegen bloeddruppels beschermdde. Terwijl ze plasticfolie om Steves arm wikkelde, vroeg ze zich af hoe oud haar klant eigenlijk was. Hij was vrijwel kaal, maar zijn gezicht was jeugdig en zijn ogen sprankelden achter zijn dikke brillenglazen. Hij leek tamelijk oud voor een eerste tattoo, maar tegenwoordig lieten mensen van alle leeftijden ze zetten.

‘Cash?’ vroeg hij.

‘Graag,’ antwoordde Marni. ‘Het was op de kop af drie uur.’

Terwijl Steve de biljetten uittelde, trok Marni haar latexhandschoenen uit en waste haar handen. Ze had een lange dag achter de rug en haar woede om Iwao’s aanhouding had haar gespannen gemaakt. Wat speelde

Francis Sullivan verdomme voor spelletjes? Hij geloofde toch niet echt dat Iwao iets met de moorden te maken had? Dat Iwao iemand zou vermoorden was nog onwaarschijnlijker dan dat Thierry dat zou doen. Aanmerkelijk onwaarschijnlijker, eerlijk gezegd. Ze maakte zich zorgen om Thierry.

Voor in de winkel klingelde de bel, wat betekende dat er iemand binnenkwam. Verdomme, ze dacht dat ze de deur op slot had gedaan toen ze Steve begon te tatoeëren. Vanuit de studio zag ze Francis Sullivan naar de toonbank lopen. Zijn komst maakte haar humeur er niet beter op. Kwam hij nu haar arresteren?

‘Wat kom je doen?’ vroeg ze zonder inleiding.

Achter haar schoof Steve heel voorzichtig zijn vers getatoeëerde arm in de mouw van zijn jas. Francis bleef bij de tussendeur naar de studio staan en taxeerde de situatie.

‘Ik wacht wel tot je klaar bent,’ zei hij.

‘Steve, dit is inspecteur Frank Sullivan. Frank, dit is Steve, een van mijn favoriete klanten.’ Ze was van plan alles te doen om Francis te treiteren en zag tot haar genoegen dat het hij het maar niks vond dat ze hem Frank noemde.

‘Hallo, Frank,’ zei Steve en hij stak zijn hand uit.

Francis Sullivan schudde zijn hand alsof het iets was waar een kat in had gescheten.

‘Jij bent toch de agent die de tattoo moord onderzoekt?’

Francis gaf een nauwelijks waarneembaar knikje.

‘Ongelooflijk dat Marni het lijk heeft gevonden,’ vervolgde Steve. ‘Is er al iemand aangehouden?’

‘Alleen de verkeerde mensen,’ snauwde Marni tijdens het opruimen. *Wanneer zouden ze verdomme de echte moordenaar pakken?*

‘In de krant staat dat de moord iets met tattoos te maken heeft. Is dat zo?’

Francis, die duidelijk niet op een kruisverhoor van Steve zat te wachten, keek Marni veelbetekenend aan.

Ze negeerde hem.

‘Ik zou mevrouw Mullins graag onder vier ogen willen spreken,’ zei Francis tegen Steve.

‘Begrepen. Sorry.’

‘Denk aan de nazorg, Steve.’

Toen de voordeur achter hem dicht sloeg, stopte Marni met opruimen. Ze keek Francis aan.

‘Ik heb je niets te zeggen, Frank. Wat jij doet, gaat alle perken te buiten.’

‘Ik wil iets anders met je bespreken.’

‘Waarom zou ik met je praten?’ Ze keerde hem de rug toe en begon de doppen op de plastic inktflessen te draaien.

‘Marni, er zijn afgelopen week in Brighton twee mensen vermoord. Er is reden om aan te nemen dat de moorden te maken hebben met de tatoeages van de slachtoffers. Zoals jij al zei.’

‘O, dus je gelooft mijn theorie eindelijk?’ vroeg Marni terwijl ze hem over haar schouder kwaad aankeek. ‘Dat geeft je nog niet het recht om onrust te stoken in onze gemeenschap. Je arresteert mensen zonder reden.’

Francis zuchtte. ‘Ik heb nog niemand gearresteerd. Maar we hebben informatie nodig, dus ik ondervraag mensen die me mogelijk verder kunnen helpen. Daar hoor jij ook bij.’

‘Je wilt dat ik je help, dat wij je helpen, en je gaat op deze manier te werk? Je jaagt mensen tegen je in het harnas. Je denkt toch niet serieus dat ik, Thierry en Iwao bij de moorden betrokken zijn?’

‘Ik moet alle mogelijkheden onderzoeken.’

Met een klap zette Marni een fles ontsmettingsmiddel op haar werktafel. Maakte hij haar zo kwaad, of waren het haar eigen vermoedens? Kwam haar reactie voort uit angst?

‘Je zou mensen moeten waarschuwen! Als er een moordenaar vrij rondloopt die het op mensen met tattoos heeft voorzien, moeten ze dat weten. Ik heb in de kranten en op tv niks gezien of gehoord dat mensen hun tattoos moeten verbergen en voorzichtig moeten zijn. Waarom niet?’

‘Mijn baas...’

‘Je baas? Ik dacht dat jij deze zaak leidde?’

Hij kromp ineen. ‘Ik werk niet in een vacuüm. Er zijn in een zaak als deze bepaalde verwachtingen waaraan ik moet voldoen.’

‘Jullie moeten aan prestatienormen voldoen. Ik begrijp het. Daar heb ik eerder mee te maken gehad.’ *Het was zo in Frankrijk en het was hier niet anders. Ze kozen de weg van de minste weerstand.*

Ze onderbrak haar bezigheden en keek hem aan.

Zijn blik stond op onweer. 'Je begrijpt het niet. Je hebt geen idee van de druk die op me wordt uitgeoefend om snel resultaten te boeken. En ik voel de hete adem van de pers in mijn nek.'

'In jouw werk moet je stressbestendig zijn. Als je resultaten wilt boeken, moet je mensen voor moord behoeden, verdomme. Je zou om te beginnen een waarschuwing moeten laten uitgaan.'

'Dat doe ik niet. Dat zou alleen maar paniek veroorzaken.'

'Als je het niet doet, ga ik met Tom Fitz praten. Hij is ongetwijfeld bereid een artikel te publiceren om mensen te waarschuwen. Zijn enige informatie betreft de gevonden lichamen. Hij zal zijn lezers vast graag iets smeügers willen voorzetten.'

Francis zuchtte. 'Blijf alsjeblieft bij hem uit de buurt, Marni. Laat de politie beslissen wanneer ze welke informatie prijsgeeft. De geruchtenmolen draait al op volle toeren.'

'Dan moet je snel in actie komen.'

Ze had haar punt gemaakt, maar hij antwoordde niet. Hij liet zich in de hoek van de studio op een rechte houten stoel zakken en wreef in zijn ogen. Hij zag er vermoeid en gespannen uit, maar Marni had geen medelijden. Ze wist wat er kon gebeuren wanneer de politie op snel en makkelijk resultaat uit was. Ze had het aan den lijve ondervonden. Misschien geen justitieel falen, maar wel ongerechtvaardigd justitieel handelen dat in geen verhouding stond tot de feiten.

'Ga je mee een kop koffie drinken?' vroeg hij.

In een koffiebar even verderop in de straat vonden ze een hoektafel. Hij bestelde een zwarte americano en zij een driedubbele macchiato.

'Wat wilde je vragen?' Ze deed geen moeite om de vijandigheid in haar stem te onderdrukken.

'Hoe weet je zo zeker dat Iwao niet de dader is?'

Marni schudde haar hoofd. 'Nee, Frank. Jij moet bewijzen wie het gedaan heeft. Het is niet aan mij om te bewijzen wie het niet gedaan heeft. Niets wat ik zeg kan jou overtuigen, maar ik ken Iwao door en door. Hij is eenvoudigweg niet in staat tot moord.'

'Maar Thierry wel, toch?'

'Klootzak.'

Ze stond op.

‘Marni!’ De woede in zijn stem dwong haar weer te gaan zitten. ‘Ik zeg niet dat ik geloof dat hij het heeft gedaan. Maar ik wil meer over hem weten. Volgens onze gegevens is hij veroordeeld voor het dealen van drugs en zware mishandeling. Vertel daar eens wat meer over.’

‘Ja, dat hij dealde spreekt vanzelf. Niet op grote schaal, maar om wat bij te verdienen naast zijn werk in de studio. Toen Alex werd geboren, zaten we krap bij kas omdat ik een paar maanden niet kon werken.’

Frank knikte begrijpend.

‘Hij is een paar keer gepakt. Dat is alles.’

Ze was niet van plan hem te vertellen dat het dealen een van de redenen was waarom ze van Thierry was gescheiden. Een van de vele redenen. Naast de andere vrouwen en de regelmatige dronken woede-uitbarstingen die haar aan Paul deden denken. Dat deel van haar leven ging Francis Sullivan niets aan.

‘En de mishandeling?’

Hij heeft in de Heart and Hand een jongen in elkaar geslagen. Lang geleden.’

‘Waarom?’

Om tijd te rekken nam Marni een slokje van haar koffie, die inmiddels koud was geworden. ‘Er had iets in de krant gestaan en die jongen, die we niet eens kenden, sprak ons erover aan.’

‘Een opmerking over het dealen?’

‘Nee. Over mij. Die jongen zei iets beledigends, dus Thierry sloeg hem tegen de grond.’

‘Was dat alles?’

‘Dat was alles.’ Marni wilde van onderwerp veranderen. Hier zat ze niet op te wachten. Ze wilde niet dat Frank Sullivan in haar verleden zat te wroeten. Of in Thierry’s verleden.

Francis dronk zijn koffie op en zweeg even.

‘Marni, mag ik je iets vragen?’

‘Tuurlijk.’ *Nee.*

‘Het gaat niet over Thierry.’

‘Vraag maar raak.’ *Hou alsjeblieft je mond.*

‘Je hebt in de gevangenis gezeten, toch?’

Het onderwerp dat Marni had willen vermijden. ‘Ja.’

‘Maar ik kan er in onze database geen informatie over terugvinden.’

Ze reageerde geërgerd. ‘Dat was toen ik in Frankrijk woonde.’

‘O, vandaar. Wat had je gedaan?’

‘Doet dat ertoe?’

‘Nee, maar...’

‘Ik heb een man neergestoken.’

Bij de herinnering verdween al haar bravoure als sneeuw voor de zon. De doffe glans van het lemmet. Het bloed, al het bloed. De loeiende sirenes midden in de nacht. Politieagenten die zo rap Frans spraken dat ze hen niet begreep. Ze hapte naar adem en vond haar stem terug.

‘Heb je gehoord wat ik zei? Ik heb een man neergestoken.’

Alle kleur was uit Francis’ gezicht weggetrokken. Het was duidelijk dat hij wilde dat hij de vraag nooit had gesteld.

VIII

Heb je je ooit afgevraagd hoe het is om de huid van een levend menselijk lichaam te stropen? Vast niet. Ik denk er vaak aan. Wanneer ik andere dingen doe. Als ik 's nachts in bed lig. Of op rustige momenten, zoals nu. Ik zit in mijn auto te wachten totdat de volgende persoon op mijn lijst uit zijn werk komt. Om zijn karakter te leren kennen en me goed te kunnen voorbereiden bestudeer ik zijn gewoonten. Hij is groot en gaat vaak naar de sportschool. Elke dag, om precies te zijn. Ik verheug me op het moment dat ik de huid van zijn lichaam trek, dat ik zijn tattoo van zijn lichaam schil. Zoals je een appel schilt.

Eigenlijk lijkt het niet op het schillen van een appel. De huid van een levend mens is soepeler en elastischer dan een appelschil. En de techniek is totaal anders. Wanneer ik rondom de huid die ik wil afstropen een snee heb gemaakt, komt het moeilijkste gedeelte. Met de punt van mijn mes breng ik de rand van de huid omhoog, en ik beweeg het mes voorzichtig heen en weer om de huid los te maken van het taai witte spierweefsel eronder. Of, bij sommige mensen, van de onderhuidse vetlaag. Daarna, als ik het losgewerkte randje beet kan pakken, begin ik met het afstropen en scheid ik de huid met mijn mes beetje bij beetje van het vlees.

Of er veel of weinig bloed aan te pas komt is afhankelijk van de plek op het lichaam. Ik neem geen maatregelen om het bloeden te stelpen. Waarom zou ik? Mijn slachtoffers gaan uiteindelijk toch altijd dood en het belangrijkste is dat ik de tattoo onbeschadigd van het lichaam krijg. Niets is zo bevredigend als de laatste haal met het mes waardoor de lap huid loskomt. Als ik de huid in mijn hand houd, nog warm en nat, en dampend als we buiten zijn en het een koude nacht is, stel ik me voor hoe die eruit zal zien als die geconserveerd en geloid is.

Niet iedereen heeft het geluk zo van zijn werk te houden als ik. Je zou kunnen zeggen dat ik mijn droombaan heb. Het betaalt goed, maar eerlijk gezegd zou

ik het ook gratis doen. Ik zou bijna alles doen wat de Verzamelaar mij vraagt, maar gelukkig ziet hij waar mijn talenten liggen, en dit werk bevredigt ons beider behoeften. Tot nu toe is hij heel tevreden over de stukken die ik voor hem heb verzameld. Samen brengen we een zeer bijzondere collectie bij elkaar.

De man die ik volg komt het kantoorgebouw uit waar hij werkt en loopt naar zijn geparkeerde auto. Zijn tattoo is niet zichtbaar. Op zijn werk draagt hij een goedkoop zwart pak. Ik vraag me af of zijn collega's weten dat hij een tattoo heeft. Hij is telefonisch verkoper van verzekeringen en compenseert zijn geestdodende dagen door 's avonds onverstandige dingen te doen. Ik heb gezien hoe hij in clubs indruk probeert te maken met zijn tattoos en dansmoves. Ik heb gezien dat hij drugs kocht in openbare toiletten en zich met andere mannen terugtrok in donkere steegjes om zich over te geven aan genot. Of goedkope kicks.

Als het zover is, zal hij een makkelijk doelwit zijn. Hij is als een rijpe vrucht, klaar om geplukt te worden. Centimeter voor centimeter zal ik zijn bodysuit in twee grote delen van hem afstropen. Mijn god, wat zal hij bloeden. Ik ruik de geur al bijna.

Ik kan niet wachten.

Francis

Francis wist dat hij zou moeten bidden, maar zijn hoofd tolde. *Marni Mullins heeft een man neergestoken*. Ze had er niet veel over verteld, maar wat ze had gezegd vond hij onbegrijpelijk. Eerst dacht hij nog dat ze uit zelfverdediging had gehandeld, maar ze had hem duidelijk gemaakt dat dat niet het geval was geweest. En bovendien had ze ervoor in de gevangenis gezeten. Hij wilde er alles over weten, maar zijn pogingen meer informatie van haar los te krijgen waren op niets uitgelopen. *Wie? Waarom? Onder welke omstandigheden?* Hij probeerde zijn aandacht op een gebed te richten, maar kon zich niet concentreren.

Hij gaf het op en kwam uit zijn knielende positie omhoog om naast Rory op de harde houten kerkbank te gaan zitten. Ze zaten in de achterste rijen van St. Peter's. Het was niet zijn eigen kerk, maar Francis kende hem goed en had er vaker een dienst bijgewoond. Naast hem schoof Rory onrustig heen en weer. Hij was duidelijk geen kerkganger. Maar begrafenissen en herdenkingsdiensten hoorden nu eenmaal bij hun werk. Het moordteam betuigde respect aan de familie van het slachtoffer én maakte van de gelegenheid gebruik om te kijken wie er precies bij de uitvaart aanwezig waren.

St. Peter's was een door Charles Barry ontworpen, groot neogotisch bouwwerk met hoge zuilen en een prachtig gebrandschilderd raam aan het einde van het schip. Francis hield van deze kerk en als hij zich niet verplicht voelde om uit loyaliteit aan Father William naar St. Catherine's te blijven gaan, zou hij er misschien wel naar overstappen. Omdat het een rouwdienst was, stond er geen kist maar een grote foto van Evan Armstrong op een standaard op de treden naar het altaar, met aan weerskanten grote bloemstukken. Mensen schuifelden er zwijgend langs en hoewel de zon door de ramen scheen, hing er een droevige sfeer.

‘Hoe hoog schat jij het percentage moordenaars dat naar de rouwdienst van hun slachtoffers gaat?’ fluisterde Rory achter zijn hand.

Gezien het feit dat de meeste moordenaars bekenden van hun slachtoffers waren, lag dat percentage waarschijnlijk vrij hoog. Francis legde zijn wijsvinger tegen zijn lippen en richtte zijn aandacht op de familie en vrienden van Evan Armstrong. Dave en Sharon Armstrong zaten met een jonge vrouw op de voorste rij, waarschijnlijk Evans zus, dacht Francis. Geen van hen was in het zwart gekleed. Dave had een donkerblauw pak aan, voor de gelegenheid stemmig genoeg, maar Sharon droeg een knalrode jas. Haar gezicht was bleek en gespannen, en haar rimpels leken dieper dan toen Francis haar de week ervoor voor het eerst had ontmoet. Toen ze zo-even over het gangpad naar voren liepen had ze zwaar op Daves arm geleund en hij had haar ondersteund toen ze ging zitten, alsof ze elk moment door haar benen kon zakken. De dochter, die geluidloos in een prop tissues snikte, droeg bruin met groene kleding, en onder haar roestkleurige lange rok droeg ze modderige bruine laarzen. Ze zag eruit alsof ze was gestoord tijdens het tuinieren. Francis was van mening dat je op een begrafenis zwart behoorde te dragen – iedereen had tegenwoordig wel iets zwarts in zijn kast – maar hij kreeg de indruk dat de Armstrongs niet gelovig waren.

Tussen Evans familie en zijn vrienden bestond duidelijk een afstand. De familie was uit hetzelfde hout gesneden als Sharon en Dave, gewone mensen wier leven door de dood van een naaste wreed was ontwricht. Ze liepen naar voren om Sharon te omhelzen en Dave de hand te schudden en zochten respectvol zijgend een plekje om te zitten.

Evans vrienden daarentegen bleven achter in de kerk in een groepje bij elkaar staan, alsof ze niet verder naar binnen wilden en niet met de dood van een bekende geconfronteerd wilden worden. De meesten, dacht Francis terwijl hij hen gadesloeg, zouden bezoekers van de tattooconventie kunnen zijn: zwarte kleren, geschoren hoofden of in felle kleuren geverfd haar, veel piercings en ondanks de plechtige gelegenheid zichtbare tatoeages. Ze waren ook wat luidruchtig. De meisjes snikten en snotterden – ze wilden misschien niet voor elkaar onderdoen, dacht Francis – en de mannen waren met gedempte stem druk met elkaar in gesprek.

Toen het orgel begon te spelen liepen ze geleidelijk aan de kerk in en namen plaats. Het viel Francis op dat Marni en Thierry Mullins samen met

twee zwaar getatoeëerde mannen binnenkwamen die Frans spraken met Thierry. Rory porde hem met zijn elleboog in zijn ribben ten teken dat hij ze ook had gezien. Zodra ze hadden plaatsgenomen, draaide Marni zich om naar Francis. Hij gaf haar een subtiel knikje, maar ze had hem alweer de rug toegekeerd. Iwao kwam in een onopvallend zwart pak de kerk binnen en ging naast Marni zitten. Had hij Evan gekend? De tatoeëerder wierp Francis een schampere blik toe en fluisterde vervolgens iets in Marni's oor.

Een paar laatkomers namen de laatste plaatsen in en Francis en Rory moesten inschikken om ruimte te maken voor een forse dame die van top tot teen in het zwart gekleed was, met handschoenen en een hoedje met een voile. Zelfs zittend was ze bijna een kop groter dan Francis. Vast een ongetrouwde tante die onderweg naar de kerk verdwaald was of geen parkeerplek had kunnen vinden, dacht hij. Ze fluisterde 'dank je' precies op het moment dat de dominee naar voren stapte en het woord nam. Een aantal mensen die nog binnenkwamen bleef tijdens de korte dienst achterin staan.

Francis luisterde naar de troostende woorden die de dominee tot de diepbedroefde familie sprak en vroeg zich af hoelang het zou duren voor hij bij een volgende rouwdienst of uitvaart zou zitten. Als het die van zijn moeder was, zou het anders zijn. Zij had haar dienst een paar jaar geleden al zelf met hem doorgenomen. Die zou in de kleine dorpskerk plaatsvinden waar ze elke zondag van haar getrouwde leven naartoe was gegaan en waar Francis als kind zijn eigen geloof had ontdekt. Hield dat in dat het afscheid hem en zijn zus minder zwaar zou vallen? Het was het kerkje waarin zijn ouders waren getrouwd, maar hij vroeg zich af of zijn vader de moeite zou nemen om te komen. Afgeleid door deze gedachten was Evans dienst voorbij voor Francis het besepte, en hij werd uit zijn mijmeringen opgeschrikt toen de dominee de familie voorging over het middenpad.

Buiten hielden de twee groepen afstand tot elkaar, hoewel een paar vrienden van Evan de moeite namen om even met de familie te praten. Francis en Rory stonden aan de zijkant en keken zwijgend toe. Francis had Hollins de opdracht gegeven om alles vanaf de overkant van de straat met een zoomlens te filmen. Francis had Rory's opmerking over de mogelijkheid dat de moordenaar de dienst bijwoonde serieus genomen, en hij zou de filmbeelden net zo lang analyseren totdat hij precies wist wie iedereen

was en in welke relatie ze tot Evan Armstrong stonden. Tom Fitz, die tussen de rouwende mensen door sloop, was waarschijnlijk hetzelfde van plan, want hij nam de ene foto na de andere.

‘Nog steeds op zoek naar de moordenaar?’ Ishikawa Iwao stond plotseling naast hem. ‘Hoe denk je hem te kunnen herkennen?’

Voordat Francis kon antwoorden was hij weer verdwenen.

Francis merkte dat zijn blik zo nu en dan naar Marni Mullins afdwaalde. Ze stond te praten met een kleine man met een kleurige, nieuwe tijger-tattoo op zijn rechterarm, de man die hij de avond ervoor in haar studio had ontmoet. Maar hij kon alleen maar aan haar laatste woorden denken. *Heb je gehoord wat ik zei? Ik heb een man neergestoken.* Alsof ze Francis' gedachten kon lezen, onderbrak ze haar gesprek en keek ze hem recht in de ogen. De blik waarmee ze hem aankeek was allesbehalve vriendelijk. Hij draaide zich om en liep naar de overkant van de straat om een praatje met Hollins te maken, die bepaald niet onopvallend achter het stuur van zijn auto door het open raam aan het filmen was.

‘Zorg dat je niemand mist, Kyle.’

‘Chef.’ Hij keek niet op van de lens.

‘Concentreer je vooral op de tattoo-gemeenschap.’

‘Ze zijn het middelpunt van mijn aandacht.’

Francis voelde een tikje op zijn schouder en draaide zich met een ruk om.

De boosheid straalde van Marni Mullins gezicht af.

‘Ben je aan het filmen? Wat heb je hier eigenlijk te zoeken? Je kende Evan Armstrong niet eens.’

‘Jij wel?’

Het leek alsof zijn vraag haar overdonderde en heel even vertrok haar mond.

‘Hij was een klant van Thierry en een tijdje bevriend met Charlie en Noa. Wij hebben het recht hier te zijn, jij niet.’

‘Ik dacht dat Thierry niet veel met hem ophad, vanwege die onbetaalde rekening,’ zei Francis. ‘En wij hebben ook het recht hier te zijn. We proberen zijn moordenaar op te sporen.’

‘Hier, op een rouwdienst? Toon je respect.’

‘Hier zijn alle mensen die Evan hebben gekend.’

‘Met uitzondering van jou en je mannen,’ snauwde ze.

‘Ik dacht dat we aan dezelfde kant stonden, Marni.’

‘Aan welke kant sta jij, Francis?’

‘Aan de kant van het recht. Aan de juiste kant.’

Zijn woorden kwamen blijkbaar verkeerd over. Marni kneep haar ogen tot spleetjes, draaide zich om en beende naar Thierry die met Evan Armstrongs zus stond te praten.

Francis keek haar na en had spijt dat hij naar de auto was gegaan en zo de aandacht op hun aanwezigheid had gevestigd. Hij voelde zich gekwetst door haar woede en was geschokt door haar agressiviteit. Maar toen ze snel iets tegen Thierry zei, zag hij een bepaalde kwetsbaarheid bij haar die hij niet eerder had opgemerkt. Haar verleden was duister, dat wist hij nu zeker. Maar wat betekende dat voor het heden? Had zij de sleutel tot de oplossing van de zaak in handen?

IX

Ik ben op de begrafenis. Iedereen die de arme Evan Armstrong heeft gekend is aanwezig. Maar als ik zo om me heen kijk, zijn er ook heel wat mensen die hem niet hebben gekend. Er lopen hier agenten rond. Want wie dragen er anders schoenen met rubber zolen onder een pak? Ze zijn duidelijk op zoek naar mij, maar weten niet naar wie ze moeten zoeken. Ik zou bijna medelijden krijgen.

Omdat ze mij niet in de gaten houden, kan ik hen mooi observeren. De dynamiek tussen hen is interessant. Ik ging ervan uit dat de oudere agent de leiding had, maar dat is niet zo. Het is duidelijk dat hij door de veel jongere agent wordt aangestuurd. Die rooie ziet er dan wel uit als een snotneus, maar hij is duidelijk niet op zijn achterhoofd gevallen. Het lijkt me een vent die je niet moet onderschatten.

Maar hij heeft nog steeds geen flauw idee waar hij de dader moet zoeken.

De familie ziet er gebroken uit, en ik ben trots dat ik dat veroorzaakt heb. Deze hele bijeenkomst is het gevolg van mijn werk. Ik ben de oorzaak van de tranen die over de wangen van die arme vrouw stromen, van het trillen van de hand van haar man, die haar ondersteunt. Mijn vlijmscherpe mes heeft hun harten net zo toegetakeld als Evans vlees. Deze pijn is hun waardering voor mijn werk. Ik wou dat Ron hier was om te zien wat ik heb aangericht, wat ik heb bereikt. En vreemd genoeg wou ik ook dat mijn vader hier was. Hij zou geschokt zijn, maar eindelijk beseffen dat ik een talent heb. Als ik aan hem denk, krijg ik een bittere smaak in mijn mond, dus ik richt mijn aandacht liever op de mensen die hier aanwezig zijn.

Alle grote namen uit de tattooogemeenschap hebben zich hier verzameld. Ze doen alsof ze hun bekrompen jaloezie en geroddel zijn vergeten. Ze doen alsof ze verdrietig zijn omdat iemand die ze nauwelijks kennen is overleden. En dan die groupies die om het hardst in hun zakdoekjes lopen te snotten, terwijl

de begrafenis alleen maar een mooi excuus voor hen is om het na afloop in de pub op een zuipen te zetten.

Maar Marni Mullins is anders. Over haar wangen biggelen geen tranen als ze langs me de kerk uit loopt. Ze is mooi, en haar lichaam zindert van ingehouden woede. Ik vraag me af op wie ze zo boos is, en waarom. Ik kom er wel achter.

Op een begrafenis kun je veel te weten komen. Sommige mensen rouwen oprecht, worden verscheurd door verdriet. Anderen spelen toneel, proberen te voldoen aan wat van hen wordt verwacht. De gesprekken zijn beladen en in combinatie met de drank straks op de condoleancebijeenkomst...

Ik observeer en leer.

Marni Mullins is met de jonge politieagent in gesprek. Hij bloost. Het is geen prettig gesprek. Zij loopt bruusk van hem weg en hij kijkt alsof hij ergens spijt van heeft. Waar zou hij spijt van hebben? Hij volgt haar met zijn ogen als een puppy.

Mijn hart klopt in mijn keel. De Verzamelaar is hier.

Marni

De condoleancebijeenkomst vond plaats in de Heart and Hand, want kennelijk was dat Evans favoriete dranklokaal. Omdat de ruimte niet groot genoeg was voor alle mensen die na de dienst naar de pub kwamen, verzamelden zich buiten op straat groepjes mensen. De ironie van het feit dat juist deze pub de achtergrond had gevormd voor Thierry's alibi voor de moord op Evan ontging Marni niet. Francis had haar over het meisje met de zeemeermin tattoo verteld en ze wist zeker dat die bitch er vandaag ook zou zijn. Ze ademde diep in en beet op haar onderlip. Het was niet helemaal eerlijk van haar. Zij en Thierry waren al jaren uit elkaar, dus wat kon het haar schelen met wie hij het allemaal deed? Het probleem was dat het haar wel degelijk kon schelen.

Na de plechtige kerkdienst was de sfeer op de condoleancebijeenkomst bijna feestelijk. Met drankjes in hun handen stonden Evans tattoovrienden te kletsen en roddels uit te wisselen. Ze lieten hun nieuwste tattoos aan elkaar zien, complimenteerden of bekritiseerden die, en wisselden verhalen over de laatste conventies uit. De meisjes die zo dramatisch hadden gehuild waren nu hard aan het lachen, en Marni had te doen met Evans familie, die in een hoekje bij elkaar zat.

Ze keek de overvolle kroeg rond en vroeg zich af of Thierry het zeemeerminmeisje of de nieuwe stagiaire van de studio bij zich zou hebben. Het antwoord werd snel duidelijk. Ze zag dat hij in een hoekje in het oor van de stagiaire stond te fluisteren. Ze wendde zich af. De aanblik maakte haar misselijk.

'Ze is meerderjarig,' zei een stem in haar oor. 'Net aan.'

Noa was naast haar komen staan en maakte met zijn hand een kantelbeweging om te vragen of ze nog iets wilde drinken.

Ach, waarom ook niet. Ze was niet met de auto en hoefde vanmiddag niet meer te tatoeëren, dus ze kon er gerust nog eentje nemen. Het idee dat ze hier nog twee uur op een droogje zou moeten zitten was onverdraaglijk.

‘Ja, graag.’

Terwijl ze op Noa wachtte, kwam Iwao naar haar toe.

‘Heb jij hem gekend?’ vroeg ze.

‘Evan? Nee. Maar Jonah Mason vertelde me wat er gebeurd was en vroeg me hem hier te vertegenwoordigen.’

‘Zit hij in Californië?’

‘Ja. Ik heb Evans ouders namens hem gecondoleerd. Jonah voelt zich verschrikkelijk omdat hij denkt dat zijn tattoo misschien de oorzaak van Evans dood is. Hij overweegt een beloning uit te loven voor de tip die naar de moordenaar leidt.’

‘Echt? Maar het is toch niet zijn schuld dat een of andere psychopaat die tattoo uit Evans lichaam heeft gesneden? Die vent had elke andere tattoo van hem kunnen kiezen.’

Iwao perste zijn lippen op elkaar. ‘Niet als jouw theorie over de tentoonstelling klopt, Marni. Dan is de moordenaar op zoek naar specifieke tattoos, wat betekent dat hij op specifieke slachtoffers jaagt.’

Over Iwao's schouder heen zag Marni dat Francis Sullivan hun richting op kwam.

‘Verdomme! Ik kan het niet uitstaan dat de politie hier rondloopt. Het is ronduit onbeschoft.’

Iwao keek achterom en trok een gezicht naar Marni.

‘Hij doet gewoon zijn werk. Maar ik maak me uit de voeten, als je het niet erg vindt.’

Hij dook weg, en op hetzelfde moment kwam Noa met haar wijn. Hij pakte haar lege glas aan en zette het op de bar.

‘Alsjeblieft, schat. Vertel eens hoe het met je gaat.’

Ze gaf hem een zoen op zijn wang.

‘Een seconde, Noa. Ik stond net op het punt die smeris de tent uit te schoppen.’

Francis Sullivan bleef maar om haar heen hangen en dat irriteerde haar mateloos. In zijn saai pak viel hij volledig uit de toon bij de mensen uit

de tattooscene. Hij had toch op z'n minst zijn jasje uit en zijn stropdas af kunnen doen. *Wat een stijve hark.*

'Jij durft,' zei ze terwijl ze op hem afstapte.

'We willen toch allemaal dat de moordenaar gepakt wordt, Marni?' zei hij.

Hij had niet eens een glas in zijn hand. Hij deed geen enkele poging zich aan het gezelschap aan te passen.

'Sommige dingen zijn heilig.'

Francis keek in de overvolle pub om zich heen naar de mensen die saucijzenbroodjes wewerkten en *pints* achteroversloegen, maar antwoordde niet.

Marni nam een flinke slok wijn. Ze had spijt dat ze hem had geholpen. Hij leek vastbesloten een willekeurig persoon met een tattoo de moord in de schoenen te schuiven, in plaats van concreet bewijs te zoeken. Want dat was toch de taak van de politie? Bewijs aan het licht brengen dat naar de moordenaar leidde. Niet iemand als moordenaar aanwijzen en dan pas naar bewijs zoeken.

'Hoeveel tatoeëerders van Iwao's tentoonstelling zijn hier?'

Marni nam weer eens slok.

'Iwao is er,' zei ze. 'Hij is hier namens Jonah Mason, die in Californië zit. Rick Glover is er ook, maar verder niemand volgens mij.'

'Hij heeft toch de tatoeage met de spin van Jem Walsh gezet?'

'Klopt.'

'Wil je me aan hem voorstellen?'

Marni voelde het bloed naar haar wangen stijgen.

'Zodat je hem morgen kunt arresteren? Want zo ga jij blijkbaar te werk.'

Francis zuchtte. 'We verhoren iedereen die bij de zaak betrokken kan zijn en besluiten vervolgens of we ze van verder onderzoek uitsluiten.'

'Je wilt dus dat ik je aan Rick voorstel zodat je zijn alibi voor de avond waarop Jem werd vermoord kunt controleren? Vergeet het maar, Frank.'

'Toontje lager graag, schat. Er loopt een moordenaar rond die het op jouw vrienden gemunt heeft.'

'Precies,' zei ze rustig. 'Ik wil niet dat er nog een dode valt. Maar jij houdt informatie achter, en daarmee breng je ons in gevaar. Laat in elk geval een officiële waarschuwing uitgaan.'

‘Dat kan effect hebben op het gedrag van de moordenaar.’

‘Of levens redden.’

Het was alsof ze tegen een muur praatte.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik ga met iemand anders praten.’

Maar terwijl Marni zich tussen de mensen door wrong, suisde het bloed in haar oren en bonkte haar hart in haar keel. Dit was belachelijk, en ze was niet van plan werkeloos toe te kijken hoe er een volgend slachtoffer viel.

‘Noa, wil je die stoel voor me pakken?’ Ze wees naar de stoel waar Thierry’s stagiaire op zat.

‘Natuurlijk. Pardon,’ zei Noa terwijl hij de stoel bij de rugleuning pakte en het meisje op Thierry’s schoot kiepte. Haar rokje was zo kort dat Marni bijna haar slipje kon zien. Het meisje keek beledigd, maar Thierry lachte en sloeg zijn arm om haar middel. Toen Marni dat zag werd ze nog nijziger.

‘Waar zal ik hem neerzetten?’ vroeg Noa.

‘Hier bij de bar, graag.’

Marni ging op de stoel staan, overzag het lawaaierige gezelschap en zocht iets waarmee ze de aandacht kon trekken. Ze pakte een vork en tikte ermee tegen haar glas.

‘Stilte, alsjeblieft,’ riep Noa met zijn lage basstem. ‘Marni wil iets zeggen.’

Alle hoofden draaiden zich in haar richting, en Marni zag dat Sharon en Dave Armstrong haar verbaasd aankeken.

‘Hallo allemaal,’ zei Marni toen de herrie in de pub verstomd was. ‘Ik denk dat de meesten van jullie wel weten wie ik ben, maar voor degenen die me niet kennen: ik ben Marni Mullins van Celestial Tattoo. Eerlijk gezegd heb ik Evan zelf niet gekend, maar ik ben hier omdat veel van mijn vrienden hem hebben gekend. Ik heb iets heel belangrijks te zeggen en ik wil dat jullie het aan al jullie vrienden die er vandaag niet bij zijn doorvertellen.’

Ze zette haar glas wijn achter zich op de bar en legde de vork ernaast. Een zee van gezichten staaarde haar verwachtingsvol aan. Helemaal achterin zag ze het diep teleurgestelde gezicht van Francis Sullivan. De brigadier naast hem keek haar woedend aan.

‘Marni, alsjeblieft, doe het niet,’ zei Francis. Hij wilde nog meer zeggen, maar zijn woorden werden overstemd door opgewonden geroezemoes.

‘Luister,’ zei Marni. ‘De politie vermoedt dat Evans moordenaar nog

twee moorden op zijn geweten heeft. Alle slachtoffers missen tattoos, en die tattoos hebben één ding gemeen. Ze zijn gezet door de tattooartisten die aan de tentoonstelling “The Alchemy of Blood and Ink” deelnamen. Marni zag dat Rick Glover, die achterin stond, geschrokken opkeek. ‘De kans bestaat dat er een seriemoordenaar rondloopt die het gemunt heeft op mensen met tattoos van de volgende kunstenaars: Ishikawa Iwao, Jonah Mason, Bartosz Klem, Brewster Bones, Polina Jankowski, Rick Glover, Gigi Leon, Jason Leicester, Vince Priest en Petra Danielli. Ik waarschuw jullie, want de politie doet dat niet. Als je een tattoo van een van deze kunstenaars hebt, wees dan extra voorzichtig als je ’s avonds de deur uit gaat. Ik ben bang en dat zouden jullie ook moeten zijn.’

Ze nam een slok wijn en haalde diep adem terwijl de mensen de reeks namen tot zich lieten doordringen. Veel aanwezigen schudden hun hoofd, maar één of twee zeiden iets op dwingende, gedempte toon, wat erop wees dat ze een tattoo hadden van iemand op de lijst. Ze zag dat een van haar klanten, Dan Carter, met een paniekerige blik een bijna vol glas bier achteroversloeg. Maar Frank Sullivan en Rory Mackay waren nergens meer te bekennen. Die waren natuurlijk op een holletje op weg naar het bureau gegaan om te bepalen wat ze moesten doen nu hun zorgvuldig bewaarde geheim was uitgelekt.

‘Evan Armstrong en Jem Walsh zijn de afgelopen paar weken hier in Brighton vermoord,’ vervolgde ze.

‘Jem Walsh?’ riep een meisje vlak naast Marni. ‘Is Jem dóód?’

‘Onmogelijk,’ zei iemand anders. Er ging een golf van ongeloof door de menigte. Blijkbaar hadden veel mensen nog niets gehoord, ondanks het stuk in de plaatselijke krant. Iemand stormde naar buiten, de deur viel met een klap achter hem dicht.

‘Het spijt me,’ zei Marni.

Het meisje zakte in elkaar tegen de man naast haar, die nog net kon voorkomen dat ze op de grond viel.

‘Wat is er aan de hand? Wat doet de politie eraan?’ riep iemand achterin.

De mensen begonnen nu achter elkaar vragen op Marni af te vuren, chaos brak los. Thierry hielp haar van haar stoel. Haar taak zat erop.

‘Waarom deed je dat, verdomme?’ vroeg hij. ‘Nu krijg je Sullivan op je dak.’

‘Het is zijn eigen schuld. Hopelijk heb ik iemands leven gered. En als het Frank niet bevalt, dan zoekt hij het maar uit.’

‘Je had het niet moeten doen. Hij zal zich op ons wreken, zich nog meer met ons gaan bemoeien.’ Hij had nog steeds haar hand vast. ‘Ik wou dat je hier nooit bij betrokken was geraakt, Marni. Ik maak me zorgen.’

Ze trok haar hand terug. Hij fronste zijn wenkbrauwen.

Wat was Thierry’s probleem met het onderzoek, en met haar? Hij gaf tegenstrijdige signalen. Als het onderwerp ter sprake kwam, werd hij meteen pissig, maar op andere momenten leek hij bezorgd om haar. Wat was er aan de hand?

Wilde ze het eigenlijk wel weten?

Rory

Rory had het niet voor mogelijk gehouden dat de chef nog slonziger op zijn werk kon verschijnen dan de dag ervoor. Maar hij had het mis. Francis was er al vroeg, maar zijn pak was gekreukt en zijn haar ongewassen. Toen Rory binnenkwam, zat de chef al achter zijn bureau met een grote beker zwarte koffie. Hij staaarde naar de stapels aantekeningen voor zich.

‘Alles goed?’ vroeg Rory, die over zijn schouder probeerde te kijken waar hij mee bezig was.

Francis keek op, hij merkte hem nu pas op. ‘Weet jij waar Bradshaw vandaag is?’

‘In elk geval niet op het bureau. Hij heeft een belangrijke strategie-vergadering met een aantal rechercheurs.’

‘Weet je ook waar?’

‘Hollingbury Park.’

Zijn favoriete golfbaan.

‘Oké.’ Hij ging verder met het bestuderen van zijn aantekeningen.

Rory wachtte op nadere uitleg, maar de chef schonk verder geen aandacht aan hem. Oké. Hij had zelf genoeg te doen. Maar vijf minuten later, nog voordat hij ergens goed en wel aan was begonnen, riep de chef hem terug naar zijn kantoor.

‘Rory, ik heb bijna de hele nacht wakker gelegen, er zit me iets niet lekker. Ik wil mijn werk volgens de regels doen, maar niet ten koste van alles.’

Rory schoof onrustig op zijn stoel heen en weer. *Waar ging dit heen?*

‘Na Marni’s toespraak zijn mensen in paniek geraakt en de geruchtenmolen draait op volle toeren. Als de moordenaar opnieuw toeslaat en wij helemaal niets hebben gedaan om dat te voorkomen, kleeft er bloed

aan onze handen. We moeten het heft in eigen handen nemen en de ge-
moederen tot bedaren brengen.'

'Wat ga je doen?'

'Ik ga een persconferentie beleggen.'

'Maar de baas heeft dat uitdrukkelijk verboden. Als je tegen zijn bevel
in gaat, doet hij je wat.'

Francis haalde zijn schouders op. 'Dat beseft ik, maar er mogen geen
doden vallen omdat ik te laf was om mijn mond open te doen. Onze
theorie is uitgelekt. Dankzij Marni. We moeten het officieel maken. Ze
heeft gelijk, de mensen moeten weten wat er aan de hand is en zich kunnen
beschermen.'

Jezus. Dit zal een aardbeving veroorzaken.

'Ik begrijp het als jij je hiervan distantieert, Rory. Je hebt een gezin, je
kunt je baan niet op het spel zetten.'

'Maar jij zet je baan ook op het spel.'

'Dat is dan maar zo.'

Natuurlijk, Sullivan had gelijk. Ze hadden de plicht om tot actie over te
gaan als ze daarmee een leven konden redden. Maar wat Francis van plan
was, druiste rechtstreeks in tegen een bevel van een superieur. Hij kon van
de zaak worden gehaald, en als Bradshaw écht kwaad wilde kon hij zelfs
uit het korps gezet worden. Beneden in het trappenhuis, buiten het zicht
en buiten gehoorsafstand van de meldkamer, haalde Rory zijn mobiele
telefoon uit zijn broekzak.

Hij belde Bradshaws nummer.

Persconferenties werden altijd in de grote ruimte op de begane grond van
het politiebureau in John Street gehouden, maar zelfs die ruimte was niet
groot genoeg voor het enorme aantal journalisten die met hun apparatuur
en stompjes potlood waren komen opdagen om de officiële verklaring
over de gebeurtenissen te verslaan. Twee moorden binnen één week was
groot nieuws, een verdubbeling van het aantal moorden in de stad dat
jaar. Aangezien de lugubere details inmiddels waren uitgelekt – wat altijd
gebeurde – waren er niet alleen lokale journalisten gekomen, maar ook
reporters van een aantal van landelijke bladen.

Vanuit de deuropening achterin liet Rory zijn blik door de ruimte gaan,

en hij liep terug de gang in om nog eens te bellen. De baas had niet op zijn bericht gereageerd en er was niemand anders op het bureau aanwezig om de conferentie een halt toe te roepen. Hij ging terug de zaal in.

Francis had geprobeerd zich enigszins op te frissen. Hij had zijn jasje uitgedaan en de mouwen van zijn overhemd opgerold – niet dat het er beter op werd – en zijn haar met water achterover gestreken. Hij tikte tegen de microfoon op de tafel voor zich om te controleren of die aanstond. Een verwachtingsvolle stilte daalde over de opgewonden journalisten neer.

‘Goedemorgen,’ zei Francis om het volume van de microfoon te testen.

Een aantal mensen mompelde een groet terug.

‘Mijn naam is inspecteur Francis Sullivan van de afdeling Ernstige Delicten, en mijn eenheid is belast met het onderzoek naar twee moorden die hier in de stad zijn gepleegd. Evan Armstrong, een man van drieëndertig jaar oud uit Hove, is op zondag 28 mei dood aangetroffen in de Pavilion Gardens. Een paar dagen later werd onder de Palace Pier het lichaam van Jem Walsh gevonden. Hij was onthoofd.’

‘Gaan jullie ervan uit dat de moorden gerelateerd zijn?’ vroeg een jonge vrouw op de voorste rij.

‘Na afloop van mijn verklaring is er tijd voor vragen,’ zei Francis.

‘Is het waar dat hij tatoeages van de lichamen snijdt?’ Die vraag kwam van Tom Fitz. Als hij niet bij Marni’s toespraak tijdens de condoleancebijeenkomst was geweest, zou hij later wel lucht hebben gekregen van wat ze had gezegd. Dit soort nieuws was hét onderwerp van gesprek in alle bars en pubs van de stad.

‘Ik ben me ervan bewust dat er sinds Evans begrafenis gisteren allerlei geruchten de ronde doen,’ vervolgde Francis, ‘en dat is ook de reden van deze bijeenkomst.’

De deur achter in de zaal zwaaide open, en Francis zweeg even. Bradshaw liep de ruimte binnen, deed de deur achter zich dicht en ging naast Rory staan. Hij droeg een lichtgele trui en een blauwe katoenen broek, en hij had zijn golfschoenen nog aan. De stoom kwam uit zijn oren, maar hij zei niets.

Zijn komst bracht Francis even van zijn stuk. Er ging een ongeduldig gefluister door de menigte toen hij even tijd nodig had om de draad weer op te pakken.

‘We hebben reden om aan te nemen dat degene die verantwoordelijk is voor de moorden inderdaad tatoeages van zijn slachtoffers verwijderd en meeneemt. Tot op heden hebben we geen idee wat het motief van de moordenaar is, maar we doen grondig onderzoek naar hoe hij zijn slachtoffers heeft gekozen en welke tatoeages hij van ze heeft afgenomen.’

‘Marni Mullins had het over de Blood and Ink-tentoonstelling,’ zei Tom Fitz. ‘Bestaat er een verband tussen de tentoonstelling en de moorden?’

‘Dat is pure speculatie, het zou onverantwoord zijn om dat voor waar aan te nemen. We hebben er geen bewijs voor. Maar het is een van de redenen waarom ik u hier heb uitgenodigd. We moeten iedereen met een tatoeage, van welke kunstenaar dan ook, waarschuwen voorzichtig te zijn. Ga ’s avonds niet alleen de stad in, bedek uw tatoeages in het openbaar en hou elkaar goed in de gaten.’

Toen hij was uitgesproken, brak de chaos los. Iedereen stelde tegelijkertijd een vraag, er werden handen in de lucht gestoken, en de mensen achterin stonden op van hun stoel om zich naar voren te dringen. Bradshaw baande zich via de zijkant van de zaal een weg naar het podium.

‘Ik beantwoord een paar vragen,’ zei Francis.

‘Zijn er al verdachten?’ vroeg iemand van buiten de stad.

‘Mag ik weten hoe u heet en voor welk medium u werkt?’

‘Simon Epton, *Telegraph*.’

Francis kon zich al voorstellen wat voor tendentieuus artikel Epton zou produceren.

‘Zijn er al verdachten?’ herhaalde de journalist.

‘Sorry, ik kan u op dit moment geen informatie geven over de operationele aspecten van de zaak,’ antwoordde Francis.

‘U heeft dus geen idee wie die tattoo-dief is?’

‘Geen commentaar.’

‘Lizzie Appleton, *Mirror*. U heeft Ishikawa Iwao gearresteerd, de organisator van de tentoonstelling. Waarom?’

‘Er is nog niemand in deze zaak gearresteerd, mevrouw Appleton. Ishikawa Iwao is een van de mensen die ons helpen bij ons onderzoek.’

In Rory’s ogen was Ishikawa nog steeds een belangrijke verdachte.

‘Net als Marni Mullins?’ vroeg Lizzie Appleton.

‘Zoals ik al zei, we krijgen hulp van meerdere mensen. Verder kan ik niet in detail treden.’

‘En hier laten we het bij, dames en heren.’ Bradshaw duwde Francis weinig zachtzinnig opzij en nam de microfoon over. ‘Bedankt voor uw komst. Ik wil u vragen om op verantwoordelijke wijze verslag te doen en geen paniek te zaaien in de stad. De bedoeling is dat mensen verstandige voorzorgsmaatregelen kunnen treffen, niet dat ze in angst leven.’

Toen de verslaggevers beseften dat ze geen sappige feiten meer te horen zouden krijgen, volgde een run op de deur. Rory keek naar Francis, die zo wit zag als een doek en probeerde zich snel uit de voeten te maken voor Bradshaw hem in de kraag kon grijpen. Bij de deur draaide de chef zich naar hem om en wierp hem een vernietigende blik toe. Rory wachtte een tel en ging er toen ook vandoor. Het was duidelijk dat de chef wist dat hij degene was die Bradshaw had gebeld.

Terwijl Rory de trap op liep, be kroop hem een schuldgevoel. Moreel gezien was het juist geweest om een persconferentie te houden. Het was niet onwaarschijnlijk dat Francis er een mensenleven mee had gered. En er was lef voor nodig om tegen het bevel van een superieur in te gaan. Rory zuchtte. Het ging te ver om te beweren dat hij er verkeerd aan had gedaan om Bradshaw te waarschuwen, maar het zat hem niet helemaal lekker.

Hij hoorde voetstappen achter zich die snel dichterbij kwamen. Hij wist dat het Sullivan was.

‘Klootzak die je bent!’

Francis

Francis' bloed kookte omdat het overduidelijk was dat Rory Bradshaw had ingeseind. De baas zou er sowieso wel achter gekomen zijn dat hij een persconferentie had belegd, maar dat betekende niet dat die gluisperd hem nog voor de aftrap had hoeven verlinken. Het was niet zo gek dat er geen enkel schot in de zaak zat. Hoe kon hij zijn werk doen zonder de steun van zijn team? Toen hij de meldkamer binnenliep, viel het geroezemoes stil en waren alle ogen op hem gericht. Rory kwam achter hem aan, met Bradshaw in zijn kielzog.

'Naar mijn kantoor. Nu meteen. Jullie allebei.' Bradshaws stem was luider dan noodzakelijk en hij wachtte niet op antwoord.

Francis keek naar Rory, die zijn schouders ophaalde.

'Als ik mijn mond had gehouden, zou ik nu ook de wind van voren krijgen.'

Dit kwam niet eens in de buurt van een excuus. Maar door zijn telefoontje naar Bradshaw, zou Rory's carrière inderdaad geen gevaar lopen.

'Had jij er vrede mee gehad als we potentiële slachtoffers in het ongewisse hadden gelaten over wat er aan de hand is?' vroeg Francis. 'Het verbaast me dat jij 's nachts nog kunt slapen.'

Ze volgden Bradshaw op veilige afstand naar boven, en terwijl Francis de trap met twee treden tegelijk nam, bonste zijn hart in zijn keel. Wat hem ook te wachten stond, hij had het waarschijnlijk verdiend. Maar hij kon zichzelf in elk geval recht in de ogen kijken, want hij was ervan overtuigd dat hij juist had gehandeld.

In het kantoor van de baas hing een ijzige sfeer. Diep zuchtend zeege Bradshaw neer op de stoel achter zijn bureau. In afwachting van de tirade die zou volgen durfden Francis en Rory geen van beiden te gaan zitten.

Bradshaw keek van de een naar de ander en liet uiteindelijk zijn blik op Francis rusten.

‘Waar ben jij in godsnaam mee bezig?’

Francis zette zich schrap. ‘Ik dacht dat we op deze manier een leven konden redden, meneer.’

‘We hadden dit besproken. Ik had het uitdrukkelijk verboden.’

Hij stelde geen vraag, dus Francis zweeg.

Bradshaw richtte zijn aandacht op Rory. ‘Goed dat je me gebeld hebt.’

‘Ik vond dat u moest weten wat er gaande was,’ zei Rory, maar hij keek naar de grond.

‘Het was niet aan jou om het besluit te nemen het publiek te informeren,’ zei Bradshaw weer tegen Francis. ‘Waarschijnlijk barst de paniek nu pas echt los.’

‘Marni Mullins had de mensen op de condoleancebijeenkomst al gewaarschuwd,’ zei Francis. ‘Er waren al allerlei geruchten in omloop en de mensen waren al in paniek.’

Rory rolde met zijn ogen. Francis kon hem wel wat doen.

‘Ik sta achter mijn besluit,’ vervolgde hij. ‘Hopelijk heb ik er een leven mee gered.’

Bradshaw was niet onder de indruk. ‘Is het niet in je opgekomen dat de geruchten al genoeg waren om de mensen ervan te weerhouden onnodige risico’s te nemen?’

‘Met alle respect, meneer, ik vond dat we de informatiestroom beter zelf in de hand konden houden.’

Bradshaw snoof. ‘Je hebt de moordenaar, als het er inderdaad één is, laten weten dat wij erachter zijn gekomen waar hij mee bezig is, meer niet. Hij zal zich nu schuilhouden, wat de kans verkleint dat we hem pakken.’

‘Ik ben het niet met u eens, meneer.’

‘Op grond van je rijke ervaring?’

‘Ik heb tijdens mijn opleiding geleerd dat seriemoordenaars graag de aandacht opzoeken. Als, ik zeg áls, deze moorden inderdaad met elkaar in verband staan, streelt publiciteit het ego van de Tattoodief. In plaats van zich schuil te houden, zou hij daardoor juist tevoorschijn kunnen komen. Ik ben van plan om in het centrum van de stad extra agenten in burger

in te zetten en de beveiligingscamera's live in de gaten te laten houden. Hopelijk pakken we hem dan voordat hij opnieuw toeslaat.'

'Bedoel je dat je hem op heterdaad wilt betrappen?' Bradshaw schudde zijn hoofd. 'Veel te riskant.'

'Niet op heterdaad,' zei Francis. 'Hij krijgt, nu iedereen gewaarschuwd is, geen gelegenheid meer om te moorden. De mensen staan op scherp en zijn voorzichtig. Hij zal wanhopig worden, meer risico's nemen en zichzelf uiteindelijk verraden.'

'Ik hoop het, verdomme. Je moet ook aan de statistieken denken. Ik sta onder druk van mijn superieuren en moet ervoor zorgen dat het aantal misdrijven daalt, vooral geweldsmisdrijven.'

'Dat doen we door de moordenaar uit zijn schuilplaats te lokken en te arresteren.'

Bradshaw kneep met zijn wijsvinger en duim in de brug van zijn neus en perste zijn lippen op elkaar. 'Dat zie ik nog niet zo snel gebeuren,' vervolgde hij. 'Wel als je iemand als lokaas laat fungeren, maar je pakt hem niet door alleen de gelegenheid om te moorden weg te nemen. Ik zie geen andere optie dan je van de zaak te halen, Sullivan. Mackay, jij vervangt Sullivan totdat ik een nieuwe inspecteur kan laten overplaatsen.'

'Maar Sullivan heeft de persconferentie met de beste bedoelingen belegd, meneer.'

Maar daar had de baas geen boodschap aan, en Rory wist dat.

'Dat interesseert me geen moer. Jij hebt nu de leiding en je volgt mijn instructies op. Neem die Japanse tatoeëerder in voorlopige hechtenis en zorg voor forensisch bewijs dat standhoudt in de rechtbank.'

'Er is geen reden om aan te nemen dat hij de moordenaar is.'

'Klep dicht, Sullivan. En wegwezen, allebei.'

'Dit kunt u niet maken, meneer.' Francis was witheet en kreeg de woorden nauwelijks over zijn lippen.

'Dat bepaal ik zelf wel, Sullivan. Mackay heeft de leiding.'

Het gesprek was ten einde.

Op de gang sprong Francis uit zijn vel. 'Verdomme, verdomme, verdomme!'

Hij was van de zaak gehaald. Bradshaw en Mackay zochten het in de verkeerde hoek, wat betekende dat de moordenaar de vrijheid had om

ongehinderd zijn gang te gaan. Hij stompte met zijn gebalde vuist tegen de muur. Een felle pijn schoot door zijn arm.

‘Verdomme!’

X

Ik wist van tevoren dat ik haast moest maken zodra het project eenmaal van start was gegaan. De Verzamelaar heeft me een lijst gegeven van de tatoeages die ik moet vergaren voordat de politie te slim wordt. Als ik ze allemaal heb, kan ik me uit de voeten maken. Ze zullen me nooit vinden. De tatoeages van de lichamen verwijderen is het meest riskante onderdeel van de operatie.

De Verzamelaar en zijn lijst. Hij heeft een goed oog voor de schoonheid van het menselijk lichaam en hij stelt een privécollectie samen die zijn weerga niet kent. De taxidermie en tatoeages zijn pas het begin. Ik weet dat hij nog veel meer plannen heeft. De vorige keer dat we elkaar spraken vroeg hij of het mogelijk was om iemands gezicht te verwijderen. Ik antwoordde dat me dat heel goed mogelijk leek. Als deze opdracht is volbracht, heeft hij waarschijnlijk nog meer voor me te doen. Dan heb ik zijn vertrouwen gewonnen. Hij moet beseffen dat ik het in me heb om zijn rechterhand te zijn, dat hij op me kan bouwen. Hij weet inmiddels hoe toegewijd ik ben. En hoe beter mijn resultaten zijn, hoe meer ik opval. Ik moet zijn aandacht trekken. En dat bereik ik door zijn bevelen zo goed ik kan op te volgen. Het wordt hoog tijd dat hij wat waardering voor mijn werk toont.

Ik vorder gestaag en vannacht zal ik weer een tatoeage van de lijst kunnen afstrepen, als mijn doelwit zich tenminste aan zijn vaste patroon houdt. De laatste weken heb ik hem geobserveerd als hij wat ging drinken in de Victory Inn op de hoek van Duke Street en Middle Street. Hij blijft daar tot sluitings-tijd met een groepje vrienden, daarna gaat ieder zijn eigen weg. Ik ben hem al drie keer gevolgd. Hij volgt altijd dezelfde route naar huis, dwars door The Lanes naar Old Steine en door Kemptown. Maar vannacht volg ik hem niet. Vannacht wacht ik hem op.

The Lanes lenen zich uitstekend voor mijn doel. De straatjes zijn op dit uur van de nacht in duisternis gehuld en zo goed als verlaten. Dan Carter

vindt deze buurt kennelijk veilig genoeg om doorheen te lopen. Je kunt er het luidruchtige gelach en gejoel van dronken lui op North Street nog horen. Maar dat wil niet zeggen dat zij jou kunnen horen. En al beleemaal niet als iemand van achteren een hand over je mond legt en een in ether gedrenkte doek tegen je gezicht drukt.

Ik heb deze plek met zorg uitgekozen. Het is een smal steegje, maar links naast het portiek waarin ik sta, bevindt zich een ijzeren hek dat toegang geeft tot een binnentuin. Het slot van het hek heb ik al opengebroken, zodat ik Carter straks de tuin in kan sleuren. Daar heb ik de ruimte om een paar uur ongestoord te kunnen werken. De tas met mijn benodigdheden ligt er al op me te wachten. Carters tatoeage is groot en zelfs als ik snel werk, zal ik er een flinke tijd mee zoet zijn. Maar wat zal het mooi zijn als het klaar is, waarschijnlijk de mooiste van de lijst, behalve misschien...

Ik hoor voetstappen naderen. Hij is het. Ik heb de cadans van zijn tred leren kennen toen ik hem observeerde. Iedereen heeft een unieke tred, een eigen ritme om de ene voet voor de andere te zetten. Ik plens een scheut ether op de doek in mijn linkerhand en druk me tegen de deurpost achter me. De voetstappen klinken steeds luider, steeds dichterbij, en als ze precies ter hoogte van mijn schuilplaats zijn, kom ik tevoorschijn en geef ik hem een harde zet met mijn schouder. Als hij zich omdraait om zich te verdedigen druk ik terwijl ik achter hem sta de doek tegen zijn neus en mond. Hij verzet zich, maar al een paar seconden nadat hij de ether heeft ingeademd voel ik dat zijn lichaam krachteloos tegen me aan zakt. Ik sleur hem door het hek de verborgen binnentuin in.

Nu hij bewusteloos is, kan het echte werk beginnen. Kom maar, lieve mesjes, het is tijd om te spelen.

'Daar ging zijn scherp vorpaal: van hup en hop, van zig en zag en zoef?'

Ik ben dol op dat gedicht. Soms lijkt het of Lewis Carroll het speciaal voor mij geschreven heeft. Het past perfect bij mijn werk. Mijn scherp vorpaal.

Fuck! Ik hoor stemmen, heel dichtbij. Een jong stel dat elkaar lieve dingetjes toefluistert. Dat ik ze kan verstaan betekent dat ze veel te dichtbij zijn. Bovendien blokkeren ze mijn ontsnappingsroute.

Verdomme.

Verdomme. Verdomme. Verdomme.

Francis

Francis hield ervan om 's nachts naar St. Catherine's te gaan. Hij had de sleutel van de kerk, en als hij niet kon slapen liet hij zichzelf binnen om een paar uur in alle stilte na te denken en te bidden. Met het oog op de elektriciteitsrekening van de kerk zette hij alleen de kleine leeslampjes in de banken aan, die een zachte gloed over het koor verspreidden. De schaduwen die op ieder ander misschien dreigend zouden overkomen, ervoer Francis als een troost.

Maar die avond vond hij geen troost. Misschien was het egocentrisch van hem geweest om te bidden voor succes in zijn nieuwe baan en was de onbaatzuchtigheid waaruit hij meende te hebben gehandeld slechts een voorwendsel. Was de pijnlijke waarheid niet dat hij naar succes en erkenning hunkerde? Zijn gebeden waren niet verhoord, hij had zijn eerste zaak totaal verprutst. Dat hij in dit stadium al van de zaak was gehaald zou zijn carrière waarschijnlijk niet overleven. Ze zouden hem buitenspel zetten, of erger, onder druk zetten om bij een ander korps te solliciteren of hem zelfs adviseren een heel ander beroep te kiezen. Hoe moest een mislukte agent verder met zijn leven? Na zo'n korte diensttijd waren er weinig opties.

Francis wreef over zijn gehavende vuist en keek omhoog naar het kruis met de verdrietig en droevig kijkende Jezus.

Goed. Hij had gehandeld uit ijdelheid, zijn tijd verkwanseld met ego-tripperijs door gerechtigheid na te streven voor de doden, terwijl de levenden hem harder nodig hadden. Hij had twee bezoeken aan zijn moeder overgeslagen, en wie weet hoelang zij er nog zou zijn. Hij had een paar telefoontjes van zijn zus niet beantwoord en hoewel ze het nooit zou toegeven, wist hij dat ze hem nodig had en dat hij een van de steunpilaren in haar leven was. Deze vrouwen leefden en hadden hem nodig. Ze vroegen

niet veel, alleen dat hij er voor hen was, en dat was de afgelopen weken niet het geval geweest.

Hij zou morgen bij zijn moeder langsgaan en zijn zus bellen. Hij liet zich voor de treden naar het altaar op zijn knieën zakken en boog zijn hoofd in gebed. In het koor hing nog de wierookgeur van een eerdere dienst en hij hoorde zacht een deur dichtvallen. Hij knikte nauwelijks zichtbaar toen Father William naast hem neerknielde, en vervolgde zijn gebed. Hij zag de komst van de priester als een teken dat God hem niet had verlaten, maar juist hulp zond, en hij dankte Hem.

‘Ik zag licht branden en wist dat jij het was,’ zei Father William toen Francis in een van de koorbanken was gaan zitten.

‘Vertelde God u dat?’

Father William lachte. ‘Nee. Alleen jij, de koster en ik hebben een sleutel. Maar hij zou zelfs om een stervende non te troosten nog geen seconde slaap inleveren.’

Francis glimlachte. Hij kende de koster, een gezellige man die een mid-dagje theedrinken met de parochianen niet aan zijn neus voorbij liet gaan.

Father William legde zijn handen op Francis’ hand die op het gezangenboek rustte.

‘Vertel eens wat jou om twee uur ’s nachts naar het huis van God brengt,’ vroeg hij. ‘Misschien heb ik een wat praktischer antwoord dan Hij daarboven.’ Hij wierp een korte blik op de crucifix boven hen.

Father William was een wijs man die wist wat er in de harten van de mensen kon omgaan. Francis’ eigen vader kon hem alleen hebben verlaten om ruimte voor Father William in zijn leven te maken.

Nu hij eindelijk de kans had zijn hart te luchten, praatte hij bijna een halfuur lang in het halfdonker van de lege kerk. Father William luisterde en knikte terwijl Francis vertelde waar hij steken had laten vallen, eerst wat betreft de moordzaak en vervolgens wat betreft zijn moeder en zus.

‘Ik wil die moordenaar pakken, ik heb er alles voor over, Father. Is dat verkeerd? Maar we hebben geen enkel aanknopingspunt en nu ik van de zaak ben gehaald, is de kans dat hij gepakt wordt nog kleiner geworden.’

‘Het is niet verkeerd om te willen slagen in wat je doet,’ zei de priester. ‘Bovendien gaat het in dit geval om het redden van mensenlevens. De motieven van ons hart zijn nooit eenduidig. Onbaatzuchtigheid hangt

vaak samen met ons gevoel van eigenwaarde en we zijn allemaal weleens trots, wat een zonde is, als we iets goeds en deugdzaams hebben gedaan.'

'Dat begrijp ik,' zei Francis. 'En als ik erin slaag mijn werk goed te doen, dan geloof ik dat ik de samenleving veiliger maak. Maar dat is nu niet meer mogelijk. We zitten op een dood spoor en de moordenaar zal geheid weer toeslaan.'

'Niet opgeven, jongen. Als je in je hart weet dat je het juiste doet, doe het dan. Laat je niet laten weerhouden door wat anderen van je zouden kunnen denken. Alleen Gods mening telt.'

'Bedoelt u dat ik gewoon door moet gaan?'

'Dat is precies wat ik bedoel.' De stem van Father William klonk vastberaden en Francis putte er kracht uit. 'Goed, doe de hartelijke groeten aan je zus en als ik je moeder morgen zie, zal ik zeggen dat je snel bij haar langsgaat.'

De priester liet zich in de koorbank op zijn knieën zakken, zijn handen nog steeds op die van Francis.

'Domine Iesu, dimitte nobis debita nostra, salva nos ab igne inferiori.'

Behoed ons voor het vuur van de hel.

Hij zou niet opgeven.

Rory

Hij had nu de leiding. Sullivan was van de zaak gehaald. En er was een nieuw geval.

Deze keer hadden ze geluk gehad. Het slachtoffer leefde nog – kantje boord – en Rory wachtte voor zijn ziekenhuiskamer tot hij hem kon verhoren. De artsen hielden vol dat de man niet in staat was om hem te woord te staan, maar dat verhaal kende Rory inmiddels. Hij had besloten te wachten, maar voelde zich nu, ijsberend door de halfdonkere gang, niet zo zeker meer.

Dit was de doorbraak waarop ze gehoopt hadden. Een overlevende, een nieuwe plaats delict waar de moordenaar tijdens zijn werk gestoord was, en een dronken stelletje dat nu in een verhoorruimte in John Street zat en hopelijk niet te ver heen was om zich details te kunnen herinneren van wat ze hadden meegemaakt. Hij had het hele team uit bed gebeld om deze toevalstreffer optimaal te benutten. En hoewel hij het niet graag toegaf, zou hij de mening van de chef op dit moment goed kunnen gebruiken.

Eén ding was zeker: de Iwao-theorie konden ze laten varen. De hele nacht hadden twee agenten voor zijn huis gesurveilleerd, en ze hadden laten weten dat hij zijn woning niet verlaten had.

Hij stuurde Francis een bericht, net op het moment dat die de kerk uit kwam. *Woonde die vent daar?*

Een kwartier later voegde Francis zich bij hem in een zijkamer van het ziekenhuis. Rory gooide wat muntjes in een koffieautomaat en gaf zijn voormalige chef een kartonnen beker aan.

‘Ik mag hier helemaal niet zijn, Rory. Als Bradshaw erachter komt...’
Zijn toon was bits, de implicatie was duidelijk.

‘Dat gaat niet gebeuren. Maar twee weten meer dan één.’

Door Rory's toedoen was Francis van de zaak gehaald. Rory vroeg zich af hoe behulpzaam hij zou zijn als de rollen omgedraaid waren. Hij had min of meer verwacht dat de chef hem de huid zou volschelden toen hij contact met hem had opgenomen. Maar Francis liet zich vermoeid op een oncomfortabel uitzierende rode plastic stoel zakken en luisterde aandachtig toen Rory hem een update gaf.

'Ik kan je alleen mijn mening geven, meer niet. Beslissingen moet je zelf nemen. Wat heeft de arts gezegd?'

'Het is behoorlijk ernstig,' zei Rory. 'De man, Dan Carter, heeft een zware hersenschudding, en die klootzak heeft hem meerdere diepe steekwonden toegebracht, met veel bloedverlies tot gevolg. Dan Carter heeft een volledige lichaamstatoeage, dus als onze beschonken tortelduifjes niet op tijd ten tonele waren verschenen, had het slecht voor hem kunnen aflopen.'

'Ontbreekt er een deel van de tatoeage?'

'De arts zegt dat er snijwonden langs de randen zitten zitten...'

'Precies zoals bij Armstrongs tatoeage.'

'... en dat de moordenaar al was begonnen met het lostrekken van de huid boven op zijn schouder. Hij zei dat ze de tatoeage deels hebben moeten verwijderen en dat ze huid van Carters bovenbeen hebben gebruikt voor transplantatie.'

Francis huiverde, net zoals Rory toen de chirurg hem deze lugubere details vertelde.

'Wanneer kunnen we hem spreken?'

'De artsen hebben liever niet dat we hem lastigvallen.'

Er klonken voetstappen in de gang en een verpleegkundige duwde de deur open.

'Hier zijn ze,' zei ze.

'Bedankt,' klonk een vrouwenstem.

Marni Mullins kwam de kamer binnen. Haar haar stond alle kanten op en om haar ogen zaten donkere oogmake-upvegen.

'Wat doet zij hier?' vroeg Francis.

'Verdomme,' zei Marni. 'Denken jullie nou echt dat ik het leuk vind om om vier uur 's nachts uit mijn bed getrommeld te worden om jullie te helpen? Ik heb de pest aan ziekenhuizen.'

Ze zag er moe uit.

‘Ik heb haar gebeld,’ zei Rory. ‘Ik wil dat Marni naar de tatoeage van het slachtoffer kijkt. De moordenaar blijkt haast te hebben. We moeten te weten zien te komen wie zijn volgende slachtoffers zouden kunnen zijn.’

‘Bedankt dat je gekomen bent,’ zei Francis, waardoor Rory zich ineens bewust was van zijn eigen gebrek aan manieren.

De inspecteur was gaan staan toen Marni binnenkwam. Hij stapte op haar af en legde heel even zijn hand op haar bovenarm. De begroeting zorgde tot Rory’s verbazing voor een kleine verandering in de sfeer. In rap tempo bracht hij Marni op de hoogte van de gebeurtenissen.

‘Hoeveel tatoeagekunstenaars exposeerden op de tentoonstelling?’ vroeg Francis terwijl hij weer ging zitten.

Marni dacht een paar tellen na. ‘Tien.’

Rory pakte een notitieboekje uit zijn zak.

‘De namen, graag.’

Marni telde ze af op haar vingers. ‘Iwao, Bartosz Klem, Rick Glover, Gigi Leon, Brewster Bones, Jason Leicester, Polina Jankowski, Jonah Mason, Vince Priest en...’ Ze probeerde zich de laatste naam te herinneren en wreef over haar voorhoofd. ‘Ik heb de catalogus thuis... Wacht, er was ook een vrouw bij.’ Ze ging tegenover Francis zitten. ‘Ik weet het weer. Petra Danielli. Een Italiaanse, ze werkt in Milaan.’

‘En van wie waren de tatoeages die de moordenaar tot nu toe heeft weggenomen?’

‘Evan Armstrong was getatoeëerd door Jonah Mason,’ antwoordde Francis. ‘En Bartosz Klem heeft de tatoeage op Giselle Connelly’s arm gezet.’

‘Jem Walsh’ tattoo was van Rick Glover,’ voegde Marni toe.

‘Dus als onze theorie klopt, moet Dan Carters tatoeage door een van de andere artiesten gemaakt zijn,’ zei Rory met zijn potlood op de lijst tikkend die hij zojuist had opgesteld.

‘En als dat niet zo is?’ vroeg Marni.

Rory haalde zijn schouders op. ‘Dan klopt die theorie niet.’

‘We hebben nu twee getuigen en een overlevende,’ zei Francis. ‘Zij kunnen ons meer informatie geven, en met een beetje geluk kunnen we die rotzak daarmee vinden.’

De deur zwaaide open en een lange man in hemdsmouwen en een

stethoscoop om zijn nek kwam de kamer binnen. Hij bekeek de drie aanwezigen. Hij leek bijna net zo moe als Rory zich voelde.

‘Wie van jullie leidt deze zaak?’ vroeg hij.

Francis knikte in de richting van Rory.

‘Goed, meneer Carter is wakker, maar nog niet helemaal helder. Ik geef u vijf minuten, daarna moet hij rusten.’

‘Komt het goed met hem?’ vroeg Marni.

‘Dat moet een hersenscan uitwijzen. Hij lijkt licht hoofdletsel te hebben opgelopen, waarschijnlijk van een val,’ antwoordde de chirurg. ‘De snijwonden waren vrij oppervlakkig en zullen genezen, maar de huidtransplantatie laat littekens achter.’

‘Zowel geestelijk als lichamelijk,’ mompelde Rory.

‘Dat is mijn afdeling niet,’ zei de chirurg. ‘Komt u maar mee.’

Dan Carter lag in een eenpersoonskamer iets verderop in de gang waar ze hadden zitten wachten. In het gedempte ochtendlicht leek alles in de kamer vaalgrijs, zelfs de witte lakens en het verband waarmee het slachtoffer was omzwachteld. Er was niets van zijn tatoeage te zien, alleen de huid van zijn gezicht, nek en handen. Zijn arm zat in een mitella voor zijn borst. Hij zag bleek, op zijn gezicht glom een onnatuurlijk laagje zweet.

Nadat de chirurg hen alleen had gelaten, stapte Marni op hem af.

‘Hallo, Dan.’

‘Hallo, Marni,’ zei de man. Hij sprak langzaam, nog onder invloed van medicijnen. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik help deze mannen,’ zei ze over haar schouder naar Rory en Francis knikkend.

Kende ze hem? Hoe incestueus was die tattoogemeenschap eigenlijk?

‘Politie?’ vroeg Dan.

Marni knikte. ‘Zou ik een stukje van je tattoo mogen zien, Dan?’

‘Natuurlijk,’ zei hij en hij knikte naar de arm die niet in een mitella zat.

Marni schoof de mouw van zijn ziekenhuisjasje voorzichtig omhoog, waardoor een felgekleurde Japanse sleeve tevoorschijn kwam. Marni keek er aandachtig naar.

‘Prachtig. Petra Danielli?’

‘Ja. Honderdzeventig uur in de stoel. Maar nu...’ Hij brak zijn zin af en vertrok zijn mond.

Francis, die aan de andere kant van het bed stond, stapte naar voren. 'Dan, kun je ons vertellen wat er precies is gebeurd?'

Dan Carter fronste en liet zijn mouw weer over zijn arm zakken.

'Ik zal het proberen. Ik was met een paar vrienden in de Victory.'

'Namen?' vroeg Rory.

'Pete. Pete was erbij, volgens mij. Nee, nee, toch niet...' Zijn oogleden zakten.

'Laat maar,' zei Francis. 'Weet je nog hoe laat je wegging?'

'Ik herinner me niet dat ik ben weggegaan. We stonden buiten... De bar was al dicht. Ik weet nog dat ik een sigaret rookte.'

'Liep je samen met iemand naar huis?'

'Nee, volgens mij niet.'

'Waren er andere mensen op straat?'

Dan haalde hulpeloos zijn schouders op.

'Wat gebeurde er toen?' drong Francis aan.

Hij schudde zijn hoofd. 'Het spijt me. Het is één zwart gat. Ik weet helemaal niets meer vanaf het moment dat ik buiten bij de Victory stond.'

'Volgens de arts ben je bedwelmd met ether en met je hoofd tegen de grond gevallen. Wat weet je nog van het moment dat je weer bijkwam?' vroeg Rory, die bij het voeteneinde van het bed stond.

'Er was een vrouw aan het schreeuwen en er stond een man over me heen gebogen die me aankeek. Hij vroeg of ik in orde was. Mijn overhemd was verdwenen en ik had pijn. Het was ijskoud, ik bloedde. Ik voelde warm bloed langs mijn arm stromen.'

'Wat herinner je je van degene die je aanviel?'

'Die was al weg. De man zei een paar keer dat de vrouw moest stoppen met gillen. Hij belde een ambulance, daarna raakte ik weer buiten westen.'

'Dat is alles wat je nog weet?'

Dan Carter sloot zijn ogen. In de deuropening verscheen een verpleegkundige.

'Zo is het welletjes, heren. Meneer Carter moet rusten.'

'Bedankt, Dan,' zei Rory. 'We komen morgen terug om verder te praten. Misschien herinner je je dan iets meer.'

Dan deed zijn ogen weer open. 'Er was nog iets. Ik weet niet of het een herinnering is of dat ik het heb verzonnen.'

‘Vertel het maar,’ zei Francis. Rory hoorde de spanning in zijn stem.

‘Het is een beeld... een beeld van handen in witte latexhandschoenen voor mijn gezicht. Ik zag iets door de handschoenen heen schemeren, ik dacht dat het tattoos op de rug van zijn handen waren. Donkerrode, grote tattoos. Een soort rozen...’ Zijn wond vergetend haalde hij zijn schouders op en kromp ineen van de pijn.

‘Eruit,’ zei de verpleegkundige. ‘Kom morgen maar weer terug.’

Marni

Rozen. Een van de populairste tatoodesigns op willekeurig welk lichaamsdeel. Al heel lang geleden was Marni de tel kwijt geraakt hoeveel ze er had gezet. Ze werden door alle tatoeëerders geregeld gedaan, tenzij ze gespecialiseerd waren in tribals of zwarte tattoos. Maar tattoos op handen waren minder gebruikelijk. Ze kende niemand die op die plek rozen had en zuchtte opgelucht.

Zou ze op internet een man met rozentatoeages op zijn handen kunnen vinden? Ze moest het proberen. Dan Carter had geluk gehad, maar de volgende prooi van de moordenaar zou er waarschijnlijk minder genadig vanaf komen. Zou de moordenaar, nu hij er niet in was geslaagd om Dans tattoo van Petra Danielli te bemachtigen, achter een ander ontwerp van haar aan gaan of zou hij zich richten op een tattoo van de volgende kunstenaar op zijn lijst? Ze huiverde en kreeg kippenvel.

Nadat ze om vier uur 's nachts naar het ziekenhuis was geroepen, had Marni tot na zevenen wakker gelegen, vechtend tegen de groeiende angst die zoals gewoonlijk in de kleine uurtjes bezit van haar nam. Ziekenhuizen werkten op haar zenuwen, en terwijl ze in slaap doezelde stelde ze zich voor dat ze zich in de beklemmende duisternis van een gevangenis bevond, waar de muren op haar afkwamen en het plafond zwaar boven haar hoofd hing. Ze schrok overeind. Toen ze haar ogen weer dichtdeed, gebeurde hetzelfde. Uiteindelijk viel ze in een diepe, onrustige slaap en toen ze om twaalf uur 's middags wakker werd voelde ze zich trillerig en moe. Gelukkig was het zondag en hoefde ze niet te werken. Maar het beeld van met rozen getatoeëerde handen die een mes vasthielden bleef door haar hoofd spoken en zette haar ertoe aan toch naar haar studio te gaan. Deze man verminkte mensen die ze kende. Er moest iets worden gedaan om hem te stoppen.

Sullivan en Mackay kwamen geen stap verder. Er was nauwelijks forensisch bewijs en ze hadden geen enkele verdachte in het vizier. Maar deze nieuwe informatie kon het verschil maken. Ze kende niemand uit de buurt die rozen op zijn handen had, dus misschien kwam de moordenaar van buiten de stad. Hij had Evan Armstrong tijdens de conventie vermoord en Jem Walsh een paar dagen later.

Ze maakte onder haar bureau een slaapplekje voor Pepper, gaf hem een hondenkoekje en sloeg haar laptop open. Zodra die was opgestart, typte ze bij Google Afbeeldingen 'Brighton tattoo conventie 2017' in. Misschien was de moordenaar er geweest. Het zou kunnen. In dat geval was de kans dat hij gefotografeerd was vrij groot. Er stonden letterlijk duizenden foto's van de conventie online en als iemand, namelijk zij, de tijd nam om ze door te spitten, was die rotzak misschien te traceren.

Ze stuurde Thierry, Charlie en Noa snel een mailtje met de vraag of ze mee wilden zoeken, maar het was zondag rond lunchtijd. Ze lagen vast nog met een stevige kater in bed, of ze waren zich opnieuw in de kroeg aan het bezatten. Oké. Ze scrolde door de foto's en speurde op elke foto naar handen en rozen. Alle tatoeëerders droegen tijdens het werk zwarte latexhandschoenen maar de handen van hun klanten waren vaak wel zichtbaar, en als de kunstenaars niet werkten, waren de handschoen uit. Ze vroeg zich af of de moordenaar een tattooartiest was of een verzamelaar.

'Jezus, Pepper, moet je kijken wie ik hier heb!'

Bij het horen van zijn naam gromde de hond. Marni had een foto ontdekt van een tatoeëerder met wie ze het jaar ervoor een paar keer een date had gehad. Uiteindelijk was het niets geworden, maar het was een aardige man en ze waren nog steeds bevriend.

'En hier ben ik, met Steve.'

Pepper was niet geïnteresseerd, maar Marni bleef even naar de foto kijken. Voor de stand stond een groepje mensen te kijken hoe ze kleur op de rug van de tijger aanbracht. Zou een van hen de man kunnen zijn die ze zochten? Had de moordenaar naar haar staan kijken terwijl ze in haar stand aan het werk was? Er trok een rilling over haar rug. Ze bekeek alle handen op de foto maar zag geen rozen. Toch voelde ze zich onbehaaglijk. Ze schopte een schoen uit en legde ter geruststelling haar voet op Peppers rug.

De middag verstreek en haar ogen werden moe van het staren naar het

scherm. Ze stopte een paar keer om koffie te zetten en laste een pauze van tien minuten in om Pepper uit te laten en een sigaret te roken. Ze had genoeg getatoeëerde handen op de foto's gezien, maar nog geen handen met rozen. Het was misschien onbegonnen werk. Misschien had de Tattoo-dief de conventie niet eens bezocht. En als hij er wel was geweest, moest ze hem – als de man, of specifiek, zijn handen op de foto waren vastgelegd – maar net kunnen vinden tussen de meer dan zeventuizend bezoekers.

Ze had nog nooit zoveel getatoeëerde handen gezien. De meeste waren sleeves die doorliepen tot over de hand, of gekalligrafeerde letters op knokkels: LOVE, HATE, GOOD, EVIL, LONE WOLF of WHAT IF, IF ONLY.

Het was een bewolkte dag en de schemering viel vroeg in. Marni knipte de verstelbare bureaulamp aan, vastbesloten om alle foto's van de conventie door te spitten. Pepper zuchtte in zijn slaap, wat Marni lief en geruststellend in de oren klonk. Ze werkte langzamer nu ze moe begon te worden en moest een foto soms twee keer bekijken omdat haar concentratie afnam. Ze zou nog een uurtje doorgaan en de rest voor de volgende ochtend bewaren.

Plotseling schoot Pepper onder het bureau vandaan, een diepe grom ronkte in zijn borst. Hij stootte blaffend naar de voordeur van de shop, en toen Marni naar hem toe kwam, trilde hij over zijn hele lijf. Paniek maakte zich van haar meester, haar ademhaling werd oppervlakkig.

'Hé, Pepper, wat is er? Heb je iets gehoord?'

Ze keek door het raam, er was niets op straat te zien. Het regende en er zaten druppels op de ruiten die in riviertjes over het glas naar beneden stroomden. Ze speurde de straat af, op zoek naar een verklaring voor het gedrag van haar hond. Daar! Er bewoog iets in een portiek, drie deuren verderop aan de overkant. Een donkere gestalte trok zich terug in de schaduw. Ze bleef naar de plek staren totdat ze zwarte vlekken voor haar ogen kreeg, maar ze zag verder niets. Het was de portiek van een winkel, en de winkel was gesloten. Er brandde geen licht en er bewoog niets meer.

Had ze echt iets gezien of verbeeldde ze zich maar wat? Ze was zenuwachtig, de hele toestand maakte haar gespannen.

'Niets aan de hand, schat,' zei ze terwijl ze haar aandacht weer op Pepper richtte. 'Misschien was het een zeemeeuw op jacht naar afval.'

Marni draaide zich om en liep terug naar haar bureau, maar Pepper

bleef trillend de ingang van de shop bewaken. Toen ze ging zitten hoorde ze hem nog steeds grauwen en grommen. Pepper was niet de slimste hond ter wereld en ze zou zich niets van zijn idiote grillen moeten aantrekken, maar ze was zich lam geschrokken en haar handen trilden op het toetsenbord. Sinds het moment dat ze het lijk had gevonden werd ze steeds verder meegesleurd in de zaak. Hoe verstandig was dat? Haar horloge gaf bijna halfacht aan. Nog een halfuurtje, dan ging ze naar huis.

Toen haar dertig minuten bijna voorbij waren, zag ze het. Een onderarm die getatoeëerd werd. Omdat de hand van de kunstenaar ervoor zat, kon ze niet goed zien wat hij maakte. Maar daar ging het niet om, dat was niet wat haar aandacht had getrokken. Ze was maar om één reden gestopt met scrollen. De hand van de persoon in de stoel was zwaar getatoeëerd met donkerrode inkt. Marni tuurde naar de foto om te zien of het een roos was. Met de muis zoomde ze in op het beeld.

De tattoo leek overeen te komen met Dan Carters beschrijving. Maar terwijl ze naar het ontwerp stuurde om te zien wat het was, drong het tot haar door dat het geen roos was.

Het was zeker geen roos.

Francis

Het was slechts bij hoge uitzondering dat Bradshaw op zondagavond zijn gezicht op het bureau liet zien. Het bewees dan ook hoezeer hij erop gebrand was dat de zaak werd opgelost. Het succes van een tijdige arrestatie zou ook op hem afstralen, en hij wist maar al te goed dat een onopgeloste moordzaak zijn loopbaan als korpschef kon schaden. Rory had Francis met tegenzin toevertrouwd dat hij continu onder druk werd gezet om mensen op te roepen en bewijs tegen hen te verzamelen.

‘Trek je conclusies, verricht de arrestaties en ga dan pas bewijs zoeken,’ zei Francis. ‘Is hij alles vergeten wat hij tijdens zijn opleiding heeft geleerd?’

‘Het probleem is dat het bewijs ons tot nu toe nergens brengt,’ zei Rory zuchtend. ‘We hebben wat informatie over het soort messen dat gebruikt is, maar geen verdere aanknopingspunten.’

Ze zaten in een ongemakkelijke wapenstilstand in de meldkamer thee te drinken en de gebeurtenissen van de afgelopen vierentwintig uur te bespreken, toen Bradshaw plotseling de ruimte binnenstormde. Hij keek verbaasd op toen hij degene die hij als nieuwe leider van het onderzoek had aangesteld gebroederlijk zag babbelen met de man die hij van de zaak had afgehaald.

‘Wat doe jij hier, Sullivan? Jij zit niet meer op deze zaak.’

Rory stond op zodat hij de korpschef recht in de ogen kon kijken.

‘Ik heb hem gevraagd te komen. Hij heeft momenteel niets omhanden en ik kan zijn kennis goed gebruiken om de gebeurtenissen van gisteravond te analyseren. Het heeft geen zin om een agent te laten niksen als hij zich ergens nuttig kan maken.’

Gelukkig leek dit Bradshaw te herinneren aan wat hij op zondagavond

op het bureau kwam doen. ‘Ik wil een update over de vorderingen in de zaak, Mackay. Kom over vijf minuten naar mijn kantoor.’

Zodra hij de kamer uit was, liet Rory zich weer in zijn stoel zakken en dronk zijn kop thee leeg.

‘Ik wil dat je weer meewerkt aan deze zaak, Sullivan.’

Francis haalde zijn schouders op. ‘Daar zul je Bradshaw van moeten overtuigen.’

Rory kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Nee. Wij moeten hem daarvan zien te overtuigen.’

Francis klopte op de deur van Bradshaws kantoor en liep naar binnen. Zijn hart bonsde en de adrenaline zette zijn zenuwen op scherp. Rory kwam achter hem aan.

Bradshaw las een rapport en keek niet op.

‘Ga zitten, Rory,’ zei hij.

Francis kuchte, voor Bradshaw genoeg om te beseffen dat Rory niet alleen gekomen was.

‘Wat doe jij hier? Ik heb Rory gevraagd om een update. Ik heb jouw naam niet genoemd, of wel?’

‘U moet me weer de leiding geven.’

Rory draaide zijn hoofd met een woeste ruk om. ‘Wat krijgen we nou? Dat bedoelde ik niet!’

‘Ik ben de hoogste in rang van de afdeling. Ik hoor deze zaak te leiden.’

Francis draaide zich om naar Rory. ‘Je wilt toch dat ik weer meewerk aan de zaak? Dan werk je voor mij. Begrepen?’

Bradshaw probeerde hem in de rede te vallen, maar Francis gaf hem de kans niet en sprak verder.

‘We hadden gisteravond geluk, heel veel geluk. Een stel dat na sluitings-tijd van de pub naar huis ging stoorde de Tattoodief tijdens zijn werk. Hij ging ervandoor, uiteraard. Maar we hebben nu een overlevende en twee getuigen. We moeten hun verklaring niet laten verpieteren.’

‘Daar heeft Rory jou niet voor nodig.’

‘Het slachtoffer van de aanval was een man, Dan Carter. Hij heeft een volledige lichaamstatoeage van een Italiaanse artiest, Petra Danielli. Zij was een van de tatoeërders van de tentoonstelling in de Saatchi Gallery. Daarmee is de theorie dat de moordenaar tatoeages verzamelt van een bepaalde

groep artiesten vrijwel bewezen. Zowel u als Rory had weinig vertrouwen in die theorie. Het wordt tijd om toe te geven dat ik gelijk had.'

Bradshaw kneep zijn ogen tot spleetjes en keek van de een naar de ander. 'Goed, wat heb je nog meer, Sullivan?'

'De aanvaller had rond de tatoeage sneeën gemaakt, waarschijnlijk met een mes met een kort lemmet. Daarna is hij met een ander mes verdergegaan om de huid van Carters schouder af te stropen. Die messen komen overeen met de messen die bij de moord op Evan Armstrong zijn gebruikt, hoewel we niet met zekerheid kunnen zeggen of het dezelfde messen zijn. Het snijpatroon wijst erop dat het zijn bedoeling was om de gehele bodysuit in twee delen te verwijderen, de voor- en de achterkant.'

'Bodysuit?'

'Een tatoeage in Japanse stijl over de gehele torso, de armen en de benen.'

'Jezus.'

'Meneer Carter kon ons niet veel meer vertellen dan dat hij van achteren werd aangevallen en zijn bewustzijn verloor. Maar één ding is hem in een helder moment bijgebleven: de moordenaar droeg witte latexhandschoenen waardoorheen Carter op de rug van beide handen donkerrode tatoeages zag, waarschijnlijk rozen.'

'Je hebt dus misschien iemand die hem kan identificeren.'

'Op mijn advies heeft Mackay Hollins en Hitchins opdracht gegeven om te zoeken naar afbeeldingen van mensen met soortgelijke tatoeages. Morgen gaan ze alle tatoeagestudio's in de buurt af om te vragen of iemand zich herinnert een tatoeage te hebben gezet die aan Carters beschrijving voldoet. Ik ben ervan overtuigd dat we op die manier nuttige informatie zullen vinden, meneer.'

'Dat Róry nuttige informatie zal vinden, Sullivan. En dat stel, wat hadden zij te zeggen?'

'Ze doken in The Lanes een steeg in op zoek naar wat privacy. Ze hadden geen oog voor wat er verderop in de steeg gebeurde, maar de moordenaar zag hen blijkbaar als een bedreiging want hij stoof hen voorbij om zich uit de voeten te maken. Tegelijkertijd hoorden ze verderop in de steeg iemand jammeren. De man ging erheen om te kijken wat er aan de hand was. In feite hebben ze Carters leven gered.'

'En de aanvaller? Wat hebben ze van hem gezien?'

‘Niet veel. Hij had een grote tas bij zich – hij duwde het meisje er bijna mee omver – en hij had een basketbalpet over zijn ogen getrokken om zijn gezicht te verbergen. Hij was langer dan gemiddeld, minstens één meter vijfentachtig. Ze hebben zijn stem niet gehoord en het was te donker om te kunnen zien wat voor kleur haar of ogen hij had.’ Francis haalde zijn schouders op. ‘Carters informatie zal ons verder moeten helpen.’

Bradshaw legde zijn handen op elkaar op het bureau. ‘Jij vindt dus dat ik je de leiding moet teruggeven? Rory brengt het er zonder jou prima vanaf, en daar verandert wat je zojuist hebt gezegd niets aan. Rory, ben jij bereid je plaats af te staan?’ vroeg Bradshaw op de man af.

‘Nee, meneer,’ zei Rory. ‘Ik heb tenslotte meer ervaring.’

‘Jullie maken het me niet makkelijk,’ zei Bradshaw.

Hij vond het waarschijnlijk lastig om te bepalen welk besluit het gunstigst zou zijn voor zijn carrière, in plaats van prioriteit te geven aan het oplossen van de moorden. Francis walgde van hem.

Bradshaw liep naar het raam en ging met zijn rug naar de twee agenten staan om naar buiten te kijken.

‘Rory leidt de zaak. Jij neemt de rest van de week vrij, Sullivan. Ik wijs je maandag een andere zaak toe.’ Hij kon het niet eens opbrengen hem aan te kijken.

‘Bedankt, meneer,’ zei Rory. ‘U heeft de juiste beslissing genomen.’

Slijmbal.

Francis had niets meer te zeggen.

‘Nu we weten wiens werk het doelwit van de moordenaar is, moeten we proberen om hem uit zijn tent te lokken,’ zei Rory.

‘Wat jij voorstelt, is uitlokking,’ zei Francis, ‘een mogelijk slachtoffer gebruiken als lokaas.’

‘Hou je mond, Sullivan.’

‘Dat is volslagen onethisch.’

Bradshaw wierp hem een kwade blik toe. Francis vroeg zich af of hij te ver was gegaan. Op deze manier zou hij nooit de leiding terugkrijgen.

‘Vind jij dan dat we ons moeten baseren op Carters vage herinnering aan een hand, Sullivan?’ spotte Bradshaw.

‘Dat zou belachelijk zijn,’ zei Rory.

Francis voelde in zijn broekzak het bekende trillen van zijn telefoon.

'Het is ons beste spoor tot nu toe,' zei Francis.

'Mackay, doe wat je juist acht en rapporteer je bevindingen aan mij.'

'Ja, meneer.'

Opnieuw trilde Francis' telefoon.

'En ik vermoed dat we genoeg forensisch bewijs hebben wanneer Rose klaar is met de plaats delict. Concentreer je daarop.'

'Ja, meneer,' zei Rory.

'Goed, Mackay, jij en je team hebben precies vierentwintig uur de tijd om met iets concreets te komen. Verknoei het niet, agent. Ik doe niet aan tweede kansen.'

'Gaat niet gebeuren, meneer.'

'Sullivan, ik wil jouw gezicht hier niet meer zien totdat ik je een nieuwe zaak heb toegewezen.'

Zodra ze het kantoor uit waren, liep Rory zonder een woord te zeggen gehaast op de trap af. Francis, te nijdig om hem aan te spreken, bleef staan en pakte zijn telefoon uit zijn zak. In zijn hand begon hij weer te trillen. Iemand wilde hem wel heel graag spreken.

Er waren berichten. Stuk voor stuk van Marni Mullins. Hij opende het meest recente en op het schermje verscheen een afbeelding. Het was een hand. Een getatoeëerde hand.

Maar niet met rozen.

Een dieprode tatoeage met harde zwarte lijnen en contouren.

Francis had een paar tellen nodig om het beeld tot zich te laten doordringen en te beseffen waar hij precies naar keek. Het was een menselijk hart, zo levensecht afgebeeld dat het leek alsof het nog klopte. Donkere druppels bloed drupten ervan af.

Was dit de hand van de moordenaar?

Marni

Toen Marni bij het bureau aankwam, werd ze door Angie Burton naar de meldkamer gebracht. Terwijl ze de trap op liepen, zei de politievrouw geen woord tegen haar, wat Marni het gevoel gaf dat Angie op haar neerkeek. Maar goed. Ze was het gewend. Een bepaald deel van de bevolking had geen oog voor mensen met tattoo's.

Rory Mackay leidde haar naar een leeg bureau, waar ze haar laptop op zette.

'Francis vertelde dat je foto's hebt gevonden waar mogelijk de handen van de agressor op te zien zijn,' zei hij.

Marni keek om zich heen. 'Is Francis er niet?'

'Heeft hij het u niet verteld?'

'Wat?'

'Hij heeft de bevelen van de chef in de wind geslagen en een persconferentie gehouden, dus is hij van de zaak gehaald.'

'Hij heeft gedaan wat nodig was. Belachelijk dat hij daarom van de zaak is gehaald.'

'Ja, maar de pers leeft zich nu helemaal uit. Ze hebben het nu blijkbaar over de "Tattoodief-moorden". De hoge omes zijn laaiend.' Hij veranderde plotseling van onderwerp. 'Laat die foto's eens zien.'

Marni scrolde door haar bestanden en opende haar fotogalerij.

Rory keek op het scherm naar de uitvergrote foto van de tatoeage van het hart. Marni hield haar blik op Rory gericht. Ze had zojuist een uur lang naar de foto gestaard, ze hoefde hem niet nog eens te bekijken.

'Heeft u zoiets ooit eerder gezien?' vroeg Rory, heen en weer schuifelend.

'Jazeker. Het menselijk hart is een populair motief, meestal op de borst-

kas. Ik heb ze op alle mogelijke lichaamsdelen gezien. Maar nog nooit op de rug van een hand.'

'Denkt u dat Dan Carter dit onder de handschoen van de aanvaller gezien kan hebben?'

Marni haalde haar schouders op. 'Het is mogelijk. Maar er zijn nog honderden andere mensen met tattoos van rozen, harten en andere motieven op de rug van hun hand.'

'Komt de stijl u bekend voor?'

'Nee, maar ik heb de foto naar Thierry, Charlie en Noa ge-e-maild met de vraag of zij er meer over kunnen vertellen. Maar ik denk dat we via de man die de tattoo heeft gezet meer kans maken om nuttige informatie op het spoor te komen. Deze foto is gemaakt op de conventie, dus kunnen we ons beperken tot de tatoeëerders die daar waren.'

'Hoeveel waren dat er?'

'Driehonderdvijftig ongeveer.'

'Geweldig.'

'Maar bijna de helft van hen was vrouw.'

Rory keek nog eens naar de foto. Ze had gelijk. De handen van de tatoeëerder waren groot en gespierd, uit zijn zwarte handschoenen staken gespierde onderarmen. Zijn gezicht stond niet op de foto, maar wel het t-shirt dat hij droeg, een Iron Maiden-tourshirt waarvan de zwarte achtergrond tot donkergrijs was verschoten.

'Angie, Tony, kom eens kijken.'

De twee rechercheurs kwamen naast Marni staan en tuurden over haar schouder naar het scherm. Hitchins floot lang en laag.

'Getver,' zei hij.

'Angie, zou je een memorystick willen pakken? En probeer daarna een match te vinden tussen deze man en de tatoeegartiesten op de conventie.'

'Goed, chef,' zei Angie. Ze draaide zich om en liep naar haar eigen bureau. Toen ze terugkwam, stak ze de memorystick zonder aan Marni toestemming te vragen in de zijkant van haar laptop.

'Opslaan, graag.'

Marni was niet erg gecharmeerd van haar toon.

'We zoeken een speld in een hooiberg,' zei Hitchins.

'Aan de slag dan.' Rory draaide zich om naar Marni. 'Bedankt voor de

foto's, mevrouw Mullins. Als we nog iets van u nodig hebben, nemen we contact met u op.'

Angie trok de memorystick uit de laptop en Marni begreep dat ze werd weggestuurd. Ook goed. Ze hadden Francis niet meer nodig, en haar ook niet. Het leek haar nogal onrechtvaardig dat hij van de zaak was gehaald omdat hij mensen had gewaarschuwd tegen mogelijk gevaar, maar was dit niet precies hoe ze de politie kende? Als ze haar hulp niet meer nodig hadden, zou ze die ook niet meer aanbieden. Ze konden er maar beter voor zorgen dat ze die gestoorde gek pakten voordat hij opnieuw toesloeg.

Toen ze thuiskwam, zat Alex voetbal te kijken. Het was al elf uur geweest, maar ze zag aan zijn kleding – een zwarte broek met allerlei ritsen en een gescheurd Bob Marley-shirt – dat hij van plan was uit te gaan.

'Waar ga je heen?' vroeg ze terwijl ze zich met een glas wijn en een zak chips naast hem op de bank liet zakken.

'Livs vriend geeft een feest, hij gaat binnenkort op reis.'

'Klinkt goed.'

'Mag ik bier meenemen?'

'Hebben we dat in huis?'

Alex haalde zijn schouders op en leek niet van plan om zijn blik van de wedstrijd los te rukken en in de koelkast te gaan kijken.

Marni dronk van haar wijn, de wedstrijd interesseerde haar niet. Ze had die dag al genoeg naar een scherm getuurd. Als Alex de deur uit was, zou ze zichzelf trakteren op een lang, warm bad. Ze liet zich achterover in de kussens zakken en sloot haar ogen.

'Mam!'

Ze schrok overeind, waardoor ze wijn over haar schoot en het bankkussen morste.

'De bel!'

'Nou, doe dan open.'

Alex keek haar afkeurend aan, maar hees zichzelf overeind. Marni depte de gemorste wijn op met haar mouw en hoopte dat het niet Thierry was die voor de deur stond.

'Het is voor jou. Die agent,' schreeuwde Alex uit de hal. 'Ik ga ervandoor. Tot morgen.'

‘Blijf je daar slapen?’

‘Waarschijnlijk wel.’ Alex stak zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘En als ik toch thuiskom, lig jij al te pitten.’

Ze stond op van de bank en voordat hij zich omdraaide en vertrok kon ze hem nog net een kus op zijn wang geven. In de gang stond Francis Sullivan en om de een of andere reden werd ze even in verlegenheid gebracht door zijn onverwachte verschijning. Ze sloeg de deur achter Alex dicht en gebaarde Francis mee naar de woonkamer te komen.

‘Hallo,’ zei ze. ‘Kom verder.’

Toen Francis de kamer binnenliep, kwam Pepper enthousiast blaffend overeind om aan zijn broekspijp te snuffelen. Francis negeerde hem.

‘Sorry dat ik zo laat nog langskom, maar Rory stuurde me zojuist iets toe en ik dacht dat jij het ook wel wilde zien.’

Ten minste één persoon die haar inspanningen waardeerde. Toen herinnerde ze zich dat hij niet eens meer bij het onderzoek betrokken was.

‘Rory vertelde dat je van de zaak bent gehaald.’

Francis zette zijn laptop op de koffietafel.

‘Officieel wel, ja. Maar ik beschouw het nog steeds als mijn zaak.’

‘Wijntje?’

Hij aarzelde even voor hij antwoordde. ‘Beter van niet,’ zei hij ten slotte.

Ze negeerde zijn antwoord en schonk een glas voor hem in. Ze schonk zichzelf ook bij en ging naast hem op de bank zitten.

‘Kijk,’ zei hij. ‘Dit is de man die bij de mogelijke verdachte een tatoeage zette.’

Marni bekeek de foto’s op het scherm. Het waren meerdere foto’s van een gespierde tatoeageartiest die aan het werk was met verschillende klanten. Op sommige was het verschoten t-shirt te zien en hij had inderdaad dezelfde gespierde onderarmen met tribaltattoos als op de foto die zij had gevonden.

‘Ja,’ zei Marni. ‘Hij draagt hetzelfde t-shirt. Wat hebben jullie hem snel gevonden.’

‘Rory heeft het hele team aan het werk gezet. Dat is het voordeel van veel mankracht. Hij heet James Diamond. Ooit van hem gehoord?’

Marni schudde haar hoofd. De naam en het gezicht van de man op de foto kwamen haar niet bekend voor. ‘En nu?’

‘We nemen contact op met deze man om te achterhalen wie hij op de

conventie heeft getatoeëerd. En als het goed is hebben we dan de moordenaar te pakken.'

'Misschien. Als Dan deze tattoo inderdaad door de handschoen heen heeft gezien.'

'Uiteraard. Zo niet, dan zijn we weer terug bij af.'

'Waar werkt hij?' vroeg Marni.

'In een studio in Guildford. Zin om morgenochtend met me mee te gaan?'

'Ik dacht dat je niet meer aan de zaak werkte.'

'Bradshaw ziet geen heil in deze aanpak, en Rory concentreert zich op de richting die Bradshaw volgt. Hij komt hier de komende twee dagen niet aan toe.'

'Meen je dat?'

'We kunnen hem te snel af zijn. Ik ben vastbesloten deze zaak op te lossen, en dit kan een belangrijk spoor zijn.'

Francis Sullivan had iets te bewijzen.

'Ja hoor, ik ga wel met je mee. Het is ook in mijn belang de moordenaar achter slot en grendel te krijgen, want de helft van zijn slachtoffers ken ik waarschijnlijk.' Ze nam een slok wijn en dacht even na. 'In elk geval zijn de uren die ik aan het doorspitten van de foto's heb besteed geen verspilde tijd geweest.'

'Dat is de basis van goed politiewerk. Geen middel onbeproefd laten. Eindeloze checks uitvoeren.'

'Klinkt saai.'

'Maar lonend als je een piepklein detail ontdekt dat de zaak sluitend maakt. Als je een haar vindt die een match met de moordenaar of het slachtoffer oplevert, of als je een beeld op een bewakingscamera ontdekt dat bewijst dat iemands alibi niet deugt. Het kan van alles zijn. Dat geeft een kick.'

'Ik snap het. Dat heb ik als ik een supergedetailleerde tattoo zet. Honderden chrysantenblaadjes die allemaal nagenoeg identiek zijn. En als de tattoo af is, is het geweldig om er getuige van te zijn als de klant zijn tattoo voor het eerst in de spiegel ziet.'

'Ervan uitgaande dat hij tevreden is met het resultaat,' zei hij met een schuin lachje.

Het grapje verraste haar. Ze kende hem nog niet zo lang, maar het was

voor het eerst dat hij een voorzichtig grapje ten koste van haar maakte.

‘Waarom ben je altijd zo serieus?’ vroeg ze hardop denkend.

‘Wat?’ Hij leek oprecht verbaasd.

‘Ja, dat ben je. Dit was het eerste grapje dat ik je heb horen maken. En het was niet eens echt grappig.’

‘Bedankt.’ Maar hij lachte deze keer oprecht, een lach die Marni vaker hoopte te zien.

Ho eens even! Die kant wil je helemaal niet op.

Marni strekte zich uit en keek op haar horloge. Het was na twaalfen en ze had zin in een sigaret. Vanwege Alex rookte ze niet in huis.

‘Ik ga buiten een peuk roken. Wil je even je benen strekken?’

‘Prima.’

In de tuin stak ze een sigaret op en inhaleerde diep, zich bewust van Francis’ blik.

‘Wil je er ook een?’ Ze hield het pakje voor hem op, en liet het van verbazing bijna vallen toen hij zijn hand ernaar uit stak.

‘Ik heb sinds mijn schooltijd niet meer gerookt,’ zei hij terwijl hij langzaam een sigaret uit het pakje trok.

‘Bedoel je dat je vroeger gerookt hebt?’

‘Ik heb één sigaret gerookt,’ zei hij grijnzend.

‘Dus eigenlijk wil je nu helemaal niet roken.’

‘Ik zag iets in je blik toen je een hijs nam,’ zei hij. ‘Voldoening. Opluchting. Genot. Ik wil weten wat het is. Zie het als research.’

Voldoening en genot waren duidelijk niet wat Francis Sullivan ervaaarde toen hij een trekje van de tweede sigaret in zijn leven nam. Tijdens de onvermijdelijke hoestbui klapte hij voorover en liet de sigaret op de grond vallen. Marni, die net zo stikte van het lachen als hij van de hoestbui, dacht even dat hij zou gaan overgeven. Pepper, die met hen mee naar buiten was gelopen, begon blaffend in het kleine tuintje rond te rennen alsof hij een kat had gezien.

‘Lekker, hè?’ zei Marni, terwijl ze een laatste trek van haar sigaret nam en die uitdrukte in een pot zand aan de rand van de patio.

Francis was nog steeds bezig de rook uit zijn longen te hoesten.

‘Je mag me er nooit meer een aanbieden. Nooit meer.’ Zijn stem klonk schor.

‘Ik zou het niet in mijn hoofd halen. Zonde van de sigaret.’

Ze stond voor hem en streek zonder erbij na te denken zijn haar van zijn voorhoofd. Ze keken elkaar aan en even bleef haar hand op zijn slaap rusten.

Waar ben je mee bezig?

Hij leek zich naar haar toe te buigen en Marni voelde hoe de opwinding zich als een bosbrand door haar lichaam verspreidde. Ze wilde hem kussen. Zijn ogen zeiden dat hij dat ook wilde, alsof hij op het punt stond het te doen. Maar een plotseling scherp geblaf van Pepper zette hen in één keer met beide benen op de grond.

‘Wat is er, jongen?’ zei Marni.

‘Is je hond jaloers?’

Marni schudde haar hoofd. Francis ontkende gelukkig niet wat er zojuist bijna was gebeurd.

‘Gewoonlijk niet. Het moet iets anders zijn. Ik denk dat hij ergens bang voor is. Hij gedroeg zich eerder vanavond ook al zo vreemd.’

Francis keek om zich heen door de kleine achtertuin.

‘Wat zit er achter dat hek?’

‘Een smal steegje dat naar de straat leidt.’

‘Ik zie niets. Misschien zag hij een vos, of een kat.’

De betovering was verbroken, ze gingen weer naar binnen. Marni bood Francis een kop koffie aan, die hij afsloeg.

‘Ik moest maar eens gaan. Ik pik je morgenochtend vroeg op, dan gaan we die James Diamond opsporen.’

Toen ze hem uitliet voelde Marni opnieuw de neiging om hem te kussen, maar ze hield zich in.

Wat was er in godsnaam met haar aan de hand?

Toen hij weg was, duurde het langer dan normaal voor Marni de slaap kon vatten. Niet omdat ze om de haverklap wakker schrok, zoals gewoonlijk, maar omdat ze zich bleef afvragen hoe het zou zijn om met Frank Sullivan te zoenen, en waar dat verder nog toe kon leiden. Ze hield zichzelf voor dat het niets betekende. Maar één beeld kreeg ze niet uit haar gedachten. Hoe zijn warrige haar over zijn voorhoofd viel en hoe natuurlijk het had gevoeld het uit zijn gezicht te strijken.

XI

Ik krijg geen lucht.

De stem van mijn vader in mijn hoofd zegt dat ik er een zootje van heb gemaakt. Steeds opnieuw. Ik maak altijd overal een zootje van. Ik doe alles verkeerd. De Verzamelaar zegt het nu ook, met de stem van mijn vader. Dit kan niet gebeurd zijn. Dit mag niet.

Ik snak naar adem.

Het proces. Ik moet mijn aandacht bij het proces houden. Om niet krankzinnig te worden. Ik moet me op het hier en nu richten totdat ik weer kan nadenken. Over wat me te doen staat.

Het proces.

Maar het is helemaal misgelopen. Alles is VERKLOOT.

Ik pak een schoon mes en maak een snelle snee in mijn onderarm. Over het spinnenweb van littekens stroomt bloed. Dit is de enige manier om mezelf te kalmeren. De pijn is troostend en mijn woede verdwijnt.

Ik verbind mijn arm en ga verder met mijn werk.

In mijn handen heb ik de hoofdhuid met de spinnenwebtattoo. In deze fase voelt hij glibberig aan, een beetje rubberachtig, mijn vingers glijden eroverheen terwijl ik hem over de plank beweeg en hem centimeter voor centimeter inspecteer. Ik hou van het gevoel onder mijn vingertoppen, het is zacht, soepel en nat. Eigenlijk zou ik handschoenen moeten dragen, want de huid komt net uit een bak met chemicaliën. De haren en het vet die eraan vastzaten zijn grotendeels opgelost en de stank wordt gemaskeerd door de sterke lucht van natriumsulfide en natriumhydroxide. Later zal ik het moeten bezuren dat ik geen handschoenen draag. Mijn handen worden rood en pijnlijk, de huid wordt droog en gaat barsten. Maar ik verdien de pijn.

Vanavond moet ik de huid schoonmaken, de achtergebleven haartjes wegschrappen en het resterende vet verwijderen zodat hij gelooid kan worden. Het

meeste haar is al verdwenen, maar aan het eind van de behandeling met kalkmelk blijft er altijd nog wat dons aan de huid vastzitten. Ik verwijder het door er met een bot mes overheen te schrapen. Het is een zorgvuldig werkje want de kans bestaat dat je de huid schampt of scheurt, wat het hele kunstwerk zou verpesten. Het werk vergt opperste concentratie. Ik kan mijn gedachten geen moment laten afdwalen, en dat is de reden waarom ik het proces zo therapeutisch vind. Als ik geen andere gedachten toelaat, word ik rustig.

Ik probeer in het werk op te gaan, maar mijn geest werkt niet mee.

Steeds opnieuw hoor ik die vrouw schreeuwen. 'Hij is dood!' bleef ze maar roepen. 'Hij is dood!' Hij was op dat moment nog niet dood, bij lange na niet, en ik zag vanuit een portiek een eindje verderop in de straat dat de politie en de ambulance eraan kwamen. Ze droegen hem met een zuurstofmasker over zijn gezicht weg, op hun uniformen zat bloed. Hij is niet dood en het is de vraag of dat gunstig of ongunstig voor mij is.

Verdomme! Verdomme! Verdomme!

Dit had nooit mogen gebeuren. Ik haat dat stel. Ze waren van plan om als beesten op straat te gaan neuken, bedwelmd door alcohol en lust. Ze stonken ernaar.

Nee! Heb ik de huid nu beschadigd? Ik moet me concentreren op wat ik aan het doen ben, anders verpest ik mijn werk.

Ik kan de Verzamelaar niet vertellen wat er is gebeurd. Nog niet. Maar ik weet dat ik het moet doen. Ik weet dat de kranten zullen melden dat een nieuwe aanval van de Tattoodief is vrijdeld. De hele stad leeft in angst voor mijn mes. Maar ik ben bijna klaar. Ik moet nog een paar namen van mijn lijst afstrepen voor ik weer in de anonimiteit verdwijn, maar alleen nadat ik heb laten zien wat ik kan en de hartenwens van de Verzamelaar heb vervuld.

Het is bij nader inzien gunstig dat Dan Carter nog leeft. Ik weet zeker dat hij de politie geen nuttige informatie kan geven. En als hij eenmaal uit het ziekenhuis is, kan ik een nieuwe poging wagen hem te pakken.

Zijn naam staat nog steeds op mijn lijst.

Marni

Het duurde niet lang voordat het tot haar doordrong dat Francis Sullivan haar had gevraagd om mee naar Guildford te gaan vanwege haar auto. Hij kwam de volgende ochtend te voet bij haar huis aan en legde uit dat hij de regels overtrad als hij zijn dienstauto voor een dergelijk uitje zou gebruiken.

‘Je mag blij zijn dat ik mijn auto niet aan Alex heb uitgeleend,’ zei ze, haar sleutels van het aanrecht grissend.

Francis leek haar Citroën 2CV met het stuur aan de linkerkant en haar pittige rijstijl niet erg te waarderen. Of hij was gewoon een lastige passagier. Ze waren Great College Street nog niet uit of Marni zag dat hij de rand van zijn stoel zo stevig vasthield dat zijn knokkels helemaal wit zagen. De motor maakte een hels kabaal en vering was nagenoeg afwezig, maar Marni had de auto uit Frankrijk meegenomen toen ze met Thierry naar Engeland was verhuisd. De ritjes over met bomen omzoomde landwegen, Thierry die meezong met de radio en de picknickmand op de achterbank waren de enige gelukkige herinneringen aan Frankrijk die ze had, en ze was vastbesloten er zo lang mogelijk in te blijven rijden.

‘Deze auto heeft z’n langste tijd gehad,’ zei Francis. ‘Kun je er nog veilig mee de weg op?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Marni. Glimlachend veranderde ze van onderwerp. ‘Het ging goed gisteravond, hè?’

Francis draaide zijn hoofd met een ruk naar haar toe.

‘Dat we die tattooartiest hebben gevonden!’ *Dacht hij dat ze de bijna-kus bedoelde?*

Francis keek naar buiten, maar ze zag dat zijn wangen vuurrood waren.

In Guildford viel de regen met bakken uit de lucht en toen ze tien minuten later de tattooostudio gevonden hadden, zag Marni tot haar ergernis een dubbele doorgetrokken gele streep langs de kant van de weg.

‘We kunnen beter een parkeergarage zoeken,’ zei Francis toen ze van plan was haar auto er toch neer te zetten.

‘Jij bent toch van de politie? In het belang van het moordonderzoek mag jij hier echt wel staan.’

Francis keek haar doordringend aan. ‘Nee. Dat ik bij de politie zit, betekent nog niet dat ik de wet mag overtreden.’

‘Ik heb het over parkeren langs een gele streep.’

‘In geval van nood zou ik ermee weggelopen. Maar dit is geen noodgeval, Marni.’

‘Ik vind van wel. Er loopt een moordenaar rond.’

Francis ging er niet op in en wees op de ingang van een hoge parkeergarage. Mopperend zette Marni haar auto daar in een vak. Als hij niet zo’n stijve hark was geweest, had de tien minuten durende wandeling door de regen vermeden kunnen worden. De meeste politieagenten die ze ooit had ontmoet zouden er geen enkel punt van maken om illegaal te parkeren.

Haar humeur werd er niet beter op toen ze ontdekten dat de tattoooshop nog niet open was. Ze stonden beteuterd in de regen en gluurden door de ramen naar binnen. De shop zag er keurig uit, alle tattooobehoeften lagen in nette rijtjes naast elkaar. Rommelige studio’s vertrouwde Marni niet. Een slordige tatoeëerder nam het waarschijnlijk ook niet zo nauw met de hygiëne.

Francis klopte op de glazen deur en drukte een paar keer op de bel.

‘Bel ze even,’ zei Marni. Op de glazen deur stond een telefoonnummer.

Terwijl hij het nummer intoetste, ging er links van de winkel een deur open. Een man stak zijn hoofd naar buiten. Hij was duidelijk net wakker. Op de hand waarmee hij de deur openhield had hij een Polynesische tattoo.

‘We zijn gesloten. Kom vanmiddag maar terug.’ Hij had een Australisch accent.

‘Ben jij James Diamond?’ vroeg Marni.

‘Jazeker.’

‘Ik ben Marni Mullins.’ Ze stapte op hem af.

Hij deed de deur iets verder open. Een t-shirt en een boxershorts waren

het enige wat hij aanhad. Zijn armen en benen waren bedekt met zwarte inkt.

‘Ik ken je werk, je maakt mooie dingen. Hoi.’

‘Dit is inspecteur Francis Sullivan.’

Francis deed een stap naar voren.

‘Ik onderzoek de recente moorden in Brighton,’ zei hij.

Diamonds ogen werden groot. ‘De Tattoodief?’

‘Ja. Mogen we even binnenkomen om met je te praten?’

‘Luister, vriend, ik heb er niks mee te maken.’

‘Je bent geen verdachte,’ zei Marni snel. ‘We willen je alleen iets vragen over een foto van de conventie. We proberen iemand te identificeren.’

Diamond haalde opgelucht adem. ‘Oké. Ik ga me aankleden. We praten zo verder in de studio.’

Twee minuten later verscheen hij in een spijkerbroek en een schoon t-shirt in de shop. Ze liepen achter hem aan naar binnen en Marni keek om zich heen. Het was niet moeilijk te zien wat Diamonds specialiteit was. Het was alsof je een tikibar uit de jaren vijftig betrad met rotanmeubels en een muurschildering van een eiland in de Stille Oceaan. Polynesische maskers staarden hen aan en op de muur achter in de shop hingen stijlvolle foto's van tribaldesigns.

Ze lieten hem de foto zien, hij bleef er een paar tellen peinzend naar kijken.

Het viel Marni op dat Francis geïnteresseerd om zich heen keek. Ze vroeg zich af of hij het leuk begon te vinden. Misschien kon ze hem over een tijdje overhalen een tattoo te nemen. Ze vroeg zich af wat hij dan zou kiezen.

‘Ja, ik weet het nog. Beetje vreemd type.’

‘Hoezo?’ vroeg Francis.

‘Zenuwachtig, en weinig spraakzaam terwijl ik aan het tatoeëren was.’

‘Wat heb je getatoeëerd?’ vroeg Marni.

‘Een symbool dat ik nog nooit eerder had gezien, op basis van een tekeningetje. Geen idee wat het voor betekenis had.’

‘Hou je gegevens van je klanten bij?’

James schudde zijn hoofd. ‘Niet van mensen die op een conventie bij me langskomen. Je zet de tattoo en mensen betalen cash.’

‘Je hebt dus geen naam?’ vroeg Francis.

Diamond dacht even na. ‘Sam. Sam Kirby of Corby, volgens mij. Woont op een boerderij aan Ditchling Road, ergens buiten de stad.’ Hij zweeg en haalde zijn schouders op.

Toen ze terug naar de parkeergarage liepen kon Francis zijn geluk niet op.

‘Eindelijk. Eindelijk hebben we een goed aanknopingspunt.’

‘Denk je dat het de man is die we zoeken?’

‘God mag het weten.’ Hij wierp een verontschuldigende blik omhoog. ‘Als hij al vanaf het begin van plan was zich uit de voeten te maken is het waarschijnlijk niet zijn echte naam. En Ditchling Road is kilometers lang. Hij kan ook verhuisd zijn. Misschien is hij helemaal niet de man die we zoeken, en heeft hij, als we hem vinden, een waterdicht alibi. Maar gelukkig is de zaak nu in beweging. We kunnen iets doen.’

Hij haalde zijn telefoon uit zijn broekzak.

‘Angie, wil je kijken of je een naam kunt matchen met een adres op Ditchling Road?’

Marni voelde een rilling over haar rug gaan. De strijd was begonnen, en ze zou er alles aan doen om te voorkomen dat er weer iemand uit haar kring werd vermoord.

Marni

Ditchling Road voerde vanuit het stadscentrum dertien kilometer noordwaarts naar het dorpje Ditchling. Vanaf de rand van de stad ging de weg steil omhoog naar de heuvels van de South Downs, waar victoriaanse landhuizen en weilanden en boerderijen elkaar afwisselden.

Toen ze vanuit Guildford terugreden belde Angie Burton Francis terug.

‘Nee, niet tegen Rory zeggen. We houden dit onder ons.’

Marni spitste haar oren om te horen wat Angie aan de andere kant van de lijn te zeggen had, maar ze kon het niet verstaan.

‘Heb je iets gevonden? Mooi. Oké. Bedankt, Angie, ik ben je iets verschuldigd. Goed, een drankje.’

‘Heb je een adres?’ vroeg Marni.

‘Ja. Breng me maar naar het bureau. Ik kan niet samen met een burger een verdachte gaan zoeken.’

‘We kunnen toch over Ditchling Road naar Brighton rijden?’

‘Marni, dat zou niet professioneel zijn. Het kan de zaak schaden als jij de plaats delict betreedt. En stel je voor dat het tot een confrontatie met de moordenaar komt. Nee, geen sprake van. Het kan niet. Ik wil je niet in gevaar brengen.’

‘Dan blijf ik in de auto zitten. Je hebt geen tijd te verliezen. Wat als Diamond deze Sam Kirby of Corby kent en hem belt om hem te waarschuwen? Dan slaat hij op de vlucht.’

‘Kirby,’ zei Francis. ‘Angie heeft het adres van ene Sam Kirby gevonden.’

Hij zweeg en draaide zich vervolgens naar haar toe. Ze wierp hem een zijdelingse blik toe.

‘Oké, we rijden langs het huis om te kijken hoe het gelegen is. Als het

ernaar uitziet dat er iemand aanwezig is, bel ik Rory voor versterking zodat we tot arrestatie kunnen overgaan. Maar wat er ook gebeurt, jij blijft in de auto.'

'Ik blijf in de auto.'

Zeker. Ze zou zeker in de auto blijven.

Vanuit Guildford namen ze de weg naar Ditchling, een klein dorp ongeveer dertien kilometer ten noorden van Brighton. De weg die de stad met Ditchling verbond was Ditchling Road, die tussen de landerijen en weilanden van de South Downs door slingerde.

'Wat is het huisnummer?' vroeg Marni toen ze het dorpje Ditchling achter zich hadden gelaten.

Francis lachte. 'Ze hebben hier geen huisnummers. Het is een boerderij, we zoeken Stone Acre Farm.'

Naarmate ze verder in de richting van Ditchling Beacon reden, het op drie na hoogste punt van de Downs, werd de bebouwing schaarser. De weg kronkelde langs de beboste helling omhoog totdat ze op de top kwamen. De lange afdaling naar Brighton lag voor hen, en Marni zag aan weerszijden van de weg een aantal boerderijen in het land staan.

Ze reden langs een paar huizen zonder naam die in ieder geval geen boerderijen waren. Daarna zagen ze een boerenerf waarop een bord stond: HIGH CROFT FARM.

'Stop hier,' zei Francis. 'Ik ga vragen waar Stone Acre Farm is.'

Een oude man die met een hond over het erf liep bleef staan om te kijken wat ze wilden.

'Stone Acre? Dat is de volgende boerderij. Daar woonde Tom Abbot vroeger.'

'Kent u Sam Kirby?' vroeg Francis.

'Nee, nooit van gehoord. Maar Toms kinderen verhuren de boerderij sinds hij is overleden. Ik heb het land overgenomen, maar de afgelopen paar jaar wonen er huurders in de boerderij. Rijd tweehonderd meter door, sla rechts af en blijf de weg nog een paar honderd meter volgen. Je kunt het niet missen.'

Ze volgden zijn aanwijzingen op en aan het einde van de weg stond een houten bord met daarop STONE ACRE FARM. De verf was gebarsten en

gebladderd, en het bord hing scheef. Toen ze het erf van Stone Acre Farm op reden was duidelijk te zien dat de boerderij niet meer in bedrijf was. Het gammele hek stond open en in de scheuren van de betonnen oprit groeide onkruid. De tuin was verwilderd en de bijgebouwen waren slecht onderhouden. Er stond geen auto op de verharde parkeerplek naast het huis en de ramen waren dicht. Er was geen enkel teken van leven.

Toen Francis uit de auto stapte, bleef Marni zitten. Ze draaide haar raampje omlaag. Het was stil op het erf. Het geluid van het verkeer op Ditchling Road werd gedempt door een groepje bomen en in de luwte van de heuvel stond nauwelijks wind. Ze huiverde. Het was hier niet pluis. Ze kende dit gevoel, en ze was blij dat ze veilig in de *deux-chevaux* kon blijven zitten. Er viel een dikke regendruppel op de voorruit, waarna er een regenbui losbarstte.

Tussen de krakende, heen en weer zwiepende ruitenwissers door zag ze Francis over het betonnen pad naar de overdekte voordeur van de boerderij lopen. Hij trok aan de smeedijzeren bel. Marni kon het geklingel horen. De sfeer deed haar denken aan *Cold Comfort Farm*.

Er was niemand thuis, althans, niemand deed open. Francis liep door de regen terug naar de auto en bleef voor het open raampje bij Marni staan. Hij pakte zijn telefoon uit zijn zak.

‘Rory? Ik sta bij Stone Acre Farm, een kilometer vanaf de Beacon aan de kant van Brighton.’ Hij luisterde even. ‘Nee, nog niets. Maar ik denk dat je versterking moet sturen. Ik bel je zodra ik meer weet.’

Met grote passen liep hij over het erf naar drie verwaarloosde bijgebouwen. Marni keek hem na. Een onaangenaam voorgevoel be kroop haar.

Hij verdween in een bouwsel van ijzeren golfplaten naast een grote schuur. Toen hij uit haar zicht was verdwenen, werd Marni steeds zenuwachtiger. Ze keek om zich heen of er iets lag wat ze in geval van nood als wapen kon gebruiken. Er lag niets op de achterbank, maar ze herinnerde zich dat er in de kofferbak een moersleutel lag.

Juist toen ze uit de auto stapte om hem te pakken, verscheen Francis weer, die haar vragend aankeek.

‘Het is hier eng,’ zei ze terwijl ze de kofferbak opende.

‘Blijf in de auto,’ zei hij. ‘Er is niets aan de hand. Ik ben zo terug.’

Marni pakte de moersleutel en ging weer op de bestuurdersplaats zitten. Met het zware stuk metaal op haar schoot voelde ze zich een stuk zekerder.

Francis liep om de grootste schuur heen op zoek naar een deur. Hij leek iets te ruiken.

‘Er stinkt hier iets,’ riep hij haar toe.

Marni stak haar hoofd uit het raampje en snoof de lucht op. De regen had de boerderijgeuren getemperd, maar er hing inderdaad een indringende stank.

‘We zijn op een boerderij,’ zei ze.

Hij liep iets dichterbij de auto toe. ‘Een boerderij, maar zonder vee.’

‘Een dood dier?’

‘Misschien. Maar het kan ook iets anders zijn. Een of andere chemische stof.’

Hij verdween langs de zijkant van de schuur de hoek om, maar was bijna meteen weer terug.

‘De schuurdeur zit op slot. Met een splinternieuw hangslot.’

‘Je hebt een huiszoekingsbevel nodig, hè?’ vroeg Marni.

Aan zijn toon hoorde ze dat hij liever niet wilde wachten. Maar zijn gezagsgetrouwe inborst won het, en hij had tien minuten nodig om Bradshaw aan de telefoon uit te leggen waar hij mee bezig was en hem ervan te overtuigen voor een huiszoekingsbevel te zorgen.

Rory arriveerde met een paar agenten die hij opdroeg het terrein af te zetten. Francis stapte uit de auto om met hem te praten, en Marni luisterde het gesprek door het open raampje af.

‘Wat doet zij hier, verdomme?’ vroeg hij toen hij Marni achter het stuur van de deux-chevaux zag zitten.

‘Ze was bij me toen ik Kirby’s naam en adres ontdekte,’ zei Francis. ‘Om geen tijd te verliezen heb ik haar niet eerst naar Brighton teruggebracht. Ze blijft in de auto zitten.’

‘Jezus,’ zei Rory. ‘Politieregel nummer één: geen burgers op de plaats delict. Als jij toelaat dat ze de plaats delict verstoort, kan de zaak ons ontglippen.’

Francis luisterde niet. ‘Ze is nu een getuige-deskundige. En zoals ik al zei, ze blijft in de auto.’

Getuige-deskundige? Laat me niet lachen!

Het was niet voor het eerst dat Marni de ontdekking van het lijk van Evan Armstrong betreurde, om nog maar te zwijgen over het telefoontje naar de politie.

Het duurde nog een uur voor Hitchins het huiszoekingsbevel had. De spanning tussen de twee agenten was behoorlijk opgelopen. Rory zat op de krappe achterbank van de deux-chevaux te mokken omdat hij zijn e-sigaret buiten in de regen moest roken.

Hitchins had de instructie gekregen betonscharen mee te nemen. Francis en Rory pakten er een van hem aan en de drie mannen verdwenen achter de schuur, terwijl Marni opnieuw in haar eentje in de auto achterbleef. Maar deze keer duurde dat niet lang. Ze opende het portier, biddend dat de scharnieren niet zouden piepen, haastte zich met de moersleutel in haar handen naar de schuur en keek om het hoekje. Ze zag hoe Rory korte metten maakte met het hangslot en de deur knarsend openzwaaide. Francis liep als eerste naar binnen, de andere twee volgden.

Marni vergat haar verbod en rende achter ze aan. Toen ze achter hen stond, hoorde ze Rory van schrik naar adem happen. Francis verscheen weer in de deuropening met een angstige blik in zijn ogen.

‘Ga terug naar de auto, Marni,’ zei hij toen hij haar zag staan. Zijn stem trilde.

Ze liep op hem af en Rory kwam naast hem staan. Hij begreep wat Marni wilde en deed met gespreide armen een stap naar voren.

‘Dit is een plaats delict,’ zei hij, haar de weg blokkerend.

Ze wilde zien wat ze hadden aangetroffen. Ze probeerde langs hem heen door de deuropening naar binnen te kijken, maar de stank van verrotting sloeg haar in het gezicht.

Het was de geur van de dood.

De geur van de dood, en van iets nog veel ergers.

Francis

Francis was nog nooit zo blij geweest dat hij een plaats delict kon verlaten. Bij het ruiken van de overweldigende stank toen ze de deur opendeden, wist hij genoeg, en riep hij Rory meteen terug. Drie minuten later, adequaat uitgerust in witte pakken met overschoenen en maskers, betraden ze de schuur opnieuw. Francis ademde voorzichtig in toen ze bij de open deur stonden. Hij had de binnenkant van zijn masker ingesmeerd met mentholzalf waardoor zijn ogen prikten, en bij elke ademhaling brandde de scherpe menthol in zijn keel. Rory, die hetzelfde had gedaan, hoestte en tranen rolden over zijn wangen en doorweekten de bovenrand van zijn masker.

‘Kom, we gaan,’ zei Francis.

Op de drempel aarzelde hij even, angstig en gespannen voor wat ze zouden aantreffen. Rory gaf hem een zetje in zijn rug om hem aan te sporen de sprong te wagen.

Rechts van de deur was een lichtschakelaar die hij met zijn gehandschoende hand omzette. De tl-buizen aan het plafond met dwarsbalken zetten de ruimte in een hard wit licht. Hij zag meteen dat de binnenkant van het gebouw, in tegenstelling tot de buitenkant, was gerenoveerd.

Francis keek in de spelonkachtige ruimte om zich heen. Het eerste wat zijn aandacht trok was een rij witte plastic vijftigliter tonnen tegen de muur aan de linkerkant van de schuur. Vervolgens zag hij grote foto’s van tatoeages aan de muren hangen. *Wat gebeurde hier verdomme allemaal?* Hij had nauwelijks de moed om over de gladde betonnen vloer naar de tonnen te lopen. Dichterbij gekomen zag hij dat de tonnen stuk voor stuk tot de rand toe gevuld waren met een vloeistof. Daar kwam die smerige stank vandaan. Hij kreeg bijna geen lucht en wist zonder te kijken wat zich in de tonnen bevond.

‘Jezus,’ zei Rory, die hem gevolgd was. ‘Ik weet wat dit is. Toen ik vorig jaar met Liz en de kids in Marrakech was, hebben we een rondleiding in een leerlooierij gehad. Daar stonk het precies zo.’

‘Zou iemand hier leerlooien?’ vroeg Francis.

Hij vocht tegen de drang om naar de deur te rennen en deze nachtmerrrie zo snel mogelijk te ontvluchten.

In plaats daarvan boog hij zich voorover en dwong zichzelf in de eerste ton te kijken. Onder de oppervlakte van de donkere vloeistof dreven bleke vormen, als stervende vissen in troebel water. Een ervan draaide langzaam om waardoor op de andere kant de donkere lijnen van een tatoeage zichtbaar werden. Hij kokhalsde en wendde snel zijn blik af.

‘Hij looit mensenhuid,’ zei hij, en tegelijkertijd viel alles op zijn plaats: waarom de moordenaar tatoeages van de lichamen af haalde, wat hij er naderhand mee deed.

Rory was naast hem komen staan. ‘O, mijn god.’

Met opeengeklemd kaken liet Francis zijn blik over de andere tonnen gaan. In elke ton zat een andere vloeistof en niet in alle tonnen dreven lappen huid. Het was moeilijk te bepalen welke ton de stank veroorzaakte, of dat het alle geuren bij elkaar waren. De forensisch rechercheurs zouden alle vloeistoffen chemisch laten analyseren, maar de precieze aard ervan deed er nauwelijks toe. De misdaad was duidelijk.

Kotsmisselijk wendde Francis zich af. Tegen de tegenoverliggende muur stond een werkbank vol met flessen en ampullen met onbekende chemicaliën, houten planken met donkere vlekken, een messenblok en een bak met chirurgisch instrumentarium. Er was een kartonnen doos met latexhandschoenen en er stond een rij boeken over taxidermie, en aan de zijkant van de werkbank stond een opgezette eekhoorn. Naast de werkbank bevond zich een grote stenen gootsteen. Francis vroeg zich met afgrijzen af wat er allemaal door die afvoer was weggespoeld.

‘Chef?’

‘Ja?’

Rory stond aan de andere kant van de werkbank.

‘Moet je dit zien.’

Hij wees naar een plat bord. Francis liep naar hem toe.

Er zijn dingen die je als politieagent op het netvlies gegrift staan, en

Francis had daar zijn portie wel van gehad. Maar dit sloeg alles. Op het glazen bord, door plasticfolie beschermd tegen uitdrogen, lag een gerimpeld stuk huid als een leeggelopen ballon. De spinnenwebtatoeage erop was duidelijk zichtbaar, hoewel de huid wit en gezwollen was. Rory duwde met zijn pen tegen het bord, en de tatoeage trilde als een gelatinepudding.

‘We hebben hem. Toch, chef?’

Francis schudde zijn hoofd. ‘Hij is hier niet.’

Rory pakte zijn telefoon uit zijn zak. ‘Hitchins, als de forensisch rechercheurs er zijn wil ik dat ze de boerderij van onder tot boven uitkammen. Elke centimeter moet onder de loep worden genomen. De leidingen moeten geïnspecteerd. Ze moeten zoeken naar beerputten, naar plekken waar iets opgegraven of begraven lijkt te zijn en uitzoeken wie deze persoon verdomme is.’ Om te telefoneren had hij zijn masker laten zakken, en hield hij zijn hand voor zijn mond om adem te halen. ‘Ja, overuren worden uitbetaald. Stuur iedereen hierheen die in John Street gemist kan worden.’

Rory ging volledig op in zijn functie als leidinggevende.

Toen hij had opgehangen, staarden ze allebei naar de muur met foto’s van tatoeages. Er hingen foto’s van de tatoeages die van Evan Armstrong, Giselle Connelly en Jem Walsh waren af gesneden. Foto’s van de body-suit van Dan Carter. Er hing een grote poster van de tentoonstelling in de Saatchi Gallery. En er waren foto’s van tatoeages die Francis niet herkende.

‘Waarschijnlijk toekomstige slachtoffers of lichamen die we nog niet ontdekt hebben,’ zei Rory.

‘We hebben Marni hier nodig.’

‘Geen sprake van. Zij mag de plaats delict niet betreden.’

‘Wel als ze hier in de hoedanigheid van getuige-deskundige is.’

‘Nee.’

‘Kom op, Rory. Ze had gelijk over de link tussen de slachtoffers, en met de informatie die ze ons over deze tatoeages kan geven kunnen we levens redden. Ik ga haar halen.’

Rory fronste, maar hield hem niet tegen.

Vijf minuten later stond Marni naast hem en bekeek ze de foto’s aan de muur. Het deel van haar gezicht boven het masker was lijkkleek, maar ze

bleef kalm, ook toen ze besefte dat ze in de werkruimte van de moordenaar stonden. Rory was naar buiten gegaan om te bellen, en Francis kon wel raden met wie.

‘Het lijken allemaal tattoos van artiesten van de tentoonstelling,’ zei ze. ‘Onze theorie klopt.’

‘Jouw theorie,’ zei Francis.

Marni haalde haar schouders op.

‘En de tatoeages die we nog nooit hebben gezien?’ vervolgde hij. ‘Die zijn waarschijnlijk van toekomstige doelwitten. Als we ze identificeren, kunnen we die personen beschermen.’

Marni liep langs de rij foto’s.

‘Herken je iemand?’

‘Het is wel duidelijk wie de artiesten zijn, we weten immers welke er in de tentoonstelling zaten. Maar de mensen op deze foto’s...’ Ze haalde haar schouders op.

Rory kwam weer binnen en ging bij hen staan.

‘En? Wat kun je ons hierover vertellen?’ Zijn toon was bijna agressief.

Marni antwoordde niet en hield haar blik op de foto’s gericht.

‘Er zijn hier meer tatoeages dan dat er artiesten zijn,’ zei Francis. ‘Hij wil blijkbaar kunnen kiezen.’

‘Ik denk niet dat ze allemaal even makkelijk op te sporen zijn,’ zei Marni. Ze keek naar een getatoeëerd been, meer was er op de foto van de vrouw niet te zien. ‘Deze is absoluut door Iwao gezet. Hij is gespecialiseerd in Japanse mythologie.’

‘En deze?’ vroeg Francis naar de rug van een man wijzend. Het was een zwart met grijze tatoeage die de val van Lucifer voorstelde.

Marni keek ernaar en wendde haar hoofd af.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik krijg geen lucht door dit masker.’

Ze wankelde op haar benen.

‘Deze is mooi,’ zei Rory.

Marni en Francis liepen naar hem toe. Hij wees op een foto van de rug van een vrouw met een tatoeage in Japanse stijl van twee feloranje koikarpers in een vijver waarbij een huilende geisha geknielend zat, haar tranen druppelend in het water. Een esdoornzak in de linkerbovenhoek liet zijn bladeren vallen.

'Weer Iwao?' gokte Francis.
'Ik denk dat ik flauwval, Frank.'
Hij kon haar nog net opvangen.

XII

Ik heb een slecht voorgevoel. De hele weg naar Ditchling knaagt het aan me. Ik vertrouw op mijn intuïtie. Ik ben gevoelig voor verstoringen in mijn evenwicht. De recente gebeurtenissen eisten hun tol van mijn geest. Dat moet ik onder ogen zien. Wat er in East Street is gebeurd heeft me uit balans gebracht. Om weer tot mezelf te komen moet ik alleen met mijn huiden zijn.

Ik kan het gevoel dat er iets mis is niet van me afzetten.

Er is inderdaad iets goed mis. Er rijdt een auto van mijn erf af, en ik ben ogenblikkelijk achterdochtig. Een zilverkleurige Mitsubishi. Behalve mijn eigen auto komt alleen de postwagen hier. Ik minder snelheid als hij me tegemoetkomt.

Ik ken de chauffeur. Het is een van de agenten die op Evan Armstrongs begrafenis was. De passagier ken ik ook: Marni Mullins. Wat hadden die twee verdomme op mijn terrein te zoeken?

Ik stop niet bij de boerderij en rij door naar de Beacon. Mijn handen trillen. Ik heb mijn pillen nodig, dus ik stop op het parkeerterrein.

Ik zet de motor uit.

Ik adem diep in.

Ik buig voorover en leg mijn hoofd op de claxon om mijn brul van woede die ik niet langer kan inhouden te overstemmen.

Zodra ik me iets beter voel, pak ik mijn verrekijker uit het handschoenenkastje en uit mijn rugtas pak ik een mes. Na een kwartier lopen door de heuvels kom ik bij de omheining van de boerderij. Vanaf het hoogstgelegen punt kan ik het erf zien. Er staan nog meer auto's geparkeerd, politieauto's, maar ook auto's zonder kenteken. En een busje. En lopen mensen over mijn terrein. Ze gaan de boerderij in en uit. Ze komen uit de schuur.

Het voelt alsof er iets uit mijn binnenste wordt weggerukt. Ik weet niet hoe ik dit ooit aan de Verzamelaar moet vertellen.

En dan zie ik de man die me dit aandoet. De roodharige politieagent, die te midden van alle drukte bevelen uitdeelt en informatie verzamelt. Als een spin in zijn web. Ik ken hem. Ik weet wat hij wil. Maar dat zal hij niet krijgen. Zo makkelijk laat ik me niet pakken. Mijn werk is te belangrijk om het door zo'n onbeduidend mannetje te laten verstoren.

Mijn bloed roept om wraak.

Rory

Hoe durfde hij? Sullivan deed alsof hij weer de leiding had. Hij had hem van het terrein moeten af schoppen zodra de versterking was gearriveerd. En Marni Mullins ook. In plaats daarvan had hij toegestaan dat Mullins zich op de plaats delict begaf, waar ze was flauwgevallen. Vervolgens had hij Hollins een paar uur moeten missen omdat iemand haar naar huis moest brengen. Wat een fiasco. En het feit dat Sullivan en Mullins de informatie hadden gevonden die hen naar Diamond en Stone Acre Farm had geleid was minstens zo beroerd. Het was Rory inmiddels wel duidelijk dat Sam Kirby de man was die ze zochten, en zij hadden voor een doorbraak gezorgd. Er was genoeg bewijsmateriaal in die schuur aanwezig om hem levenslang achter slot en grendel te zetten. Hij moest voor elkaar zien te krijgen dat hij met de eer kon strijken, samen met Bradshaw.

Rose Lewis kwam aanscheuren. Ze parkeerde haar bus voor op het erf, en Francis en Rory liepen naar buiten om haar te begroeten. Het erf behoorde nu tot de plaats delict en de forensisch rechercheurs konden elk moment ter plaatse zijn. Ze namen Rose mee naar de schuur en bleven een paar minuten zwigend wachten terwijl ze de omvang van de ontdekking tot zich liet doordringen. Een van haar forensisch rechercheurs liep behoedzaam door de schuur en nam foto's van de tonnen en de werkbank.

'Hij maakt hier leer, toch?' vroeg Francis toen Rose gebaarde dat ze weer kon praten.

'Het proces bestaat uit meer fases dan je zou denken,' zei Rose. 'De huid wordt in verschillende chemicaliën gedrenkt, om vet en haren te verwijderen, pH te neutraliseren, eerder gebruikte chemicaliën op te lossen en om de proteïnen in de huid te stabiliseren.'

'Hoeveel tijd neemt dat in beslag?' vroeg Francis.

‘Afhankelijk van de chemicaliën en de kwaliteit van de huid varieert dat van een paar uur tot een paar dagen.’

‘Is het proces van mensenhuid hetzelfde als van leer?’

Rory grijnsde. Hij werd misselijk van het onderwerp.

‘Ja, natuurlijk. Wat het looiproces betreft is er geen verschil tussen mensenhuid en dierenhuid. Je behandelt mensenhuid net als varkenshuid.’

‘Hoeveel van de tatoeages hebben we hier?’ vroeg Rory om een ander onderwerp aan te snijden.

‘De hoofdhuid van Jem Walsh, maar Giselles arm en Evans tatoeage zijn nergens te bekennen,’ antwoordde Francis. ‘Maar het onderzoek is nog gaande.’

Een forensisch rechercheur kwam op hen af en wenkte Rose.

‘Sorry,’ zei ze en ze liep met hem mee.

‘Wat is je volgende stap?’ vroeg Francis aan Rory.

‘We moeten Kirby opsporen en in hechtenis nemen. Er is genoeg bewijs om hem te arresteren en ik heb het bureau gevraagd een opsporingsbevel uit te laten gaan. Angie Burton zoekt een foto van hem die we kunnen verspreiden.’

Nu kon Sullivan zien hoe een ervaren agent te werk ging.

‘Denk je dat hij een nieuwe moord beraamt?’ vroeg Rose toen ze weer bij hen terug was.

Francis keek naar de muur met foto’s. ‘Hij heeft het op werk van de Saatchi-artisten voorzien, dat is zeker. Maar als hij beseft dat wij hier zijn geweest, zal hij zich voorlopig schuilhouden. In de tussentijd kun jij alle mensen op de foto’s identificeren en bescherming aanbieden.’ Hij keek Rory aan. ‘Laat Hollins maar contact opnemen met alle betrokken tattooartisten om te vragen of zij weten wie er op de foto’s staan.’

Hij probeert het weer van me over te nemen.

‘Dat heb ik al met Hitchins besproken.’ Rory nam zich voor het zo snel mogelijk te doen. ‘Ben je al in de boerderij geweest?’ vroeg hij.

Francis schudde zijn hoofd. ‘Nog niet.’

In de boerderij bevonden zich talloze forensisch rechercheurs, die foto’s namen en met poeder en een kwastje naar vingerafdrukken zochten. Een van de brigadiers in een wit pak kwam op Francis en Rory af toen ze de gang in liepen.

‘We hebben nog niets gevonden wat met de moorden te maken heeft,’ zei hij. ‘Maar dat hier iemand woont is zeker. In de keuken liggen ontbijtresten die alleen van vanochtend kunnen zijn. Alle papieren die we tot dusver hebben gevonden zijn van ene Sam Kirby. Hij betaalt hier de rekeningen en zijn bankafschriften komen op dit adres.’

‘Bedankt, brigadier. Is er al een agenda of een kalender gevonden?’

De forensisch rechercheur schudde zijn hoofd en ging verder met zijn werk.

‘Ik vraag me af waar hij is,’ zei Francis. ‘We zijn hem helaas net misgelopen.’

‘Gelukkig, zal je bedoelen,’ zei Rory. ‘Vergeet niet dat jij en Marni hier zonder back-up gekomen zijn. Erg onverantwoordelijk. Voor hetzelfde geld had hij met een mes in zijn hand de deur opgedaan.’

‘Hij zal nu in elk geval niet thuiskomen met al die commotie hier.’

‘Meneer, meneer!’ Een agent in uniform kwam door de voordeur binnengestormd.

‘Wat is er?’ vroeg Rory.

‘Op een van de weilanden verderop is een man gesignaleerd. Het lijkt alsof hij deze boerderij in de gaten houdt.’

‘Kom,’ zei Francis, die direct naar de deur liep. ‘Dat zou hem weleens kunnen zijn.’

‘Lijkt me stug,’ zei Rory. Maar hij wilde de achtervolging niet missen.

De agent liep voor hen uit, dwars over het erf. Hij wees over de weilanden die omhoog naar de Beacon liepen. Een grote man in donkere kleding sprong onmiddellijk uit zijn dekking tevoorschijn en begon met lompe passen de heuvel op te hollen.

‘Idioot,’ mompelde Francis. ‘Nu weet hij dat we hem hebben gezien.’

Hij zette het op een rennen in de richting van de man langs een omgeploegd weiland. Rory, die vijftien jaar ouder en twintig kilo zwaarder was, kon Francis nauwelijks bijhouden. Bovendien had hij had een hekel aan heuvelop rennen. Na de eerste vijftien meter voelde hij zijn borst samentrekken.

Francis liep steeds verder voor hem uit, maar zijn prooi was nog niet binnen bereik. Hij bereikte het hoogste punt van het weiland en Rory zag dat hij een manier zocht om over de heg heen te komen. Er was geen hek

– er was er een in de andere hoek – en terwijl Francis een paar vruchteloze pogingen deed om over de heg heen te klauteren, verdween de man die hen had begluurd over de rand van de heuvel.

‘Verdomme!’ Francis pakte zijn telefoon uit zijn zak. ‘Geen bereik hier!’ brieste hij toen Rory eindelijk bij hem was.

Rory boog zich voorover en zette zijn handen op zijn knieën, hijgend als een paard.

‘Misschien is het weer eens tijd voor je sportkeuring,’ snauwde Francis terwijl hij de heuvel af begon te lopen.

Zacht vloekend bleef Rory staan om op adem te komen. Er glinsterde iets onder de struiken.

‘Wacht.’

Francis keerde terug. Rory liep naar de ondiepe greppel langs de heg en tastte rond met zijn hand. Zijn vingers raakten koud metaal, iets scherp.

‘Au!’

Hij trok zijn hand terug en keek was hij vasthad. Een mes, het lemmet was zo scherp dat er na de lichte aanraking een snee in het middelste kootje van zijn wijsvinger zat. Op het heft drupte bloed.

‘Goed werk,’ zei Francis.

‘Bedankt,’ zei Rory.

Francis trok een bewijsmateriaalzak uit de zak van zijn witte pak en hield hem Rory voor. Voorzichtig liet Rory het mes erin glijden.

‘Dat was geen compliment, verdomme. Je hebt zojuist het belangrijkste bewijsstuk dat we hebben verpest.’

Francis

Bloemen van het benzinstation waren geen optie, maar Francis wilde ook niet met lege handen aankomen. Hij had Marni meegenomen naar een afgrijselijke plaats delict en stond op het punt haar avond te verstoren met de vraag of ze de foto's ervan wilde bekijken. Hij koos uiteindelijk voor een fles wodka. Ze had een keer gezegd wat haar lievelingsmerk was en op de weg van Ditchling naar de stad kon hij er in een supermarkt een kopen.

De forensisch rechercheurs hadden hun werkzaamheden voor die dag afgerond en zouden de volgende ochtend terugkomen. Hij had een nacht-waker geregeld om de boerderij en het erf in de gaten te houden voor het geval Sam Kirby terug zou komen, en in de auto had hij Rose gebeld. Ze was weer in haar ijspaleis, het kille, kalme mortuarium, waar ze de gedeeltelijk gelooide tatoeage van Jem Walsh onderzocht en een aantal andere lappen getatoeëerde huid die ze uit de tonnen met chemicaliën hadden gevist. Ze had al weefselmonsters naar het lab verstuurd voor een DNA-analyse, maar ze twijfelden er geen van beiden aan dat het om de hoofdhuid van Jem Walsh ging. Ze hadden in de vriezer een gescalpeerd hoofd gevonden, vermoedelijk dat van Jem. Rood en rauw met open, starende ogen.

'Hou me op de hoogte,' zei hij tegen Rose en hij hing op. Hij parkeerde zijn auto op een lege plek een paar meter van Marni's huis.

Die middag had Rory een paar keer met Bradshaw gebeld, en voor zover Francis begreep, was de baas tevreden over de voortgang van de zaak.

'Hij vindt het jammer dat je niet hebt gewacht totdat die schoft thuis kwam,' liet Rory met een scheef lachje weten.

'Toen we bij het huis aankwamen, wisten we niet of hij thuis was,' had Francis geantwoord.

Typisch Bradshaw.

Er werd niet opengedaan toen hij bij Marni aanbelde, maar hij zag boven licht branden. Hij toetste haar nummer in.

‘Hallo?’

‘Ik sta voor je deur.’

‘Ik ben alleen thuis, ik zit in bad, inspecteur. Laat me met rust.’

‘Als het niet belangrijk was, zou ik hier niet zijn, Marni. Ik wacht wel even.’

Tien minuten later deed ze de deur open en liet ze hem binnen. Ze had een dikke ochtendjas aan en haar haar zat in een natte paardenstaart. Ze rook naar zoete badolie.

‘Sorry,’ zei hij toen hij achter haar aan naar de keuken liep. ‘Ik had je niet mee die schuur in moeten nemen vandaag.’

Ze schudde heftig haar hoofd. ‘Geen punt. Ik had meer moeite met het masker over mijn gezicht dan met wat je me liet zien. Ik kreeg last van claustrofobie, ik kreeg geen adem.’

‘Ik heb iets voor je meegenomen.’ Hij overhandigde haar zijn zoenoffer en haar ogen lichtten op.

‘Hiermee is alles vergeven en vergeten. Ik wilde je wijn aanbieden, maar na vandaag kunnen we wel wat sterkers gebruiken.’

Meestal probeerde Francis sterke drank te vermijden, maar hij had een lange dag achter de rug, en gezien het feit dat hij haar weer om hulp moest vragen kon het geen kwaad Marni haar zin te geven.

‘Oké, waarom ook niet?’

Marni trok een wenkbrauw op en pakte twee borrelglazen uit de kast. ‘Kom.’

Ze liepen naar de woonkamer. Francis keek om zich heen. Het was een nog bonter geheel dan haar studio. De gezellige, hippieachtige kamer stond vol spullen die stuk voor stuk uit Rajasthan en Kathmandu en van de Inca-route meegenomen leken te zijn. Francis liet zich op een stapel kelim kussens op de lage bank vallen.

Marni stak een wierookstokje aan en schonk de twee borrelglazen tot de rand toe vol met wodka. Het viel Francis op dat haar handen licht trilden. Misschien had de ervaring in de schuur haar meer gedaan dan ze wilde toegeven. Ze reikte hem een glas aan.

‘Puur?’ vroeg Francis, met een nauwelijks onderdrukte huivering.

‘Ja, puur. Maar je hoeft het niet in één keer achterover te slaan, hoor.’

Dat was hij ook niet van plan. Hij nam voorzichtig een slokje, verwachtte een scherp, branderig gevoel achter in zijn keel, maar de sensatie was verrassend mild. Marni nipte van haar wodka en leek zich te ontspannen toen de alcohol zijn werk begon te doen.

‘Ik stort je in het verderf, Frank Sullivan.’

‘Daar is meer voor nodig dan een glas wodka.’

Opeens werd ze serieus.

‘Wat heb je allemaal in Stone Acre Farm ontdekt?’ vroeg ze.

Hij vertelde over wat ze in de schuur hadden aangetroffen en over het bewijsmateriaal in de boerderij. Ze trok wit weg toen hij de tonnen en hun weerzinwekkende inhoud beschreef. Toen ze zichzelf nog een glas inschonk, trilde haar hand opnieuw.

‘Waarschijnlijk heeft Sam Kirby ons aan het werk gezien. Een van de agenten zag een man in een weiland tegen de heuvel.’

‘Kan het geen boer geweest zijn?’

‘Een boer die met een verrekijker over de heg gluurde?’

‘Oké.’

‘We gingen achter hem aan, maar hij wist te ontkomen. Hij heeft wel een mes laten vallen.’

‘Denk je dat je dat mes met de moorden in verband kunt brengen?’

Francis schudde zijn hoofd. ‘Het is waarschijnlijk niet bruikbaar als bewijs omdat die idioot van een brigadier die het van de grond pakte zich daarbij heeft gesneden. Het mes zit onder zijn bloed.’

‘Rory? Is hij erg gewond?’

‘Laat ik het zo zeggen, zijn schaamte is dieper dan de snee.’

Francis dronk zijn glas in één teug leeg. Deze keer brandde het wel in zijn keel, maar hij genoot ervan.

‘Ik heb je hulp weer nodig.’

Marni schonk zijn glas opnieuw vol. ‘Ja,’ zei ze. ‘Voor de foto’s van de tatoos die hij nog niet te pakken heeft.’

Francis pakte zijn laptop uit zijn aktetas en klapte hem op de salontafel voor zich open. Hij had alle afbeeldingen die aan de muur in de schuur van de Tattoodief hingen gefotografeerd en wilde dat Marni keek of ze ze herkende.

‘Het wordt lastig,’ zei ze. ‘Want het kan zijn dat de artiesten die ze gezet hebben geen contactgegevens van hun klanten bijhouden.’

‘Tja, dat is mogelijk,’ zei Francis. ‘Maar we moeten alles proberen om die mensen bescherming te kunnen bieden. Tot het moment dat Sam Kirby is aangehouden lopen ze gevaar.’

‘Wat doen jullie om hem te pakken?’

‘Rory heeft een ware klopjacht geopend. Hij heeft een speciale eenheid ingezet en probeert zijn auto op te sporen. Omdat we geen idee hebben waar hij zich schuilhoudt, is het belangrijk dat we zijn potentiële slachtoffers vinden. Een van hen kan ons rechtstreeks naar hem toe leiden.’

Het volgende uur bestudeerde Marni de foto’s, maar ze herkende niemand die erop stond. ‘Mail ze me, dan kan ik ze doorsturen,’ zei ze. ‘Er moet toch iemand zijn die weet wie het zijn.’

Francis klapte zijn laptop dicht en dronk zijn glas leeg.

‘Ik moest maar eens gaan.’

‘Heb je wel iets gegeten sinds we hebben ontbeten?’

‘Nee.’ Hij had nog het nog niet gemerkt, maar nu hij aan eten dacht kromp zijn maag ineen van de honger.

‘Pasta?’

In het huishouden van Marni Mullins werd blinkbaar geen pasta gegeten zonder er rode wijn bij te drinken, en hoewel Francis zijn best deed om het af te slaan, wilde Marni er niet van horen.

‘Waar is je zoon eigenlijk?’ vroeg Francis, de spaghetti naar binnen slurpend.

‘Hij logeert bij een vriend.’

‘Hij gaat niet in de voetsporen van zijn ouders treden?’

‘Hij wil niet eens een tattoo,’ zei Marni lachend.

‘Misschien ziet hij het licht als hij ouder is,’ zei Francis spottend.

‘Vertel eens iets over jouw familie.’

Waar moet ik beginnen?

‘Ik heb een moeder en een zus.’

‘Wonen ze in Brighton?’

‘Ze hebben allebei multiple sclerose. Mijn moeder woont in een verpleeghuis in Saltdean en mijn zus in een centrum voor begeleid wonen in Hove. Ze is zelfstandig, maar kan als het nodig is hulp inroepen.’

Marni knikte. 'Gelukkig wonen ze zo dichtbij dat je bij ze op bezoek kunt.'

'Ik ga minder vaak dan ik zou moeten.'

'En je vader?'

'Die is er al heel lang niet meer.'

'O, sorry,' zei Marni terwijl ze hem nog wat wijn inschonk.

Francis schudde zijn hoofd. 'Hij is niet dood. Hij heeft de benen genomen nadat mijn zus haar diagnose had gekregen. We waren nog tieners. Waarschijnlijk kon hij het niet aan om voor twee invaliden te zorgen.' Hoewel het al zo lang geleden gebeurd was, vond Francis het moeilijk niet bitter te klinken.

'Dus liet hij jou met een zware last achter?'

'Ze zijn geen last,' zei Francis fel. 'Ik zal er altijd voor ze zijn, en zij zijn de reden waarom ik mijn werk zo serieus neem. Ik wil dat ze de beste zorg krijgen die er is, en dat kost geld.'

'Sorry, ik wist niet dat het zo gevoelig lag. En tot nu toe ben je succesvol, toch? Voor een inspecteur ben je jong.'

Het was een moeilijke vraag.

'Nou, heel wat mensen in John Street vonden dat mijn promotie mijn capaciteiten te boven ging. En nu ben ik van mijn eerste zaak gehaald, dus hier eindigt mijn carrière. Succesvol is niet het juiste woord.'

'Maar je hebt vandaag voor een enorme doorbraak gezorgd. Dat zal Bradshaw echt wel inzien.'

'Weten wie de moordenaar is is één ding, maar hem achter de tralies krijgen is iets heel anders. Hij is op de vlucht en het is mogelijk dat hij simpelweg verdwijnt. Of misschien pleegt hij wel zelfmoord. We moeten hem voor de rechter slepen, anders hebben we gefaald. En als dat lukt, zullen Bradshaw en Rory er alles aan doen om met de eer te gaan strijken.'

Hij sprak niet met anderen over zijn familie of zijn werk, nooit. Waarom deed hij dat dan nu wel met Marni Mullins? Plotseling voelde hij zich uitgeput.

'Sorry, ik verveel je.'

'Het leven van andere mensen is nooit saai,' zei Marni. 'Als ik dat vond, zou ik geen tattooartiest zijn.'

'Vertellen mensen persoonlijke dingen aan je terwijl je ze tatoeëert?'

‘Altijd. Voor sommige mensen is het bijna een soort therapie.’

‘Heb je in de gevangenis ook mensen getatoeëerd?’

Ze schrok van die vraag.

‘Sorry, het gaat me niks aan.’

‘Het is oké,’ zei ze. Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, in de gevangenis heb ik niemand getatoeëerd. Het ging niet goed met me. Ik kon het niet aan en de andere vrouwen behandelden me als een paria. Ik was de Engelse heks die een Fransman had neergestoken. Niemand nam de moeite om te vragen wat de reden was of wat er precies was gebeurd. Ze maakten er hun eigen verhaal van.’

‘Hoelang heb je gezeten?’

‘Niet lang, een paar weken. Ik was zwanger van een tweeling en bijna uitgerekend.’

Francis was verbijsterd. ‘Hebben ze je naar de gevangenis gestuurd toen je op het punt stond van een tweeling te bevallen?’

‘De rechter was niet bepaald een meelevend man.’

‘Wist je dat je een tweeling zou krijgen?’ Ze had ooit verteld dat ze een kind had verloren, maar Francis schrok toen hij begreep dat het de helft van een tweeling was.

Ze knikte. ‘Ik werd in het douchegebouw aangevallen en een van de baby’s werd een miskraam. Ze brachten me naar een ziekenhuis om gedurende de rest van mijn zwangerschap het andere kind te monitoren. Toen Alex werd geboren zat het grootste deel van mijn straf erop, en liet de rechter me vrij.’ Ze was even stil. ‘Het was een vreselijke tijd.’

‘Sorry,’ zei Francis opnieuw.

Het gesprek verstomde. Francis probeerde een manier te bedenken om van onderwerp te veranderen zonder dat het geforceerd overkwam. Marni friemelde nerveus aan een papieren servetje.

‘Heb je...?’

‘Wist je...?’

Ze begonnen tegelijkertijd te praten, en stopten allebei weer.

‘Jij eerst,’ zei Francis.

Marni schudde haar hoofd. ‘Nee, jij.’

Maar Francis wist niet meer wat hij wilde zeggen.

‘Luister, ik moet nu echt gaan. Bedankt voor het eten en de wijn.’

Hij stond op om de lege borden te pakken. Hij stootte zijn been tegen de hoek van de salontafel en wankelde.

‘Ho!’ Marni vloog overeind en bracht hem met haar arm in evenwicht. Ze keken elkaar aan.

‘Volgens mij ben ik een beetje dronken.’

‘Volgens mij ben je behoorlijk dronken, Frank.’

‘Noem me geen Frank.’ Hij keek naar het gezicht voor zich en besepte voor het eerst hoe leuk hij haar vond. ‘Sorry. Ik drink niet vaak, ik kan er niet zo goed tegen.’

‘Geeft niet,’ zei ze. ‘Maar je gaat zo niet achter het stuur. Je kunt beter hier blijven.’

Het leek Francis een goed idee. Zo’n goed idee dat hij dacht dat hij haar moest kussen.

Dus dat deed hij. Ze beantwoordde zijn kus. Het leek voor Francis het begin van iets.

Van iets goeds.

XIII

Als mijn vader boos op me was, haatte ik hem. Toen ik nog klein was, was het mijn huiswerk. Later waren het de beslissingen die ik nam. Toen ik voor hem in het familiebedrijf ging werken kon ik niets goed doen. 'Je hebt een verkeerde bestelling gedaan.' 'Je hebt het verkeerde leer gebruikt.' 'De kleur die je voor die tas hebt gekozen is spuuglelijk.' 'Hoe meer hij me afkraakte, hoe meer mijn gevoelens van liefde voor hem in iets anders veranderden, in iets scherps en bitters, tot er niets anders meer over was.

Nu is de Verzamelaar boos op me. Ik heb hem gebeld om te vertellen wat er is gebeurd. Eerst hoorde ik teleurstelling in zijn stem, daarna werd zijn toon scherper. Ik zag zijn frons voor me, zijn spottende blik, en ik wou dat ik de klok kon terugdraaien. Natuurlijk, met de Verzamelaar is het anders. Hij heeft het recht om boos op me te zijn. Ik heb onvergeeflijke fouten gemaakt en Jem Walsh is voor niets doodgegaan. Zijn kostbare hoofdhuid is nu een bewijsstuk met een nummer in plaats van een prachtig kunstwerk.

Francis Sullivan is de agent die daar de schuld van is. Ik heb zijn persconferentie op tv gezien. Ik zag hem over mijn terrein lopen, de enige plek waar ik me veilig voel bezoedelen, en daarna rende hij achter me aan de heuvel op. Hij maakt alles kapot waar ik keihard voor gewerkt heb.

Het zal hem berouwen, daar zal ik persoonlijk voor zorgen.

Als ik zijn auto voor het huis van Marni Mullins zie staan word ik nog bozer. Wat deed zij met de politie in Stone Acre? Waarom is hij nu bij haar?

Ik ga zitten en wacht tot hij vertrekt.

Maar als de lichten beneden uit zijn gegaan is hij nog steeds niet naar buiten gekomen.

Door een open raam hoor ik een lach. Haar lach.

Ik blijf wachten.

De lichten boven gaan uit.

Ik moet wachten. Ik heb geen keus. Mijn woede brandt fel, en binnenkort zal ik tot daden moeten overgaan.

Francis

Francis trok het dekbed over zijn hoofd. Waarom rook zijn bed zo vreemd, en naar parfum? Terwijl zijn hoofd nog onder het dekbed lag deed hij zijn ogen open. Hij had zijn boxershirt aan. Dit was niet zijn bed, hij herkende het beddengoed niet.

Hij voelde dat er iets op het voeteneinde plofte, dat over het bed begon te lopen. Francis schoot overeind en bevond zich oog in oog met Pepper. Enthousiast blaffend gaf de hond hem een lik over zijn wang.

Ineens kwam alles terug. De shots wodka, de pasta, de rode wijn. Het zoenen met Marni.

Hoe had hij kunnen denken dat wodka drinken een goed idee was?

Hij duwde Pepper opzij en keek op zijn horloge. Verdomme. Hij had allang op het bureau moeten zijn en moest eerst nog langs huis om schone kleren aan te trekken. Pepper zette een nieuwe aanval in en de pijnscheuten in Francis' hoofd verplaatsten zich naar de achterkant van zijn schedel.

Kreunend liet hij zich achterover zakken. Wijn en wodka? Hij had echt weleens eerder een kater had gehad. Natuurlijk wel. Maar vandaag kwam het hem niet uit. Deze week kwam het hem niet uit.

'Ben je wakker, Frank?'

Toen hij zijn ogen opendeed zag hij Marni uit de aangrenzende badkamer de slaapkamer in lopen. Ze was naakt en kwam op het bed af alsof ze van plan was er weer in te kruipen. Niet alles van de vorige avond stond hem nog even helder voor de geest, maar hij zou het zich vast wel herinneren als er meer tussen hen was gebeurd. Hij herinnerde zich alleen die lange, intieme zoen. Verder niets.

Marni ging met haar gezicht naar hem toe aan het voeteneinde zitten, en hij probeerde vooral niet naar haar borsten te kijken. Wat hem niet

lukte. Ze had prachtige borsten, die hem onder het dekbed niet onberoerd lieten. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar voordat hij iets had kunnen bedenken, ging de deurbel.

‘Op dit tijdstip?’ zei Marni. Ze stond op en liep naar de badkamerdeur, waar een paar ochtendjassen aan een haakje hingen.

Francis kon zijn ogen niet van haar afhouden. Niet omdat ze poedelnaakt was, hoewel dat al reden genoeg zou zijn. Ook niet omdat hij benieuwd was naar wat ze ging doen, dat was immers wel duidelijk. Maar omdat hij, toen ze zich omdraaide, voor het eerst de tatoeage op haar rug zag. Hij wist dat ze een rugtatoeage van Iwao had, maar had er niet aan gedacht om te vragen of hij die mocht zien. Haar tatoeages waren zijn zaak niet.

Maar deze wel.

Hij herkende hem ogenblikkelijk en zijn hart sloeg over.

Hij had hem eerder gezien. In de schuur van de moordenaar.

Marni Mullins was een doelwit.

Marni Mullins stond op de lijst van de moordenaar.

De tatoeage op Marni’s rug stond op een van de foto’s die de Tattoo-dief op de muur had geprikt: de oranjegele koikarper, zwemmend in het kolkende blauwgroene water van de vijver, en de huilende geisha in haar rode kimono met zwarte obi. Terwijl Marni door de kamer liep, bewoog de tatoeage, die in het echt nog veel spectaculairder was dan op de foto, vloeiend met haar mee.

De moordenaar was nog altijd op vrije voeten en hij maakte jacht op de tatoeage op Marni’s rug.

‘Marni...’

‘Ik kijk even wie er aan de deur is. Daarna zet ik koffie.’

Francis deed zijn best zijn kalmte te bewaren.

Ze sloeg de ochtendjas die ze de avond ervoor gedragen had om zich heen en hij hoorde de treden kraken toen ze naar beneden liep.

Hij herpakte zich, keek om zich heen en zag zijn kleding op een hoopje op de grond bij het raam liggen. Het gebonk in zijn hoofd negerend zwaaide hij zijn benen over de rand van het bed en stond voorzichtig op. De kamer draaide om hem heen, maar hij haalde diep adem en probeerde zijn evenwicht te hervinden. Toen hij zover was, liep hij naar de berg kleren en viste zijn telefoon uit zijn broekzak.

Na drie pogingen had hij de juiste toegangscode ingetoetst. Hij bekeek de foto's die hij de dag ervoor in Stone Acre had genomen. En ja, hij had gelijk. De tatoeage die hij zojuist op Marni's rug had gezien stond op de lijst van de moordenaar. Geen wonder dat ze was flauwgevallen toen ze de foto bij de Tattoodief aan de muur zag. Wat stom dat hij toen niets doorhad! Maar waarom had ze het hem in godsnaam niet verteld? De gedachte dat Marni in gevaar verkeerde, bezorgde hem een gevoel van paniek.

Hij belde Rory. Ze moest dag en nacht bewaakt worden, vanaf nu tot het moment dat de moordenaar achter de tralies zat. Geen gehoor.

Zijn hersenen werkten vandaag in slow motion. Hij liep gehaast de kamer uit en probeerde zich koortsachtig te herinneren waar de trap was. Pepper begon te blaffen, kwam aangerend en zigzagde gevaarlijk tussen zijn benen door.

'Marni! Marni, wacht! Niet opendoen.'

Hij nam de trap met twee treden tegelijk, Pepper bijna omverrennend.

'Misschien is het de moordenaar!'

Maar hij was te laat. Haar hand rustte op de klink en bij het woord 'moordenaar' had ze de deur al opengetrokken.

Thierry Mullins stond op de stoep met een zakje croissants en twee bekers koffie. Hij nam hen allebei van top tot teen op, verbaasd vanwege het feit dat Francis in boxershort was. Vervolgens keek hij Marni strak aan.

'Qu'est ce qu'il fout ici, lui?'

Pepper ging voor Francis staan, een laag gegrom ronkte diep in zijn keel.

Marni

Marni keek van de ene man naar de andere. Francis stond erbij alsof hij een geest had gezien. Hij was buiten adem en stond tegen de gangmuur geleund. Wat was er in godsnaam met hem aan de hand? Thierry had een moordlustige blik in zijn ogen. Francis zou toch niet bang voor hem zijn? Voor iemand iets kon zeggen, liep Alex langs zijn vader de gang in. Pepper sprong kwispelend tegen hem op.

‘Hoi, mam,’ zei hij, terwijl hij Marni in het voorbijgaan een kus op haar wang gaf.

Mijn god, bestond er iets g enanters dan je tienerzoon dwars door een confrontatie tussen je ex-man en de man met wie je het bed hebt gedeeld te zien marcheren? Ze wilde zeggen: ‘Nee, ik ben niet met hem naar bed geweest,’ maar dat zou nogal ongepast zijn.

‘Hoi, schat,’ zei ze terwijl ze haar armen om hem heen sloeg. ‘Hoe was het?’

Wat moest ze anders zeggen?

Alex maakte zich los uit haar omhelzing en staaarde haar ongelovig aan. Vervolgens keek hij van Thierry naar Francis, en weer terug naar Marni.

‘Mam?’ Met één woord stelde hij alle vragen die zij niet wilde beantwoorden.

Niemand zei iets. Het was ongemakkelijk. Meer dan ongemakkelijk.

De uitdrukking op Alex’ gezicht hield het midden tussen kwaad en verward. ‘Kom, Pepper. Wegwezen hier.’

Hij liet zijn enorme rugzak op de grond vallen en griste de koffie en croissants uit de handen van zijn vader. Pepper trippelde kwijlend achter hem aan naar de keuken.

De woedende blik waarmee Thierry naar Francis keek, kende Marni

maar al te goed. Hij fronste zijn wenkbrauwen en beet op zijn lip om een Franse scheldtirade te onderdrukken. Francis deed een paar stappen achteruit de donkere gang in, maar ze zag dat zijn wangen vuurrood waren.

Thierry richtte zich in zijn volle lengte op zodat hij boven Francis uit-torende.

‘Bescherm je mijn vrouw op deze manier tegen de Tattoodief? In haar bed? Versta je dat onder bewaking?’

Eindelijk kreeg hij een koekje van eigen deeg.

‘Ex-vrouw,’ zei Marni. ‘Met wie ik slaap is verdomme jouw zaak niet.’

Marni had meteen spijt van haar woorden. Ze kende Thierry. Hij was jaloers en hoewel ze gescheiden waren, hield hij als katholiek vast aan de opvatting dat hij voor eeuwig haar echtgenoot was. Wanneer het hem uitkwam, tenminste. Ze hoorde hem tandenknarsen, letterlijk.

‘Je hebt ook een zoon om rekening mee te houden.’

Maar toen hij zich langs haar de gang in drong, ging hij een stap te ver.

‘Thierry!’

Met gebalde vuisten ging hij pal voor Francis staan. Francis, in zijn boxershort, was niet alleen psychologisch flink in het nadeel, maar ook wat lengte en gewicht betreft.

‘Als je niet onmiddellijk mijn huis verlaat, schop ik je eruit,’ zei Thierry.

‘Het is jouw huis niet,’ zei Marni.

Ze pakte Thierry bij zijn schouder, maar hij schudde haar als een lastige vlieg van zich af.

Francis had zijn armen in een verdedigende houding omhooggeheven. Hij stond erbij alsof hij een demonstratie gaf van de boksregels van de markies van Queensberry, en het was Marni meteen duidelijk dat het een ongelijk gevecht zou worden. Thierry was niet te beroerd om vuile trucs te gebruiken en hij haatte de politie net zo erg als zij.

‘Ophouden!’ riep ze.

‘Jij bent niet de bewoner van dit huis en als politieagent verzoek ik je dit pand te verlaten,’ zei Francis op scherpe toon.

O, god, dit was geen handige aanpak.

Francis’ hoofd sloeg tegen de deurpost van de woonkamer toen Thierry’s vuist hem vol op zijn neus en jukbeen raakte. Hij zakte op zijn hurken,

greep met beide handen naar zijn gezicht en hapte naar adem. Tot haar afgrijzen zag Marni dat er bloed tussen zijn vingers door droop.

‘Goed zo, Thierry. Je hebt zojuist een agent aangevallen. Nog even en je zit weer achter de tralies.’

Thierry wreef over zijn knokkels en verwaardigde zich alleen zijn type-rende gegrom te laten horen als antwoord. Dit was Thierry ten voeten uit, en ze wist weer precies waarom het tussen hen nooit zou werken.

‘Alex,’ riep Marni. ‘Wil je wat keukenpapier brengen?’

Ze knielde naast Francis en trok zijn handen voorzichtig voor zijn gezicht vandaan. Zijn neus bloedde flink en aan een kant ontstond al een zwelling.

‘Ik denk niet dat hij gebroken is,’ zei ze, terwijl ze een paar stukken keukenpapier aanpakte van Alex, die zich als de bliksem weer uit de voeten maakte. Ze gaf ze aan Francis om het bloeden te stelpen. ‘Je gaat hem toch niet arresteren?’

‘Niet als hij nu vertrekt,’ zei Francis met een stem dik van het bloed en het slijm.

‘Geniet van je ontbijt,’ zei Thierry terwijl hij zich omdraaide.

‘Wacht, ik moet je iets vertellen.’

Thierry negeerde haar en liep naar de deur.

‘Thierry, je staat op de lijst van de moordenaar!’

Het was de paniek in haar stem waardoor Thierry stil bleef staan.

‘Waar heb je het verdomme over?’

Geschrokken staarde Francis haar met wijd open ogen aan.

‘De Tattoodief, Thierry. Hij heeft het op je gemunt.’

Ze zaten naast elkaar op de bank. Francis depte nog steeds bloed van zijn neus, en Thierry, die met stomheid geslagen was, kon pas weer een woord uitbrengen toen hij de shot whisky die Marni voor hem had neergezet achterover had geslagen.

Alex kwam zachtjes de kamer binnen met een dienblad met koffie. Hij gaf zijn ouders een kop aan en zette die van Francis met een nadrukkelijke klap op tafel neer. De sfeer was om te snijden.

Marni scheurde zenuwachtig een paar tissues in reepjes, wachtend tot de mannen hun gedachten geordend hadden.

Francis was de eerste die weer van zich liet horen.

‘Even voor de duidelijkheid. Je heb dus een foto van je eigen tatoeage en een foto van Thierry’s tatoeage bij de moordenaar aan de muur zien hangen?’

Marni knikte en beet op haar lip.

‘Welke is van Thierry?’

‘Die met de val van Lucifer.’

‘Jullie zijn dus beiden doelwit. Ben je daarom flauwgevallen?’

‘Ja.’

‘En je vond het niet nodig om mij daarover in te lichten? Zelfs niet toen ik je ’s avonds die foto’s liet zien?’ Zijn woorden waren afgemeten en de onderliggende woede was hoorbaar. ‘Ik kan niet geloven dat je dit voor jezelf hebt gehouden. Er is een geraffineerde moordenaar actief, hij zit achter jullie aan.’

Marni’s maag trok zich samen. *Waarom had ze het hem niet verteld? Omdat ze de waarheid niet onder ogen wilde zien? Omdat ze dacht dat ze wel voor haar eigen veiligheid kon zorgen?*

Thierry kreunde luid. Zijn handen trilden.

‘Marni, waarom heb je me dit niet meteen verteld? Waarom niet?’

‘Ik...’ Marni wist niet wat ze moest antwoorden.

‘Jij en ik, we hadden allebei in onze slaap vermoord kunnen worden.’

Ze had het goed verkloot.

‘Verdomme, Marni, je was alleen thuis toen ik gisteravond kwam,’ ging Francis verder. ‘Stel dat niet ik, maar de moordenaar op de stoep had gestaan?’

‘Dan had ik niet opgedaan. Ik wist dat jij het was, want je had gebeld.’

‘Ik trek dit niet,’ zei Thierry terwijl hij naar de keuken beende.

‘Blijf zitten,’ viel Francis uit. ‘Ik moet jullie beiden spreken. Op een professionele manier. Je hebt bescherming nodig. Marni, zet nog wat koffie, ik ga me aankleden.’

Mannen, wat een eikels. Ze dachten allemaal dat ze de baas konden spelen. Dit was haar huis, hij had het recht niet haar te commanderen. Ze had een nicotineshot nodig. Ze stak een sigaret op, liep de kamer uit en ging buiten bij de achterdeur staan.

‘Vertel, hoe zit dat met hem?’ vroeg Thierry. Hij was haar naar buiten gevolgd en leunde tegen de deurpost.

‘Gaaf je niets aan,’ zei ze terwijl ze rook uitblies. ‘Het enige wat je hoeft te weten is dat de moordenaar je te grazen wil nemen, dus wees alsjeblieft voorzichtig.’

‘Aandoenlijk dat je je zorgen om me maakt.’ Hij was bekomen van de schrik. Nu was hij alleen nog maar boos.

‘Je bent Alex’ vader. Ik wil niet dat hij verdriet heeft als jou iets overkomt.’

Tegen de tijd dat Francis weer beneden kwam, was Thierry vertrokken, en Marni wist niet goed of dat hem opluchtte of juist ergerde. Ze schonk voor hen allebei een verse kop koffie in.

‘Als je me zijn huis- en werkadres geeft, zorg ik dat iemand hem in de gaten houdt totdat dit voorbij is.’

‘Bedankt,’ zei Marni. Toen hield ze haar hoofd schuin. ‘En ik? Geldt dat ook voor mij? Dat een agent me gaat schaduwen?’

‘Absoluut.’

Ze fronste. ‘Ik heb Pepper. Ik heb geen bodyguard nodig.’

‘Je hebt geen keus.’

‘Ga jij het doen?’

‘Nee. Ik moet het onderzoek leiden, het is niet mijn taak om getuigen te beschermen.’

‘Krijg ik geen persoonlijke bescherming van je?’

Hij was zo gemakkelijk op de kast te jagen. Zijn wangen werden vuurrood.

‘Luister, wat is er gisteravond precies gebeurd?’

‘O, Frank, weet je dat niet meer?’

‘Ik weet nog dat we gezoend hebben.’ Hij keek alsof hij in een citroen gebeten had.

Echt? Had hij het zo vreselijk gevonden?

‘Maak je geen zorgen, er is verder niets gebeurd. Je ging out, en geloof het of niet, maar het is niet mijn gewoonte om seks met een bewusteloze politieagent te hebben. Met wat voor agent dan ook, eigenlijk.’

Francis staaarde naar zijn schoenen en zijn wangen werden opnieuw rood. ‘Het spijt me.’

‘Dat is niet nodig. Je kunt opgelucht ademhalen. Ik zag hoe je in de stress schoot toen Thierry dacht dat we met elkaar naar bed waren geweest.’

Ze dronk de rest van haar koffie in één keer op, vastbesloten een non-chalante houding aan te nemen nu hij had laten blijken dat hij spijt had van wat er was gebeurd. ‘Oké, ik weet dat je het druk hebt, dus ga maar aan het werk en regel een grote, sterke bodyguard voor me.’

Het was jammer dat er geen vervolg zou komen, want met het zachte, dronken gesnurk van Frank Sullivan naast zich had Marni voor het eerst sinds maanden weer eens lekker geslapen.

Hij pakte zijn spullen bij elkaar en vertrok zonder één woord te zeggen.

Zodra de deur achter hem was dichtgevallen, sloeg Marni met haar vuist tegen de muur.

‘Verdomme, Francis Sullivan!’

Rory

Rory had vrijwel de hele nacht bij de politieafzetting op Ditchling Road gestaan om auto's aan te houden. Niet zozeer in de hoop de moordenaar aan te houden, maar om mensen te vragen of hun iets vreemds was opgevallen en om buurtbewoners te waarschuwen dat ze voorzichtig moesten zijn. Toen er diep in de nacht zo goed als geen verkeer meer voorbijkwam, was hij naar het bureau gegaan om beeldmateriaal van verkeerscamera's te analyseren en een verklaring op te stellen die Bradshaw naar de pers kon sturen. Het was een lastige klus. Sullivan was beter in het schrijven van persberichten, maar hij had sinds middernacht niets meer van hem gehoord. Uiteindelijk was hij nog even langs huis gegaan voor een snelle douche en een kort dutje, maar nu was hij terug op het bureau, en vastberadener dan ooit om Sam Kirby in z'n kraag te vatten.

Hij keek voor de duizendste keer op zijn telefoon en zag dat Francis had gebeld. Geen voicemail. Geen sms. Hij belde terug, maar voordat er werd opgenomen zwaaide de deur van de meldkamer open.

'Ophangen, Rory, ik ben er al.'

Het was Francis Sullivan, hij zag vreemd uit. Zijn haar zat in de war, het leek alsof hij in zijn pak had geslapen en zijn neus stond scheef en was gezwollen. Toen hij langsliep, zag Rory dat hij twee blauwe ogen had opgelopen.

'Jezus, wat is er met jou gebeurd? Je gaat me toch niet vertellen dat je hem gevonden hebt?'

Francis liet zich in een stoel zakken.

'Ik kan wel een kop koffie gebruiken.' Zijn stem klonk ietwat lijkig.

'Je hebt een kater.'

Francis liet zijn hoofd in zijn handen zakken.

‘En je hebt gevochten.’

De inspecteur gromde, en Rory slaagde er niet in zijn lachen te onderdrukken.

‘Hoe is je tegenstander eraan toe? En wie was het?’

‘Thierry Mullins.’

Rory kon maar één reden bedenken waarom Thierry Mullins Francis op zijn neus kon hebben geslagen. Hij had Sullivan niet ingeschat als een rokkenjager.

‘Ik ga koffie halen.’

Toen hij terugkwam uit de kantine was het duidelijk dat Francis zich had herpakt. Zijn jasje hing over de rug van zijn stoel, op de voorkant van zijn overhemd zaten waterspetters en zijn haar was nat. Hollins was inmiddels ook binnen en zat achter zijn bureau Francis aan te gapen.

Rory zette de twee koppen koffie neer en pakte een kam uit de zak van zijn colbert. Hij gaf hem aan Francis.

‘Dank je.’

‘Hollins, hou op met staren en ga aan het werk.’

‘Ja, brigadier.’

Rory vertelde Francis wat hij die nacht had gedaan.

‘Goed, prioriteit nummer één is het regelen van strenge beveiliging voor Marni Mullins. Ze staat op de zwarte lijst van de Tattoodief.’ Francis wees naar de afbeeldingen van de tatoeages op het overzichtsbord. ‘O, en als je nog iemand kunt missen: Thierry Mullins staat ook op de lijst.’

‘Komt voor elkaar,’ zei Rory. ‘Eh... Wil je dat Mullins geweldpleging ten laste wordt gelegd?’

Hij probeerde natuurlijk uit te vissen wat er precies tussen hen was voorgevallen.

‘Nee.’

Rory trok zijn wenkbrauwen op.

‘Ik wil het er niet over hebben.’

Toen Sullivan aanstalten maakte om naar zijn kantoor te gaan, zwaaide de deur van de meldkamer opnieuw open. Deze keer stond Bradshaw in de deuropening.

‘Zeg alsjeblieft dat je weet waar Kirby zich bevindt.’ Hij monsterde Francis met een minachtende blik. ‘En wat doe jij hier in godsnaam?’

Rory deed een stap naar voren. ‘Ik heb hem nodig,’ zei hij. ‘We hebben voor deze zaak zo veel mogelijk mankracht nodig.’

Bradshaw wierp hem een boze blik toe.

‘Het was Sullivan die Kirby’s identiteit heeft achterhaald en heeft ontdekt dat hij op Stone Acre Farm woonde. Ik heb hem nodig bij dit onderzoek.’

Hoewel hij persoonlijk niet veel met Sullivan ophad, begon Rory te beseffen dat de chef verdomd intelligent was en wist wat hij deed. En het knaagde aan hem dat hij Francis had verlinkt met die persconferentie.

‘En wat wil je daarmee zeggen? Dat Sullivan jouw taak beter kan uitvoeren dan jij?’

‘Nee, dat niet,’ zei Rory, die keek alsof hij zichzelf met zijn antwoord verraste, ‘maar hij kan een bijdrage leveren.’

Sullivans mond viel open, maar hij sloot hem snel weer.

Hollins, die achter zijn bureau stiekem zat mee te luisteren, stootte een kop koffie om. Bradshaw was even afgeleid maar richtte zich vervolgens weer op Rory.

‘Dat had ik niet van je verwacht, Mackay,’ zei de korpschef. Hij sloeg een blik op Francis. ‘Goed. Ik doe dit tegen beter weten in, maar je zit vanaf nu weer op de zaak.’

‘In welke hoedanigheid?’ zei Francis.

‘Je bent de hoogstegeplaatste van het team, dus je hebt de leiding. Moet ik het voor je uitspellen?’

‘Nee, meneer. Bedankt, meneer.’

‘Bedank me maar als je de zaak hebt opgelost. Wat zijn je volgende stappen?’

‘We gaan door met het bevragen van automobilisten op Ditchling Road. Het team onderzoekt dag en nacht alle camerabeelden die in de stad zijn gemaakt. We hebben een aantal beelden van de nacht dat Evan Armstrong werd vermoord openbaar gemaakt, van een persoon met een capuchon op die vrijwel zeker de moordenaar is. We hebben ook een paar personen op de foto’s uit Kirby’s schuur geïdentificeerd – namelijk Thierry en Marni Mullins – die inmiddels streng worden bewaakt. Burton doet wat ze kan om de mensen op de andere foto’s te identificeren.’

‘Staan er auto’s op zijn naam?’

‘Niet op zijn naam,’ antwoordde Rory. ‘Hij heeft er wel een, maar die is

niet officieel geregistreerd, en we hebben ook geen verzekeringsinformatie kunnen achterhalen. We onderzoeken de bandensporen bij Stone Acre, maar die zullen ons waarschijnlijk niet verder helpen.'

'Verdomme! Hij kan al kilometers ver weg zijn.'

Francis zweeg.

'Goed, Sullivan, je hebt de zaak weer onder je hoede, maar vanaf nu loopt alles via mij. Er is een ervaren man nodig aan het roer.'

'Akkoord, meneer,' zei Francis. Zijn toon was ijzig. 'Heeft u een plan?'

'We moeten proactief zijn. We moeten de moordenaar uit zijn tent lokken.'

Rory wist meteen waar hij heen wilde.

'En hoe pakken we dat volgens u aan, meneer?' vroeg Francis.

'Dat is wel duidelijk, toch? Van een aantal personen die hij wil vermoorden kennen we de identiteit. We kunnen Marni Mullins als lokaas voor zijn neus laten bungelen.'

Francis' ogen werden groot. 'Dat lijkt me geen goed idee, meneer.'

'Nee?' Bradshaws stem droop van sarcasme.

'Nee. Daarmee brengen we het leven van een burger, van Marni, in gevaar. Daarvoor ben ik niet bij de politie gegaan.'

'Doe niet zo belachelijk, Sullivan. Ze wordt beveiligd. Ze loopt geen enkel gevaar.'

'Sorry, meneer. Wat mij betreft is het geen optie.'

Bradshaws gezicht betrok. 'Je hebt geen keus. Dit is mijn beslissing.'

'Haal me dan maar weer van de zaak af. Ik verdom het om Marni Mullins opzettelijk met een seriemoordenaar in contact te brengen.'

Rory wilde eraan toevoegen dat hetzelfde voor Thierry gold, maar hij werd onderbroken door zijn telefoon. Het was Hitchins.

'We hebben een reactie ontvangen op de getuigenoproep die vanochtend op tv is gedaan...'

'Wacht, ik zet je op de luidspreker.'

'Er heeft een man gebeld. Hij denkt dat hij Sam Kirby heeft gezien, iemand die lijkt op de man op de beveiligingsbeelden die we openbaar hebben gemaakt.'

'Waar?' blafte Francis.

'Bij de haven.'

'We komen eraan.'

XIV

Mijn mes. Mijn mes! Mijn scherp vorpaal.

Ik weet waar ik het heb laten vallen, maar ik ga niet terug naar die plek. Ik kan nooit meer terug naar Stone Acre. Ze wachten me daar op. En zelfs als ik wel terug zou kunnen, zou ik het mes niet vinden. Zij zullen het nu wel hebben. Die forensisch rechercheurs zijn net mieren, ze krioelen over elke centimeter van mijn wereld, ontmantelen mijn leven, beoordelen mijn werk. Veroordelen mij.

Ze zullen onder de indruk zijn. Van mij mogen ze rotten in de hel.

Ik heb meer messen. Natuurlijk heb ik die. Maar dat mes was bijzonder, het was mijn lievelingsmes. De Verzamelaar had het voor me meegenomen van een reis naar Japan. Het kan maanden duren voor ik een soortgelijk mes heb bemachtigd. Maar eerst moet ik een slaappleats vinden. De Verzamelaar heeft een bootje in de haven, het heeft een kleine hut en er ligt een slaapzak. Dat geeft me een paar dagen respijt. Hij mag er niet achter komen dat ik het gebruik. Daar zou hij niet blij mee zijn, maar dan kan ik doorgaan met het uitvoeren van zijn opdracht. Hij is er nog altijd erg op gebrand dat ik dit deel van zijn verzameling completeer. Hij heeft gesuggereerd dat hij binnenkort zijn volgende plan wil uitvoeren. Hij is zeer ambitieus, een van zijn eigenschappen die ik het meest bewonder. Hij heeft me ooit iets verteld, een anekdote over zijn jeugd. Toen hij op school zat, spaarde hij Top Trumps-kaarten. Hij had hij een fantastische verzameling, hoe kan het ook anders, maar miste nog één zeldzame kaart die veel punten waard was. Toen zijn vriendje die had weten te bemachtigen, was hij des duivels. Later die week, toen ze samen van school naar huis liepen, duwde hij zijn vriendje over de reling van een brug, een meter of tien boven het water, en hield hij hem net zolang aan één enkel vast tot hij beloofde het kaartje aan hem af te staan. De Verzamelaar krijgt altijd alles wat hij wil. Ik vrees en aanbid hem. Ik moet oppassen dat ik niet

verraad waar ik slaap als ik hem spreek. Maar het belangrijkste is dat ik zijn opdracht voltooi.

Ik verberg me in de schaduwen. En ik zal weer toeslaan, heel binnenkort. Mijn handen jeuken.

Francis

Het begon al te schemeren toen Francis en Rory voor het bewakingskantoor van de haven stopten. Een geüniformeerde bewaker stond in de deuropening en zodra ze de auto uit stapten, liep hij op hen af om zich voor te stellen.

‘Politie?’ vroeg hij.

Francis knikte.

‘Alan Chapman. Ik heb gebeld.’

Francis liep om de auto heen de stoep op. ‘Vertel eens waar u hem heeft gezien en waarom u denkt dat hij de Tattoodief is.’

‘Kom maar mee,’ zei Alan.

Terwijl ze over de promenade langs de aanlegsteigers liepen, vertelde hij wat er was gebeurd.

‘Ik zag de getuigenoproep met de bewakingsbeelden op tv. Ik hou zulke dingen altijd goed in de gaten omdat het in de haven een komen en gaan van mensen is. Niet omdat ik dacht dat jullie man hier zou zijn.’

Hij liep voor hen uit en sloeg links af een brede steiger van twee verdiepingen op. Aan weerskanten bevonden zich smalle houten loopplanken waaraan boten in allerlei soorten en maten aangemeerd lagen. Midden op de bovenste verdieping van de steiger stonden een paar golfplaten bouwsels met één verdieping die wit en geel geschilderd waren.

‘Wat zijn dat?’ vroeg Rory.

‘Douches, toiletten, een wasserette,’ antwoordde Chapman.

‘Wat heeft u gezien, en wanneer?’ vroeg Francis.

‘Het was daar,’ zei hij, naar een van de smalle loopplanken wijzend. ‘Ik weet vrij zeker dat het daar was, want ik herinner me de grote boot helemaal aan het eind. Die ligt daar permanent. Ik stond hier en ik keek

achterom naar de kust toen ik iemand in donkere kleding zag. Hij had de capuchon van zijn hoody op. Hij liep haastig over de steiger.'

'En waarom vond u dat verdacht?'

'Door de manier waarop hij bewoog. Zijn loop deed me aan de bewakingsbeelden op het nieuws denken. En zijn kleding kwam overeen met de beschrijving. Hij keek een paar keer om zich heen alsof hij bang was dat hij gevolgd werd en niet gezien wilde worden.'

'Ging hij een van de boten op?' vroeg Francis.

Chapman haalde zijn schouders op. 'Dat heb ik niet gezien. Ik werd afgeleid door een boot aan de andere kant die nogal stuntelig aanmeerde. Toen ik weer deze kant op keek, was de man verdwenen. Misschien is hij een van de boten op gegaan, of terug naar het vasteland gelopen.'

Rory wreef over zijn kin. 'Ik begrijp nog niet helemaal waarom u denkt dat het de moordenaar kan zijn. Hoody's zijn niet ongewoon.'

'Ik zit al jarenlang in de bewaking. Je ontwikkelt een gevoel voor mensen die met iets raars bezig zijn. In het kantoor heb ik jullie bewakingsbeelden opnieuw bekeken, van die donkere gestalte op New Road. Zoals ik al zei, deze man had dezelfde manier van lopen, hij droeg dezelfde kleren en had dezelfde uitstraling. Luister, misschien zit ik er helemaal naast, maar het lijkt me de moeite van het onderzoeken waard.'

Ze liepen de smalle steiger af en weer terug, maar op geen van de boten was een teken van leven te bekennen. Zo te zien waren er geen eigenaars aan boord.

'Bedankt voor uw melding,' zei Francis. Hij wendde zich tot Rory.

'Roep het team op, laat ze alle boten aan deze steiger en de twee steigers aan weerszijden controleren. Zoek uit of er iemand is die aan de beschrijving voldoet.'

Ze liepen terug naar het bewakingskantoor.

'Kunt u ons aan de namen en adressen helpen van de eigenaars van de boten die hier momenteel liggen?' vroeg Francis aan Chapman.

'Jazeker.'

'Is er op alle steigers camerabewaking?'

'Nee, niet op allemaal. Er hangt een camera bij de ingang van de haven, er hangen er een paar op de promenade en een paar bij het parkeerterrein.'

'Mogen we de beelden zien?'

Hollins en Hitchins bestudeerden een paar uur lang de bewakingsbeelden. Ze speurden de boten af en spraken eigenaren, maar het resultaat van hun inspanningen viel vies tegen.

Het was niet zo dat Francis aan de woorden van Chapman twijfelde. Hij was er zeker van dat Chapman had gezien wat hij beweerde te hebben gezien. Maar er was nergens een schimmig figuur in een hoody te bekennen, en er konden uit zijn waarnemingen geen conclusies getrokken worden. Francis zette Rory in John Street af en maakte rechtsomkeert. Hij wilde controleren of Marni's huis bewaakt werd.

Toen hij er aankwam, zag hij tot zijn opluchting dat er inderdaad een dienstwagen stond. Hij sprak kort met de twee agenten, die geen bijzonderheden hadden te melden. Toen hij terugliep naar zijn auto, zwaaide Marni's voordeur open.

'Frank?'

Hij liep op haar af.

'Ik zag je met ze praten,' zei Marni zonder verdere inleiding. Hij stond onder aan de drie treden voor haar deur. 'Zeg dat ze moeten vertrekken. Ik kan geen stap zetten of ze volgen me. Het is niet goed voor mijn geestelijke gezondheid.'

'Hoezo? Ze zijn er om je leven te redden. Ik dacht dat bewaking je juist gerust zou stellen.' Terwijl hij met zijn voet tegen de tweede trede tikte, vroeg hij zich af of ze hem zou vragen binnen te komen.

'Ik kan prima voor mezelf zorgen.'

'Ik durf te wedden dat Evan Armstrong dat ook dacht. Hij was bijna twee meter lang.'

Marni zuchtte. 'Ik heb ze gevraagd me met rust te laten, maar ze luisteren niet.'

'Dat heb ik begrepen, maar ze volgen mijn bevelen op, niet die van jou.'

'Heb ik hier niets over te zeggen?'

'Nee.' Hij deed een stap naar achteren op de stoep.

Marni wierp hem een boze blik toe.

'Misschien ben je me dankbaar wanneer ze een moordenaar tegenhouden die die prachtige tatoeage van je rug wil halen. Op dit moment weten we niet waar hij uithangt. We onderzoeken alle meldingen van mensen die denken hem in Brighton of langs de zuidkust gespot te hebben. Er

was een man die dacht dat hij hem in de haven had gezien, en een uur later belde er iemand dat hij in Shoreham was. Zolang hij nog niet hij achter de tralies zit, word jij bewaakt.'

'Ik heb een hond en ik heb zelfverdedigingslessen gevolgd.'

'Pepper kan niet veel beginnen tegen een man met een mes. En een paar zelfverdedigingslesjes hebben ook weinig nut.'

Marni keek hem met samengeknepen lippen aan. Ze maakte aanstalten de deur dicht te smijten, maar bedacht zich. 'De reden dat ik een zelfverdedigingscursus heb gedaan, was omdat ik gevaar liep. Niet vanwege een of andere fitnesshype. Ik heb les gehad van een Israëliische ex-militair. Hun zelfverdedigingsstelsel heet krav maga.'

'Klinkt heftig.'

'Ik had geen keuze. Er was een man die een reëel gevaar voor me vormde.'

'Degene die je hebt neergestoken?'

Ze knikte, haar gezicht was bleek en gespannen.

'Wat is er gebeurd?' vroeg hij voorzichtig.

Ze schudde haar hoofd. 'Niet veel. Het was gewoon een vent die geobsedeerd door me was.'

'Waar is hij nu?'

'In de gevangenis voor iets wat er niets mee te maken heeft.'

'Wie was het?'

'De tweelingbroer van Thierry. Hij heeft me verkracht. Ik heb hem neergestoken.' Haar blik was staalhard en genadeloos. 'Wil je nu je waakhonden terugfluiten?'

Marni

Een man zonder gezicht droeg Luke, de baby die ze was verloren, in zijn armen. In zijn hand had hij een lang gekromd mes waarin een verblindend licht weerkaatste. Ze renden. Het ene moment ging Marni achter hen aan, en het andere moment kwamen zij achter haar aan. In de verte gebaarde Alex haar te komen, maar hoe hard ze ook rende, hij kwam niet dichterbij.

Ze schrok wakker, badend in het zweet, en stond op om het raam open te zetten. Beneden op straat stond de patrouilleauto. Ze zag dat de bestuurder koffie uit een kartonnen bekertje dronk.

Koffie, daar had ze behoefte aan. Ze keek op de wekkerradio op haar nachtkastje hoe laat het was. Over een halfuur moest ze in haar studio zijn. Ze had een dag vol afspraken voor de boeg, ze moest geld verdienen. Koffie en een douche.

Veertig minuten later tikte ze tegen het raampje van de politiewagen.

‘Jullie kunnen me wel een lift naar mijn werk geven,’ zei ze toen de chagrijnige agent zijn raampje had opengedaan. ‘Jullie gaan er toch ook heen en ik heb haast.’

‘Vooruit dan maar,’ zei hij, zonder een hint van een glimlach.

Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Wat voor bestaan was dat, om acht uur lang in een benauwd autootje toe te kijken hoe iemand anders zijn leven leidde?

Haar eerste klant stond buiten voor de studio te wachten, en op een kleine onderbreking na toen iemand niet kwam opdagen was ze de rest van de dag non-stop aan het werk. Het voelde goed om weer bezig te zijn. De afgelopen paar weken waren onrustig geweest, en ze had meerdere afspraken met vaste klanten moeten verzetten vanwege de gesprekken met

de politie. Hopelijk grepen ze die hufter snel en werd het leven weer normaal. Stabiel, rustig en zonder te veel commotie. Precies waar ze van hield.

Die middag zou Steve komen zodat ze de laatste hand kon leggen aan de tijgertattoo waar ze op de conventie mee was begonnen. Het werd een spectaculair stuk. De oranje tijger stak fel af tegen de wolk dieppaarse chrysanten, bloeddruppels dropen van zijn tanden en klauwen.

Steve was er al vroeg, en tegen de tijd dat ze had schoongemaakt en haar vorige klant had afgerekend, zat hij al twintig minuten te wachten. Ongeduldig nam hij plaats op de massagetafel.

‘Denk je dat je hem vandaag afkrijgt?’ vroeg hij.

‘Misschien wel,’ antwoordde Marni schouderophalend. Ze bekeek haar werk. ‘Ik heb nog wel een uur of vier, vijf nodig, dus het hangt van jou af of je het aankan.’

Het eerste uur dat ze aan de tattoo werkte schakelde Marni haar gedachten uit. Steve hield een verhandeling over wat zijn bedrijf precies maakte, een of andere ‘state of the art’-programmeertechnologie waar Marni geen fluit van begreep en waar ze ook absoluut geen interesse in had. Hij zeverde maar door, stopte nauwelijks om adem te halen, en benadrukte vooral dat zijn bedrijf vooruitliep op de concurrentie. Ze ging helemaal op in haar kunst, en langzaam gleed de spanning van de vorige dag van haar af en werd haar hoofd leeg.

‘Hoe staan de zaken er bij jou voor, Marni? Hoe is het met Alex?’ vroeg Steve, haar flow verstorend. Ze hoopte dat hij niet in de gaten had dat ze nauwelijks naar hem had geluisterd.

‘Prima. Hij heeft net eindexamen gedaan, dus het leven is één groot feest.’

‘Mooie tijd. Ik kan het me nog goed herinneren. Wat gaat hij hierna doen?’

‘Naar de universiteit, hoop ik. Geografie studeren.’

‘Geografie? Daarin liggen de banen niet voor het opscheppen. Je zou hem eens naar mij moeten sturen om over programmeerwerk te praten.’

‘Oké,’ zei Marni, die zich op haar werk probeerde te concentreren.

‘En hoe is het met jou? Wat is het laatste nieuws over de Tattoo-dief?’

Haar hand schoot even uit en hij kromp ineen. Precies op dat moment hoorde ze de brievenbus kleppen en stooft Pepper blaffend naar de deur.

‘Eén seconde, Steve. Even de post redden, anders vreet Pepper die op.’
‘Geen probleem.’

De post kon haar niet veel schelen, maar het was een mooi excuus om niet met hem over de moord te hoeven praten.

Er lag één brief. Pepper schoof hem over de vloer in een poging hem met zijn bek te pakken.

‘Stoppen, Pepper. Dat is niet voor jou,’ zei ze terwijl ze zich bukte en de brief oprapte.

Toen ze de Franse postzegel zag, moest ze zich vastgrijpen aan de toonbank. Haar hoofdhuid prikte en toen ze het handschrift van het adres herkende benam angst haar de adem.

Weer een brief van Paul.

Ze kon hem niet lezen. Ze kon de envelop nauwelijks aanraken, maar keek naar de stempel: de brief was in Marseille gepost. Ze wist dat Paul daar in de gevangenis zat. Ze vroeg zich af hoe hij de brief naar buiten had weten te smokkelen en wie hem had gepost. Een corrupte bewaker, waarschijnlijk. Ze kreeg geen lucht, maar dwong zichzelf langzaam te tellen om van de schrik te bekomen. Ze legde de brief omgekeerd op de toonbank en deed haar ogen dicht.

Wat wilde hij? Waarom liet hij haar niet met rust?

Ze voelde zich duizelig worden, deed haar ogen weer open en focuste haar blik op een zwart vlekje op de vloer.

‘Alles goed daar?’

Verdomme, ze was Steve bijna vergeten.

‘Ja, prima. Ik kom eraan.’

Ze liep naar de studio en stopte de brief in haar tas. Na een groot glas koud water voelde ze zich iets beter, en toen ze het resultaat van haar werk bekeek was ze tevreden.

‘Luister, Steve, we krijgen hem vandaag niet af. Het spijt me, maar ik ben moe, ik hou het gezien voor vandaag. Ik reserveer over twee weken weer een plekje voor je, oké?’

Steve trok een gezicht. ‘Meen je dat, Marni?’ Hij bekeek zijn arm. ‘Hij is bijna klaar. Kunnen we hem alsjeblieft vandaag afmaken? Ik betaal je er extra voor.’

‘Het gaat me niet om het geld. Maar ik ben niet op mijn best als ik

moe ben.’ Moe en gestrest. En ze moest iets eten, haar bloedsuikerspiegel was laag.

‘Neem anders even pauze. Drink een kop koffie, dan zetten we nog even door. Ik wil echt heel graag dat hij vandaag af komt.’

‘Waarom?’

‘Ik wil hem aan iemand laten zien.’

Daar had Marni begrip voor. Iedereen die een tattoo liet zetten, wilde dat die zo snel mogelijk af was. Marni was doodop, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen een klant teleurgesteld weg te sturen.

‘Goed. Wil je ook een kop koffie?’

Ze kon het bijna niet opbrengen, maar koffie zou het draaglijker maken.

‘Graag. Bedankt, Marni. Je bent helemaal geweldig.’

Ze krijgt politiebewaking, ze zitten in een auto voor haar studio. Zo weet ik precies waar ze is. Gisteravond bewaakten ze haar huis, en eerder waren ze haar stapvoets gevolgd terwijl ze naar huis liep nadat ze wat had gedronken met vrienden. Toen ze haar zoon 's middags afhaalde van het sportveld van school reden ze onopvallend achter haar aan. Toch zou het allemaal gemakkelijker zijn zonder hun constante aanwezigheid.

De Verzamelaar heeft me zojuist groen licht gegeven. Hij belde om te zeggen dat hij verder wil gaan met de verzameling. Hij zoekt naarstig naar een nieuwe ruimte waarin ik de looierij kan opzetten. Hij was een stuk rustiger dan de vorige keer dat ik hem sprak, zijn toon was zakelijk, vrij van beschuldigingen. We moeten nu nog meer tattoos bemachtigen om de huid die de politie heeft geconfisqueerd te vervangen, dus ik heb een nieuwe lijst gekregen. Marni Mullins staat bovenaan. De Verzamelaar had me opgedragen te wachten voordat ik haar te grazen nam, maar nu is zij prioriteit nummer één. En ik moet zeggen dat haar tattoo buitengewoon mooi is, als ik op de foto's mag afgaan.

Toen ze haar foto in Stone Acre vonden, moesten ze haar wel uit voorzorg laten bewaken. Maar de agenten bevinden zich buiten de studio, zij is binnen. Ze zitten zo'n tien meter van de winkel naar de dichte deur te staren. Ik observeer hen en bedenk hoe ik dit moet aanpakken. Zal ik hen met een list afleiden of zal ik hen doden?

Het is belangrijk de risico's af te wegen tegen de beloning. De Verzamelaar heeft een hoge prijs uitgelooft voor de rugtattoo van Marni Mullins. Maar het gaat me niet om het geld. Ik heb hem teleurgesteld. De politie is me op het spoor en onze deadline moest worden uitgesteld. Het is essentieel dat ik hem laat zien dat ik tegen deze taak ben opgewassen, dat ik de opdracht waardig ben.

Mullins is nog tot laat in haar studio aan het werk. Ik kan haar zien als ik

in het steegje achter de winkels sta. Ze is aan het tekenen, ze ontwerpt nieuwe tattoos voor haar klanten. Ze zit belemmaal alleen achter in de studio terwijl haar bodyguards buiten aan de voorzijde koffiedrinken en sigaretten roken.

Ze zullen het niet eens in de gaten hebben. Over een paar uur zullen ze uit verveling slaperig worden. Als Marni nog lang blijft doorwerken, zou het vanavond weleens kunnen gebeuren.

Ik vraag me af hoe erg ze zich zal verzetten. En of ze erg zal bloeden.

Marni

Omdat ze Steves tattoo nog had afgemaakt was het een lange dag geworden, en Marni verlangde naar huis en een warm bad. Maar ze wist dat ze moeilijk in slaap zou komen. Ze was onrustig en het angstige gevoel in haar maag zou niet weggaan. Dus toen ze thuis even snel iets met Alex gegeten had, ging ze terug naar haar studio om aan een paar schetsen te werken. Het was de enige manier om haar geest tot rust te brengen. Het werd bovendien tijd om het heft in eigen hand te nemen.

Een uur lang probeerde ze zich te concentreren op haar schets en zich niet te laten afleiden door de duisternis die zich langzaam naar de hoeken van haar studio verspreidde. Ze zat in het schijnsel van een kleine lamp aan haar bureau, met haar rug naar het raam. Ze droeg een haltertop die het bovenste deel van haar rugtattoo vrijliet, iedereen die door de steeg achter de studio liep zou hem kunnen zien. Ze deed het opzettelijk, ook nu het wat killer werd.

Frank Sullivan was niet in de positie haar te vertellen wat ze wel en niet kon doen. Ze voelde zich gedwongen de moordenaar uit zijn schuilplaats te lokken. Ze was in het verleden al vaak genoeg het slachtoffer geweest. De ongeopende brieven van Paul in haar toilettafel herinnerden haar daaraan. Nu nam zij de touwtjes in handen. Ze liet zich niet meer bang maken door Paul en ook niet door de Tattoodief. Die rotzak mocht komen, ze was klaar voor de confrontatie.

Maar stel dat het iemand was die ze kende? Een stemmetje in haar hoofd waarschuwde haar, en hoewel ze wilde weten wie de Tattoodief was, was ze ook bang voor de consequenties van die wetenschap.

De schets. Ze was afgedwaald, ze moest zich concentreren. Een nieuwe klant had haar gevraagd een ontwerp te maken voor een sleeve in Japanse

stijl met de lievelingsbloemen van haar moeder, en net als bij elke opdracht was het zaak om de wens van de klant tot uitdrukking te brengen en zich niet door haar eigen ideeën te laten meeslepen. Ze tekende uitbundige pioenrozen in volle bloei en zag in gedachten hoe de fel- en dieproze tinten afstaken tegen de smaragdgroene bladeren langs de randen. Aan de bovenkant voegde ze er een paar vlinders aan toe en aan de onderkant een kikkertje dat onder de bloemblaadjes uit keek. Toen ze op de klok keek was er een uur verstreken.

Haar gedachten gingen weer terug naar de zaak en de brieven uit Frankrijk, en haar potlood bleef op het papier rusten. Ze voelde zich kwetsbaar.

Ze legde de pioenrozen terzijde en nam een leeg vel papier voor zich. Nu ze zich zo moeilijk kon concentreren kon ze net zo goed wat dingen uitproberen. Ze zette een paar zwierige streken op het papier en keek door haar wimpers wat die zouden kunnen voorstellen.

De haal van een mes door getatoeëerde huid. Een golf van opwellend rood.

Ze deed haar ogen weer helemaal open en wendde haar blik van de schets af.

Pepper lag onder haar bureau te snurken, ze bukte zich om hem over zijn oren te aaien. Er zou niets gebeuren. Er stond buiten in het donker niemand naar binnen te gluren.

Ze draaide het papier voor zich een halve slag en zag de vorm van een aanrollende Hokusai-achtige golf. Ze pakte haar potlood op en begon doelgericht te tekenen, ze was nu in staat haar angst in te tomen. Er ging een uur voorbij en de stapel schetsen aan de zijkant van haar bureau groeide gestaag. Toen ze wilde roken nam ze Pepper mee naar buiten en nadat ze zichzelf insuline had toegediend zette ze zich met een verse kop koffie weer aan het bloemontwerp dat ze eerder die avond opzij had gelegd. Het was al bijna één uur en Pepper liet grommend blijken dat hij naar huis wilde, maar ze was nu eindelijk goed op dreef.

Een harde klap uit de richting van de achterdeur zorgde voor een krachtige golf adrenaline. Haar maag kromp ineen en haar nekharen gingen recht overeind staan.

‘Hallo?’ riep ze terwijl ze haar stoel achteruitschoof en behoedzaam opstond.

Pepper gromde en sprong uit zijn schuilplaats tevoorschijn. Ze stonden allebei als aan de grond genageld toen de achterdeur van de studio openvloog en een in het zwart geklede figuur op hen afstormde. Marni zag iets glimmends op zich afkomen. Elke vezel in haar lichaam spande zich. Ze kon niet ademen en ze kon niet nadenken. Alles gebeurde in slow motion.

De aanvaller had het mes in zijn rechterhand. In zijn linkerhand hield hij een doek. Zijn gezicht was bedekt met een bivakmuts. In een reflex plaatste Marni haar voeten in een verdedigende houding. *Korte, directe, herhaalde stoten*. De mantra galmde in haar hoofd terwijl ze haar armen ophief om de man af te weren.

Pepper ging als eerste in de aanval. Om zijn baasje te verdedigen sprong hij luid blaffend op en beet de man in zijn been. Marni maakte van de schrikreactie van de man gebruik en probeerde zijn andere been onder hem vandaan te schoppen, maar omdat ze te ver bij hem vandaan stond, was haar trap niet krachtig genoeg. Met een snelle beweging stak de man zijn mes in Peppers rug, midden tussen zijn schouderbladen. Kermend van de pijn liet de hond het been los en wendde zijn kop af toen de man het mes uit zijn rug trok. Het bloed gutste over de witte vacht op Peppers rug. De hond liet zich met een dreun op de grond vallen en kreunde toen de lucht uit zijn longen werd geperst.

‘Klootzak!’ gilte Marni.

De man viel met zijn mes naar haar uit, ze voelde het langs haar arm schampen. Om het wapen te ontwijken draaide ze zich om en stapte achteruit terwijl ze zich wanhopig de zelfverdedigingstechnieken probeerde te herinneren die ze had geleerd.

Opeens wist ze wat ze moest doen. Ze stootte hard en venijnig tegen de arm met het mes, waardoor de man kort zijn concentratie verloor. Nog een trap. Maar de man stapte snel naar achteren en stak zijn arm met de doek naar haar uit. Hij liet zijn mes vallen en sprong opzij om Marni in een nekklem te nemen. Ze zag de doek dichterbij haar gezicht komen en begreep dat die groot genoeg was om haar mond en neus te bedekken. Ze probeerde zich uit zijn greep los te worstelen, maar hij was sterker dan zij en zeker een kop groter.

Waar blijven die bewakingsjongens van de politie verdomme als je ze nodig hebt?

De indringende geur van ether drong in haar neus. De doek werd tegen haar gezicht gedrukt en Marni wist dat een inademing nu haar laatste kon zijn. Ze kon ongeveer anderhalve minuut haar adem inhouden, als ze worstelde minder lang. Ze ontspande haar lichaam en liet zich met haar hele gewicht tegen de man aan zakken. Die man moest een paar stappen achteruitzetten. Marni schatte de afstand van zijn voeten ten opzichte van die van haar in en stampte toen keihard op de wreef van zijn rechtervoet.

Hij schreeuwde het uit, en in een fractie van een seconde wist Marni haar nek uit zijn arm los te trekken. Ze draaide zich naar hem toe, en ze haalden naar elkaar uit. Marni rook nog steeds de geur van ether op haar gezicht, wat haar woede opstookte. Het zou haar niet gebeuren. Met kracht stootte ze haar knie in zijn kruis, maar zijn greep om haar bovenarmen verslaptte niet.

Pepper gromde en probeerde zich te bewegen, waardoor Marni even in zijn richting keek. De hond lag in een plas bloed, een donkere vlek die zich in het halfduister over de vloer verspreidde. De man maakte gebruik van het moment en schopte tegen haar benen, waardoor ze op de grond in elkaar zakte. Een seconde later zat hij in spreidstand boven op haar. Hij bracht de hand met de in ether gedrenkte doek naar haar gezicht.

‘Waarom?’ bracht ze worstelend onder zijn gewicht uit. ‘Waarom wil je ze hebben?’

Hoewel de man een bivakmuts droeg, boog hij zijn hoofd en wendde hij zijn blik af, alsof hij zijn gelaatstrekken voor Marni wilde verbergen.

‘Gestoorde klootzak!’ Haar woede gaf haar de kracht om terug te vechten. Wanhopig probeerde ze onder hem vandaan te komen en ze draaide haar hoofd van links naar rechts om de ether te ontwijken. Het zou haar niet gebeuren. Ze zou niet doodgaan, niet hier, niet nu.

Maar de man was sterker. Hij stompte hard tegen haar slaap, en de kamer begon om haar heen te tolleren. Ze hapte naar adem terwijl ze door het waas voor haar ogen de hand met de doek op zich af zag komen.

‘NEE... NEE...’

Ze gilde zo hard ze kon.

Ze probeerde te bedenken wat ze moest doen, maar haar armen zaten vast onder zijn lichaam. Haar benen waren vrij, maar ze kon hem net niet raken. Ze draaide en kronkelde onder hem, maar het had geen zin.

De bivakmuts had twee oogaten en een opening voor de mond. De man grijnsde en staaarde haar aan terwijl hij zich vooroverboog. Hij genoot van haar angst, ze zag het in zijn ogen en aan zijn grijns. Ze had deze blik eerder gezien op wrede, domme gezichten.

Dit mocht niet het laatste zijn wat ze zag.

Ze ademde zo diep mogelijk in en hield haar mond stijf dicht toen hij de doek voor haar gezicht hield. Met haar allerlaatste krachten gooide ze haar hoofd naar voren. Haar voorhoofd klapte tegen zijn neus. Ze hoorde een krakend geluid en zijn hoofd sloeg achterover. De pijn was afschuwelijk, maar een hoge, scherpe gil maakte haar duidelijk dat hij nog meer pijn had.

De doek viel van haar gezicht toen hij met beide handen naar zijn neus greep. Ze kon weer ademen. Hij verplaatste zijn gewicht en Marni maakte gebruik van het moment door haar armen onder hem vandaan te trekken. Ze rolde zich op haar zij en bracht hem voldoende uit zijn evenwicht om hem van zich af te kunnen gooien.

Ondanks de onweerstaanbare neiging op te staan en te vluchten, wist ze dat dat niet moest doen. Hij zou haar binnen een paar seconden weer te pakken hebben. Ze ging op zijn rug zitten, pakte zijn armen vast en drukte ze stevig tegen de grond.

Ze hijgden allebei zwaar, en Marni beseftte dat hij, als hij weer op adem was gekomen, een poging zou doen om te ontsnappen. Ze moest hem zo snel mogelijk uitschakelen. Ze greep de bivakmuts achter op zijn hoofd vast en sloeg zijn gezicht tegen de vloer. Zijn geschreeuw werd gedempt door de planken. Ze deed het nog eens, en voor de zekerheid nog drie keer.

Het kon haar niet meer schelen. Ze stond in de overlevingsstand en zijn pijn was niet belangrijk.

Zijn verzet nam af, maar hij gaf het nog niet op. Marni keek om zich heen en probeerde in paniek te bedenken wat ze nu moest doen. Onder haar bureau glinsterde iets. Zijn mes. Ze haalde diep adem om haar hartslag te kalmeren en terwijl ze de man in bedwang hield vroeg ze zich af hoe ze het kon pakken.

En dan? Hem neersteken?

Op dat moment hoorde ze iets voor in de winkel en de twee politiebewakers kwamen door de voordeur naar binnen gestormd. Ze grepen de

man snel vast en trokken Marni van hem af. Terwijl een van hen hem in de handboeien sloeg, knielde Marni naast Pepper neer, die bewegingloos in zijn eigen bloed lag.

‘Nee, alsjeblieft. Kom, Pepper, blijf leven alsjeblieft.’

Ze trok hem zachtjes naar zich toe en aaide over zijn kop. Zijn borst bewoog. Hij ademde onregelmatig en oppervlakkig.

‘Bel een dierenarts, vlug!’ riep ze naar een van de agenten.

‘Een momentje, schat.’

Nu haar aanvaller onschadelijk was gemaakt, belden de agenten om versterking.

Marni sloot haar ogen. Ze zou het niet aankunnen om Pepper te verliezen. Ze wiegde hem in haar trillende armen, haar hart bonsde en de adrenaline joeg nog door haar lichaam. Een paar minuten later stond de shop vol politie.

‘Marni?’ Het was Frank. ‘Wat is er in godsnaam gebeurd? Je arm bloedt.’

‘Het gaat wel,’ zei ze met onvaste stem, zonder naar de wond te kijken.

‘Is hij het? Hebben jullie de Tattoodief te pakken?’

Een van de agenten trok de aanvaller overeind. Francis ging tegenover hem staan. De man was een stuk groter en forser dan hij, zeker één meter negentig.

‘Sam Kirby?’

De man zweeg. Francis stak zijn arm uit en greep de bivakmuts van de man vast. Hij trok hem omhoog en hapte naar adem.

Iedereen hapte naar adem.

De Tattoodief was een vrouw.

Francis

Sam Kirby. *Samantha*. De Tattoodief. ZIJ. Francis kon er met z'n verstand niet bij. Sinds Marni het lichaam van Evan Armstrong had gevonden was het geen moment bij hem opgekomen dat de moordenaar een vrouw kon zijn. Waarom niet? Het antwoord lag voor de hand: er was nogal wat lichamelijke kracht nodig om deze moorden te plegen. Een dood lichaam geeft niet mee en de moordenaar had de slachtoffers overmeesterd, ledematen afgehakt, stukken huid van hun lichaam gestroopt en hen vervolgens gedumpt. Als iemand geopperd zou hebben dat een vrouw de moorden had gepleegd had het hele team hem vierkant uitgelachen.

Maar nu hij Sam Kirby had gezien, kon hij het zich voorstellen. Ze was groot, breed en gespierd. De fysieke kracht had ze waarschijnlijk wel, maar de benodigde agressie? Er waren relatief weinig vrouwelijke seriemoordenaars, en in de meeste gedocumenteerde gevallen ging het om gifmoorden of hadden ze het op kinderen of bejaarden voorzien. Hij kon zich niet herinneren dat hij ooit had gehoord van een vrouw die mannen aanviel en vermoordde op de manier waarop Sam Kirby dat had gedaan.

Een ander punt was dat Marni Mullins met opzet iets had gedaan wat hij haar uitdrukkelijk had gevraagd niet te doen, en daar was Francis woedend over. Hoe kon ze zichzelf in gevaar brengen zonder hem dat te vertellen! Hoe haalde ze het in haar hoofd? Het was meer dan onverantwoordelijk en Francis moest zich inhouden om haar niet bij de schouders te pakken en door elkaar te rammelen.

'Stel dat het haar was gelukt?' had hij haar in de warrige minuten na de ontmaskering toegeschreeuwd. 'Er had hier een moord kunnen plaatsvinden, en dan had ik nu naar je bloederige, ontvelde rug gekeken.'

Later was Francis geschrokken van zijn reactie, van hoe diep zijn gevoe-

lens zaten. Hij moest er niet aan denken dat Marni het volgende slachtoffer van de Tattoodief zou worden. Godzijdank hadden de bewakers van de politie haar horen gillen. Marni had haar aanvaller dan wel overmeesterd op het moment dat ze binnenkwamen, maar de vechtpartij had heel anders kunnen aflopen.

Francis voelde zich nog trillerig toen hij de trap naar Bradshaws kantoor op liep. Hij twijfelde er niet aan dat de vrouw die ze de avond ervoor gearresteerd hadden de Tattoodief was. Ze had Marni's studio opengebroken met een mes, en bij de achterdeur hadden ze een rugtas met een messenset, plasticfolie en plastic zakjes gevonden. In een van de zijvakjes zat een doosje pillen met een sticker van een apotheek: aan Sam Kirby voorgeschreven bètablokkers. En toen ze haar de latexhandschoenen hadden uitgetrokken, waren op de rug van haar handen de twee tatoeages van bloedende harten tevoorschijn gekomen. Daarmee was de link met de aanval op Dan Carter gelegd, en Rose Lewis was optimistisch over de mogelijke overeenkomsten tussen het forensisch bewijs van de rugtas, de boerderij en de eerdere plaatsen delict.

Francis klopte op de deur van Bradshaws kantoor en ging naar binnen. 'Waar is Mackay?' vroeg Bradshaw nog voor Francis goed en wel binnen was.

'Hij komt eraan. Hij wilde even controleren of de papieren om haar in voorlopige hechtenis te nemen in orde zijn.'

Bradshaw knikte goedkeurend.

'Puik werk, Sullivan. Ik wist wel dat je de moordenaar uiteindelijk zou pakken. En ik had gelijk met mijn idee om een van de doelwitten als lokaas te gebruiken. Daardoor kwam de moordenaar uit zijn schuilplaats. Goed gedaan.'

'Dank u, meneer.' Francis had moeite beleefd te blijven en ging op een van de stoelen tegenover Bradshaws bureau zitten. 'Maar eigenlijk komt de eer Marni Mullins toe. We waren maar net op tijd. En het was een actie die ik nooit had goedgekeurd als ze die van tevoren met me besproken had.'

Bradshaw trok zijn wenkbrauwen op, maar Francis was niet van plan hem te vertellen hoe woest hij was op Marni.

'Hoe dan ook, weet je zeker dat deze vrouw de moordenaar is? Ik heb mijn twijfels. En denk je dat ze, als zij het inderdaad is, een handlanger had?'

‘Er is sterk bewijs dat zij de persoon is die we zoeken,’ antwoordde Francis. ‘Later vandaag kan het forensisch team ons uitsluitsel geven.’

‘En wat denk je van een handlanger? Heb je iemand in het vizier?’

‘Er is geen enkele aanwijzing dat er een handlanger bij betrokken was.’

‘Maar een vrouw in haar eentje? Het waren heel agressieve moorden.’

‘Ze is een sterke vrouw, meneer. Ze is groot en zwaar gespierd. Ik denk dat ze veel aan gewichtstraining doet.’

‘Hmmm...’ Bradshaw leek niet overtuigd. ‘De camerabeelden van de nacht waarop Evan overleed en de getuigenverklaringen van de vroegtijdig afgebroken aanval wijzen niet op een vrouw.’

‘Ze heeft, zoals ik al zei, de bouw van een man. De camerabeelden zijn korrelig en wat de getuigenverklaringen betreft: als je ervan uitgaat dat je met een man te maken hebt, interpreteren je hersenen de informatie op die manier. Zo werkt dat.’ Francis haalde zijn schouders op. ‘Ik weet zeker dat zij het is, meneer.’

Rory was tijdens zijn betoog binnengekomen en ging nadat hij beide mannen met een knikje had begroet in de andere stoel zitten.

‘Alles in orde?’ vroeg Bradshaw.

‘Nog even de puntjes op de i gezet,’ antwoordde Rory. ‘Ze brengen haar naar de verhoorkamer zodra ze haar gezicht hebben schoongemaakt.’

‘Heeft ze medische hulp nodig?’

‘De dienstdoende arts is bij haar geweest. Gebroken neus, maar een ijskompres is voorlopig voldoende. Ze wordt over een paar dagen, als de zwelling is afgenomen, grondiger onderzocht. Ze heeft pijnstillers gekregen.’

‘Oké, we gaan erheen. Sullivan, jij leidt het gesprek. Rory is toehoorder. Ik kijk mee, dus maak er verdomme geen potje van. We hebben een ijzersterke verklaring nodig en als jullie het verknallen dan...’ Hij maakte zijn zin niet af. Ze wisten maar al te goed wat hij dan zou doen, dat hoefde niet uitgesproken te worden.

Francis stond op en Rory liep achter hem aan het kantoor uit.

‘De baas denkt dat ze een handlanger had,’ zei Francis terwijl ze met twee treden gelijkelijk de trap af liepen.

‘Dat idee heb ik niet,’ zei Rory.

‘Ik ook niet. Ze ziet er sterk uit. Volgens mij heeft ze die slachtoffers in haar eentje toegetakeld.’

Sam Kirby zat al in de verhoorkamer toen ze binnenkwamen. Met geboeide handen drukte ze een ijskompres tegen haar neus. Haar kortgeknipte grijze haar stond alle kanten op en haar met bloed bespatte kleren waren vervangen door een vormeloos grijs trainingspak. Ze zat erbij als een man, met haar benen wijd, en ademde zwaar door haar mond.

‘Mogen de handboeien af?’ vroeg Francis aan de brigadier van dienst bij de deur.

De brigadier liep naar binnen en maakte de handboeien los. Francis zag dat Kirby niet echt meewerkte, ook al was het voor haar eigen comfort. Ze wreef over haar polsen en keek Francis en Rory nijdig aan. De huid onder haar rode, waterige ogen was al behoorlijk blauw.

Rory zette de bandrecorder aan en noemde de tijd, de datum en de namen van de mensen die in de verhoorkamer aanwezig waren. Hij las Kirby haar rechten voor. Zonder een spier te vertrekken keek ze hem aan.

‘Kunt u bevestigen dat u Sam of Samantha Kirby bent?’ vroeg Francis.

Toen hij haar aansprak richtte Kirby haar blik op een hoek van het plafond. Francis herhaalde zijn vraag, maar rekende niet op antwoord.

‘Mevrouw Kirby,’ zei hij. Er kwam een grijns op haar gezicht. ‘We onderzoeken uw aanval op Marni Mullins van vannacht. Daarnaast onderzoeken we een aantal moorden die de afgelopen weken hier in Brighton zijn gepleegd, en een poging tot moord. Het werkt in uw voordeel als u aan dit verhoor meewerkt.’

De nepglimlach op haar bont en blauw geslagen gezicht had meer weg van een grimas, maar het was het eerste moment dat zij hun aanwezigheid in de verhoorkamer erkende.

‘Kunt u me vertellen waar u op de volgende data was? Zondag 28 mei tussen twaalf en vijf uur ’s nachts. Dinsdag...’

‘Het is nog niet voorbij.’ Haar stem klonk rauw, hard en scherp toen ze hem onderbrak.

Francis keek naar haar handen en zag dat ze donkere nicotinevlekken op haar vingers had. ‘Kunt u uitleggen wat u daarmee bedoelt?’

Ze gaf geen antwoord, maar volgde zijn blik naar haar handen. Ze wreef weer over haar polsen – ze waren breed, de handboeien hadden vast strak gezeten – en keek weer naar het plafond.

‘Bedoelt u dat het moorden nog niet voorbij is?’ vroeg Francis. ‘Van de

foto's die we in de schuur hebben aangetroffen weten we dat u nog meer slachtoffers op het oog had. Maar die kunt u nu niet meer vermoorden, toch?'

'Het is nog niet voorbij. Het is nog niet voorbij.'

Francis wreef met zijn duim en wijsvinger in zijn ogen.

Rory klapte een map open die voor hen op tafel lag. Hij liet haar de foto van Evan Armstrong zien die zijn ouders hadden gegeven en waarop hij zijn nieuwste tatoeage liet zien.

'Herkent u deze man?' vroeg hij.

Kirby keek niet naar de foto. 'Het is nog niet voorbij.'

Rory sloeg een blik op Francis.

Er werd op de deur geklopt en de brigadier van dienst kwam binnen.

'Heeft u een momentje?'

Op de gang stelde de brigadier Francis voor aan een keurig geklede man met een dure aktetas. Hij was kalend en met zijn donkere kraalooigjes nam hij Francis en de omgeving razendsnel in zich op.

'Dit is meneer Elphick,' zei de brigadier.

Francis trok zijn wenkbrauwen op. 'Ja?'

'Ik treed op als raadsman van mevrouw Kirby,' zei de man. 'Ik wil mijn cliënt spreken en controleren of ze correct wordt behandeld. Ik heb begrepen dat ze tijdens de arrestatie gewond is geraakt.'

Francis keek hem vol minachting aan. 'Niet tijdens de arrestatie. Uw cliënt kan u vertellen dat ze gewond is geraakt toen ze mevrouw Mullins aanviel. Gelukkig was mevrouw Mullins in staat zich te verdedigen en mevrouw Kirby in bedwang te houden.'

'Dat is uw interpretatie. Ik weet zeker dat mijn cliënt een ander verhaal heeft.' Hij glipte langs Francis de verhoorkamer binnen.

Als ze het aan ons wil vertellen.

Rory schakelde de bandrecorder weer in.

'Het verhoor wordt hervat om tien voor vier 's middags. Nu ook in aanwezigheid van...'

'George Elphick, advocaat van de verdachte,' zei de advocaat. Hij kende het klappen van de zweep.

Francis zag dat Kirby nu zelfgenoegzaam glimlachte, voor zover dat mogelijk is voor iemand met een gehavend gezicht.

‘Ik vervolg mijn verhoor,’ zei Francis. ‘Mevrouw Kirby, kent u Jem Walsh of heeft u hem ooit ontmoet?’

‘Het is nog niet voorbij.’

Elphick boog zich naar zijn cliënt toe en fluisterde iets in haar oor. Ze haalde haar schouders op en hij knikte heftig.

‘Geen commentaar,’ zei ze.

En dat was het. In plaats van ‘het is nog niet voorbij’ zei ze nu ‘geen commentaar’. Francis wist dat hij niet verder hoefde aan te dringen. Met de advocaat erbij zouden ze geen nuttige informatie van Sam Kirby loskrijgen. Niet dat het veel uitmaakte. Er was genoeg forensisch bewijs en nu ze wisten naar wie ze moesten zoeken – naar een uitzonderlijk grote vrouw – wist hij zeker dat ze haar zouden ontdekken op de bewakingscamerabeelden van de betreffende avonden en locaties.

‘Onderbreking van het verhoor,’ zei hij. Rory schakelde de recorder uit.

Rory stond op en keek naar Kirby, die naar haar handen staarde.

‘Ik weet waar ik u eerder heb gezien,’ zei hij. ‘U was op de begrafenis van Evan Armstrong.’

Natuurlijk. Francis meende haar al te herkennen, maar nu wist hij het weer. Hij had haar eerder gezien, en Rory had gelijk, het was op de begrafenis van Evan Armstrong. Die reus van een vrouw die achter in de kerk naast hen had gezeten.

George Elphick stond op. ‘Voor u nog meer vragen stelt, eis ik een uitgebreid psychiatrisch onderzoek van mijn cliënt,’ zei hij. ‘Het is goed mogelijk dat ze niet in staat is om voor de rechter te verschijnen.’

Plotseling vloog de deur open en kwam Bradshaw de kamer binnengestormd. ‘Meneer Elphick, als ik ook maar een seconde vermoed dat u mijn agenten tegenwerkt bij de uitvoering van hun taak, klaag ik u aan. Let op mijn woorden.’

‘Ik denk niet dat dat nodig is,’ zei Elphick. ‘Iedere rechter zal inzien in dat een onderzoek in het belang van mijn cliënt is. Goedenavond.’

Hij vertrok zonder een woord tegen zijn cliënt te zeggen, en haar leek het weinig uit te maken of hij bleef of wegging. Maar toen de brigadier haar de handboeien omdeed om haar terug naar haar cel te brengen, begon ze te lachen. En tijdens dat lachen maakte ze voor het eerst oogcontact met Francis.

'Ik ben van gedachten veranderd.'

'Waarover?'

'Wil je weten wie ik ben?'

XVI

Dit is de man die me ten val heeft gebracht, en nu ik hem in de ogen kijk voel ik de behoefte contact met hem te maken. Ooit in de toekomst zal ik hem vermoorden. Maar eerst wil ik dat hij begrijpt wie ik ben. In het verleden ben ik door te veel mensen niet begrepen en onderschat. Dat laat ik niet meer gebeuren. Ik zal hem uitleggen wie ik ben, zoals ik ook had moeten doen toen mijn vader nog naar me omkeek of in de tijd dat hij nog van me hield.

De agent lijkt te schrikken van mijn plotselinge besluit. Hij snapt er natuurlijk niks van.

We gaan weer zitten, alleen hij en ik zijn nu in de verhoorkamer.

'Brand los,' zegt hij. 'Vertel me wie je bent.'

Ik vertel hem mijn verhaal. Ik hou zijn reacties in de gaten en maak daaruit op wie hij is. Ken je vijand, zei Ron altijd.

'Je wilt weten wat mij gemaakt heeft tot wie ik nu ben.'

Hij knikt. Ik zie triomf in zijn ogen. Hij denkt dat er een bekentenis komt. Maar wat ik ga vertellen is geen geldig bewijs in de rechtszaal, daar zorgt meneer Elphick wel voor.

'Mijn familie heeft altijd met huiden gewerkt. Kirby Leathers. Een eeuw geleden opgericht door mijn betovergrootvader. Het bedrijf had naar mij moeten gaan, maar ging naar mijn broer Marshall. Mijn vaders oogappel. Heb jij een broer of zus, inspecteur Sullivan?'

Hij knikt nauwelijks zichtbaar. Hij wil niets over zichzelf prijsgeven, maar hij wil dat ik blijf doorpraten. Dat is het spel dat we spelen.

'Vertel over hem,' zeg ik.

'Haar. Ik heb een zus.'

'Hou je van haar, inspecteur?'

Er verschijnt walging op zijn gezicht door de manier waarop ik het vraag.

'Vertel me over je broer,' zegt hij en ik kan de verleiding niet weerstaan.

'Marshall heeft mijn geboorterecht gestolen. Hij had nooit geboren moeten worden. Hij heeft me uit het familiebedrijf verdrongen en het daarna te gronde gericht. Hij mechaniseerde elke stap van het productieproces. Hij kocht goedkope huiden in en maakte slecht leer, en hij roomde de winst af totdat hij de zaak voor een schijntje van de hand moest doen.'

'En jij?'

'Ik werd uit het nest geduwd.'

Alleen al het uitspreken van de woorden doet pijn.

'Was je vader een rolmodel voor je?' vraag ik.

Er verschijnt een verbeterde trek om zijn mond. Ik weet genoeg.

'En wanneer ben je uit huis gegaan?' vraagt hij.

'Ik ging in de leer bij Ron Dougherty. Hij heeft een taxidermiezaak in Preston, vlak bij het park. Ken je die?'

'Ooit gezien, ja.' Het antwoord is beknopt en kortaf.

'Ik heb er jaren gewerkt als Rons assistent. Hij was in veel opzichten als een vader voor me. Hij gaf me een thuis en een baan, en nog veel meer.'

'Ben je daar opgeleid tot taxidermist?'

'Hij leerde me alles wat ik moest weten. Ik kan met recht zeggen dat we de besten in ons vak waren.' Het begint me nu te vervelen. 'En vertel eens, waarom haat jij je vader?'

'Ik haat hem niet.'

Hij liegt. Ik begin te lachen.

'Je weet dat het nog niet voorbij is.'

Marni

'Marni?' Thierry sprak haar naam op zijn eigen manier uit. Zijn stem bracht haar in verwarring en stelde haar tegelijkertijd gerust. Ze deed haar ogen open.

Ze lag in een bed in een ziekenhuis. Het enige andere bed, recht tegenover haar, was leeg. Door de verschoten, slecht sluitende gordijnen stroomde zonlicht naar binnen, ze knipperde met haar ogen. Aan weerskanten van haar bed zaten mensen. Thierry en Alex aan de ene kant, Francis aan de andere. Op dat moment drong het tot haar door dat de sfeer in de kamer om te snijden was.

Het kwam allemaal terug. Hoe de Tattoodief de studio in stormde. De vechtpartij. De ontmaskering van een woedende vrouw met tattoos van bloederige harten op de rug van haar handen. Marni hapte naar adem.

'Ik zal je nooit vergeven dat je jezelf in zo'n gevaarlijke positie hebt gebracht,' zei Thierry.

Ze ging er niet op in. Hij overdreef.

'Waar is Pepper?'

Thierry schoof zijn stoel naar voren en pakte haar hand. 'Het gaat goed met hem. Maar het was onverantwoord wat je deed.' Hij streek met zijn duim over de rug van haar hand, een vertrouwd gebaar.

'Waar is hij?'

'*Merde*. Hou op over die hond. Je had wel dood kunnen zijn. Ik was zo bang, *chérie*.'

'Laat me met rust, Thierry. Ik ben springlevend, zoals je ziet.'

Marni keek hem dreigend aan en trok haar hand los. Verontwaardigd probeerde Thierry opnieuw haar hand te pakken, maar ze stak hem onder haar deken.

Alex staarde haar met grote, angstige ogen aan. 'Hoe kon je dat nou doen, mam? Je had het ons moeten vertellen.'

'Jullie zouden me tegengehouden hebben.'

'Ja, natuurlijk,' zei hij.

'Ik zit niet op een uitbrander van jou te wachten,' zei ze kribbig. 'Ik ben hier de ouder, weet je nog?' Maar zijn bezorgdheid verwarmde haar hart, en bezorgde haar een flinke dosis schuldgevoel.

Francis schraapte zijn keel. 'Ik moet een officiële verklaring afnemen, Marni. Wanneer je er klaar voor bent.'

'Hou toch op! Ze is door jou in deze toestand verzeild geraakt, laat haar verdomme met rust. Ze moet rusten. Wat doe je hier eigenlijk?' Thierry stond op, zijn houding had iets dreigends.

Francis keek hem over het bed heen frensend aan. 'Ze is een belangrijke getuige in een meervoudige moordzaak.'

'Dat is jouw schuld. Jij hebt haar in gevaar gebracht.'

'Helemaal niet,' zei Marni. 'Hij wist er niks van.'

Thierry snoof spottend. Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen en probeerde opnieuw haar hand te pakken.

'Wanneer mag ik naar huis?' vroeg ze.

'Dat bepalen de artsen,' antwoordde Francis. 'Je hebt mogelijk een lichte hersenschudding.'

Marni keek naar haar linkerarm. Die zat in het verband. 'En mijn arm?'

'Negen hechtingen. Er zal een litteken op je sleeve komen,' zei Thierry.

'Verdomme!' Ze wendde zich tot Francis. 'Wanneer wil je die verklaring afnemen?'

'Wanneer jij er klaar voor bent.'

'Prima. Als ik een kop koffie krijg, kunnen we aan de slag.'

'*Non*. Je moet rusten. Dit is te gek voor woorden,' zei Thierry.

'Ik beslis zelf wel of ik het aankan of niet. Bemoei je er niet mee.'

Thierry stond abrupt op. 'Oké. Ik begrijp dat ik te veel ben. Kom, Alex.'

'Kom je straks terug?'

Thierry keek haar boos aan, maar knikte. 'Laat maar weten wanneer hij vertrokken is.'

Toen hij bij de deur was, keek hij over zijn schouder. 'Kan ik je even spreken, inspecteur?'

Francis stond op en liep achter hem aan de kamer uit.

Marni's hoofd bonkte. Dat twee mannen om haar vochten was wel het laatste waar ze behoefte aan had, vooral omdat ze in geen van beiden speciaal geïnteresseerd was. Tóch? Plotseling voelde ze zich uitgeput. Ze deed haar ogen dicht en probeerde haar kaken te ontspannen. Ze was veilig. De moordenaar zat in voorarrest en hier had ze niets te vrezen.

De deur ging open en weer dicht.

'Marni?' Het was een vrouwenstem.

Ze opende haar ogen en zag Angie Burton, die een beker aanreikte. 'Francis zei dat je koffie wilde.'

Marni drukte zich omhoog in de kussens. 'Dank je. Waar is hij?'

'Ik weet zeker dat hij terugkomt als hij klaar is,' antwoordde ze. Ze glimlachte vriendelijk, maar haar ogen stonden kil.

De deur ging weer open en Francis kwam binnen.

'Bedankt, Angie,' zei hij.

'Graag gedaan. Laat het me weten als je nog iets nodig hebt.' Ze glimlachte liefjes, en het was Marni duidelijk hoe de zaken ervoor stonden. Nou, Angie mocht hem hebben.

'Hoe gaat het, Marni? Heb je pijnstillers nodig?'

'Ik voel me prima. Wat zei Thierry?'

'Hij dreigde met ernstig lichamelijk geweld als ik je nog eens in gevaar zou brengen.'

Marni snoof. 'Niets van aantrekken. Hij blaait maar wat.'

'Hij maakt zich zorgen om je. En terecht. Wat je deed ging alle perken te buiten.'

Marni drukte zich opnieuw omhoog in de kussens. 'Maar het heeft er wel toe geleid dat de Tattoodief gearresteerd is.'

'En dat jij bijna vermoord bent.'

'In plaats van boos op me te zijn, zou je me moeten bedanken. Ik heb wel mooi jouw werk gedaan.'

Francis zuchtte, maar zei niets. Hij staaarde als een boer met kiespijn voor zich uit.

'*Fuck you,*' zei ze. 'Ik ben moe, je moet gaan. En je hoeft niet meer terug te komen.'

XVII

Ze hebben me uit Brighton weggevoerd. In een benauwd, afstands politiebusje. De hele weg had ik handboeien om. Die eikel van een advocaat had het moeten voorkomen. Een stinkende bajes in een of ander godvergeten oord. Haal me eruit, verdomme. De Verzamelaar moet me bevrijden. Ik voel een druk op mijn borst. Ik krijg geen lucht.

Ik neem iedereen die me aanraakt te grazen. Bewakers en medegevangenen.

Er moet een eind aan komen. HAAL ME ERUIT.

Waar is hij? Hij zei dat hij me zou beschermen. Zijn advocaat zei dat ze het zouden regelen, dat ze me eruit zouden halen. Ik kan hier niet blijven, ik overleef het niet.

De Verzamelaar laat me niet in de steek. Nee, dat doet hij niet.

Het is Marni Mullins' schuld. Mijn vingers jeuken, ik wil een mes. Ik wil haar prachtige tattoo uitsnijden. Haar rug aan stukken rijten. Haar huid met een bot mes aan flarden snijden. Ik zal zorgen dat ze het voelt. Ik wil haar horen schreeuwen als haar warme bloed over mijn handen vloeit.

Mijn tijd komt nog wel. Ik zal haar in mootjes hakken. En die roodharige agent erbij. Ik grijp ze allebei.

Het is nog niet voorbij.

Waar is de Verzamelaar? Waar blijft hij? Waarom komt hij niet?

Marni

De dokter was jong en knap, en Marni vroeg zich af of ze de leeftijd had bereikt waarop in haar ogen iedereen in de publieke sector er jonger uitzag dan zij. Maar toen hij met een klein, fel lichtje in haar ogen scheen en zei dat ze tot de volgende ochtend ter observatie moest blijven, was ze minder van hem gecharmeerd.

‘Echt?’ vroeg ze. ‘Ik voel me prima.’

‘Hoofdpijn?’

‘Alleen hoofdpijn.’

Hij wikkelde het verband langzaam van haar arm en Marni schrok toen ze de lange, bloederige snee in haar huid zag die met regelmatige, strakke, zwarte hechtingen was dichtgenaaid. Hij liep over het onderste stuk van haar sleeve dwars over de vleugel van de wraakzuchtige engel om haar arm. Het was een tattoo van Thierry, de eerste van vele die hij bij haar had gezet, en toen ze ernaar keek kwamen de herinneringen bij haar boven aan de tijd dat ze verliefd op hem was geweest. Ze vroeg zich af of ze ooit nog zo'n intens gevoel zou kunnen ervaren. Maar aan die herinneringen kleefden ook herinneringen aan Paul – de derde donkere zijde van de driehoek – die op alles wat volgde een schaduw hadden geworpen.

De dokter haalde diep adem. ‘Het is iets te rood naar mijn zin.’ Hij bevoelde de huid aan weerszijden van de snee. ‘Het voelt warm. Ik denk dat het ontstoken is. We geven u antibiotica, dan moet de ontsteking over vierentwintig uur geremd zijn. Ik stuur een verpleegkundige om u opnieuw te verbinden. Morgenochtend kom ik weer naar u kijken.’

‘Kan ik u niet op andere gedachten brengen?’

‘Het is voor uw eigen bestwil, mevrouw Mullins. U heeft een shock

gehad dus we willen ook uw bloedsuikerwaarden een tijdje in de gaten houden. U moet nog even geduld hebben.'

Toen hij weg was, bekeek Marni de snee op haar arm. Ze boog haar pols en voelde een pijscheut door haar arm trekken. Op sommige plekken was de snee flink diep. Gelukkig was het haar linkerarm, niet haar rechter.

Er kwam een verpleegkundige binnen om haar arm te verbinden. Geduldig wachtte Marni tot ze weer weg was. Het was tijd om haar plan ten uitvoer te brengen.

Ze stapte voorzichtig uit bed, de kamer tolde om haar heen en bij elke stap die ze deed was het alsof er een hamer tegen haar hoofd sloeg. Door een open deur zag ze een toilet. Ze liep er wankelend heen en greep dankbaar het kozijn vast toen ze er was. Ze leunde een paar minuten lang tegen de wastafel en gooide vervolgens een plens koud water in haar gezicht. Ze zag in de spiegel dat ze er bleek en vermoeid uitzag en minstens tien jaar ouder. Haar haar zat in de war en op haar wangen zaten vegen van haar oogmake-up van de vorige dag.

Ze ging hier weg. De moordenaar zat vast. Ze verlangde naar huis, naar een bad en naar haar eigen bed. Dat was de enige plek waar ze op zou knappen.

Ze liep terug naar haar kamer en zocht haar kleren. Ze lagen op een hoopje op een stoel bij het raam. Er zaten bloedvegen op haar haltertop en haar spijkerbroek, maar dat kon haar niet schelen. Alles was beter dan het korte ziekenhuisjasje met de open achterkant. Haar tas lag in de kast bij haar bed en op haar nachtkastje stond een bakje met pijnstillers. Ze waren haar voorgeschreven, dus ze stopte ze in haar tas en deed de rits dicht.

Niemand vroeg om uitleg toen ze het ziekenhuis uit liep, hoewel ze elk moment verwachtte dat iemand haar naam zou roepen. De politiebewaking was stopgezet nu de Tattoodief vastzat en niemand had een reden om haar in het oog te houden. In de hal overwoog ze Thierry te bellen om haar op te komen halen, maar hij zou waarschijnlijk proberen haar over te halen nog een nachtje te blijven. Voor de ingang was een taxistandplaats. Voor ze in een taxi stapte, keek ze of er nog geld in haar portemonnee zat. Ze zou over een paar minuten thuis zijn en als ze de voordeur achter zich had dichtgetrokken kon de rest van de wereld haar gestolen worden.

Maar eenmaal in de taxi ging er een rilling door haar heen. Ze realiseer-

de zich dat ze niet naar een leeg huis wilde. Alex was bij Thierry en Pepper was nog bij de dierenarts.

‘Wilt u me naar Gardner Street brengen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde de taxichauffeur.

Ze zou naar haar studio gaan om te tekenen. Tekenen was de enige manier om te bekomen van alle heftige emoties – de aanval, wat ze in Stone Acre Farm had gezien, Frank Sullivan, Thierry – en om het altijd aanwezige schrikbeeld van Paul uit haar hoofd te zetten. Wat er nu gebeurde had niets met haar verleden te maken, maar als ze zich bedreigd voelde, kwamen die gebeurtenissen altijd naar de oppervlakte.

De chauffeur zette haar voor haar studio af, en op het moment dat ze de deur openmaakte, had ze spijt dat ze hiernaartoe gegaan was. Ze moest het politietape van de deur verwijderen. Ze wist niet eens of ze wel in de studio mocht zijn. De gebeurtenissen van de vorige avond kwamen terug en ze werd geconfronteerd met de bewijzen ervan: Peppers bloed, de massagetafel op zijn kant. Op haar bureau was het één grote puinhoop en overal zaten donkere vlekken van vingerafdrukpoeder.

Maar dit was haar ruimte, ze liet zich niet kisten door wat er was voorgevallen.

Zuchtend begon ze de troep op te ruimen, en terwijl ze Peppers bloed van de vloer opdweilde, probeerde ze de stank ervan niet in te ademen. Met haar goede arm trok ze de massagetafel overeind en ze veegde het zwarte vingerafdrukpoeder weg. Ze moest huilen. Ze was geroerd door Peppers onverschrokkenheid en was ook trots op zichzelf. Ze was eerder aangevallen, maar deze keer had ze teruggeslagen. Ze had de vaardigheden die ze had aangeleerd in de praktijk gebracht en daarmee haar leven gered. Misschien ook dat van anderen nu de Tattodief achter slot en grendel zat. Terwijl de politie op de verkeerde joeg, had zij gedaan wat nodig was om haar gemeenschap te beschermen.

Het opruimen kostte haar een paar uur en tegen de tijd dat ze klaar was, voelde ze haar hoofd weer bonzen. Ze kon het niet meer opbrengen om te gaan tekenen. Een leeg huis of niet, ze wilde nu naar huis en naar bed.

Toevallig ging net op dat moment haar telefoon.

‘Ja?’

‘Marni, waar ben je in godsnaam?’ Het was Thierry.

'In mijn studio.'

'Ik ben in het ziekenhuis. Ze zeiden dat je op eigen risico bent weggegaan.'

'Klopt. Ik hield het daar geen minuut langer uit.'

Thierry vloekte. 'Idioot.'

'Bel je om me te beledigen?'

'Ik kom je halen. Ik breng je naar huis.'

'Bedankt.'

Hij was niet altijd vervelend.

Ze pakte haar tas en wat tekenspullen en controleerde of de achterdeur op slot zat. Waarschijnlijk had iemand in opdracht van Francis voor een tijdelijk hangslot gezorgd om de schade te herstellen die Sam Kirby bij het intrappen van de deur had veroorzaakt. Een permanentere oplossing kon wachten tot later in de week.

Ze ging door de voordeur naar buiten en bleef op de stoep op Thierry staan wachten. Het werd donker en de winkels en pubs in de buurt waren bijna allemaal al dicht. Halverwege Gardner Street staken vanuit de gevel van een comedyclub een paar benen met rood-wit gestreepte kousen boven de straat uit. Ze moest er altijd om glimlachen. Ze had de tattooostudio hier in de straat op de kop getikt toen Thierry en zij uit elkaar gingen en zij uit Tatouage Gris werd gezet. Nu kon ze zich niet voorstellen dat ze ooit nog op een andere plek zou willen werken.

Ze wachtte op Thierry's oude Jaguar. Het werd in elk geval een comfortabel ritje naar huis.

Verderop in de straat doemden koplampen op, maar de auto reed voorbij. Het was geen Jag, maar een wit bestelbusje. Haar hoofdpijn was in de frisse lucht iets gezakt en ze keek uit naar een warm bubbelbad.

Ze glimlachte. Ze was trots op zichzelf en had vertrouwen in de toekomst. Ze had iets tegenover zichzelf bewezen wat zou ze nooit meer vergeten. Ze was geen slachtoffer.

Ik ben niemands slachtoffer meer.

Een explosie van pijn tegen haar achterhoofd. Ze viel voorover. Een arm greep haar. Er werd iets tegen haar mond gedrukt en terwijl ze naar adem hapte, werd de wereld om haar heen zwart.

Francis

De kerkdienst bood niet de troost die Francis had verwacht. Voor het eerst had hij oog in had oog gestaan met een doorslecht persoon. Moordenaars aanhouden vormde het middelpunt van zijn werk, natuurlijk, al vanaf dat hij rechercheur werd. Maar deze keer was het anders. Omdat hij de zaak leidde, beschouwde hij de tegenstander als een persoonlijke vijand, verdorvener dan hij tot nu toe had meegemaakt. Hij walgde van alles wat hij in Stone Acre Farm had gezien en als hij dacht aan de manier waarop Sam Kirby na het verhoor naar hem had geglimlacht, voelde hij zich vies.

Hij werd wat kalmer nu hij in St. Catherine's was, maar geen enkel gebed en geen enkele lezing sprak hem aan. Zijn pijn werd niet gestild, en zelfs Father Williams sonore stem bood geen troost. Hij werd gekweld door steeds dezelfde vraag. Hoe kon een dergelijk kwaad bestaan? Een vraag die de mensheid zich door de eeuwen heen had gesteld, maar die God nog nooit had beantwoord.

Zijn gedachten dwaalden af naar zijn zus, daarna naar zijn moeder. Zijn moeder nam het hem niet kwalijk als hij haar vanwege zijn werk niet kon bezoeken, maar zijn zus had geen geheim van haar gevoelens gemaakt. Hij voelde zich schuldig. Hoe kon het ook anders, hij deed veel te weinig voor hen. Voordat hij naar de kerk kwam, had hij Robin opgehaald om hun moeder te bezoeken, en het was niet goed gegaan. Zijn moeder, zo goed als blind en gekluisterd aan een rolstoel, had bijna de hele tijd dat ze er waren gehuild. Ze wilde weten of ze iets van hun vader hadden gehoord, wat natuurlijk niet zo was. Het was jaren geleden dat hij ervandoor was gegaan, maar ze moest nog steeds vaak aan hem denken, wat pijnlijk was om te merken.

Robin had hem verweten dat hij niet vaak genoeg op bezoek kwam, en elke keer dat hij zijn moeder achterliet, alleen in haar eigen wereldje, opgesloten in haar eenzame kamer, voelde hij zich vreselijk. Ook die middag. Zijn moeder had nauwelijks nog belangstelling voor de wereld buiten haar eigen vier muren en Robin verborg haar angst voor de toekomst met bitse ergernis. Toen hij zijn moeder ten afscheid kuste, waren haar wangen nat van tranen. De toekomst bood haar niets meer.

Hij sloeg zijn ogen neer en boog zijn hoofd. Father William las het laatste gebed voor, 2 Korintiërs 13. Francis ging staan, hij vond het jammer dat de dienst voorbij was.

Terwijl het kleine groepje gelovigen de kerk uit liep, ging hij weer zitten en dacht na over de schildering van de engelen achter het kruisbeeld. Op de schuifelende voeten na was het muisstil in de kerk omdat de organist niet speelde tijdens de avonddienst. Hij boog zich voorover, legde zijn hoofd in zijn handen en bad voor Robin en zijn moeder. Hij vroeg kracht om zijn werk goed te doen en vergeving voor de keren dat hij ten prooi was gevallen aan verleiding en twijfel. Toen Father William over het middenpad naar het altaar liep, kneep hij hem in het voorbijgaan even snel in zijn schouder.

Dit was niet het moment waarop zijn telefoon mocht gaan, maar natuurlijk gebeurde dat. Father Williams keek om, een bestraffende blik in zijn ogen. Francis schakelde zijn toestel onmiddellijk uit, maar niet voordat hij had gekeken wie er belde. Thierry Mullins. Belde hij om hem opnieuw te bedreigen? Hij stak zijn telefoon weer in zijn broekzak en boog opnieuw zijn hoofd om te bidden.

Toen hij een halfuur later de kerk uit liep, was het buiten bewolkt en een stuk kouder geworden. St. Catherine's stond op een heuvel, het bijbehorende kerkhof liep omlaag naar Dyke Road en verder naar North Street. Met een minder zwaar gemoed kuierde Francis het afgesleten stenen pad af en ging beneden onder de stenen boog door naar Wykeham Terrace. Hij liep omhoog naar de voordeur van het imposante huis van zijn vader, dat in victoriaanse gotische stijl was gebouwd. Hij was altijd dol geweest op dat huis, hoewel hij er als kind maar kort had gewoond. Vanwege de grijze en witte verf en de kantelen had het huis in zijn jonge ogen wel een kasteel geleken. Zijn vader had het ruim tien jaar geleden leeg achtergelaten, dus toen Francis woonruimte zocht, was hij er bij wijze van tijdelijke oplossing

zelf ingetrokken. Dat was nu drie jaar geleden en hij was nog geen moment op zoek geweest naar iets anders.

Hij pakte zijn telefoon uit zijn zak en zette hem weer aan. Hij vroeg zich net af wat hij in de koelkast had liggen voor het avondeten toen er een sms binnenkwam.

Marni wordt vermist. Bel me.

Het bericht was van Thierry en was twee minuten nadat zijn telefoon in de kerk was gegaan verzonden. Er volgde er nog een.

Bel me. Het is serieus.

Daarna nog twee, met dezelfde strekking.

Francis drukte op Thierry's nummer.

'Eindelijk,' zei Thierry toen hij opnam. 'Ze is 'm gesmeerd uit het ziekenhuis en naar haar studio gegaan. Ik zou haar oppikken, maar ze is er niet.'

'Misschien had ze geen zin meer om op je te wachten en is ze gaan lopen,' zei Francis. Hij probeerde geen angst in zijn stem door te laten klinken.

Het is nog niet voorbij.

'Ze neemt haar telefoon niet op. En ze heeft niet lang staan wachten, ik was er binnen tien minuten. Ik heb de hele straat afgezocht. Ze is nergens te bekennen. Ze kan nog niet thuis zijn, en trouwens, waarom zou je gaan lopen als je een lift kunt krijgen?'

'Wat denk je dat er gebeurd is?'

'Hoe kan ik dat nou weten!' riep Thierry uit. 'Verspreid alsjeblieft een opsporingsbericht.'

'Ik heb het idee dat je me niet alles vertelt.' Hij hoorde aan Thierry's stem dat hij meer wist dan hij losliet.

'Het heeft er volgens mij niks mee te maken, maar mijn tweelingbroer komt vandaag of morgen vrij. Ze kunnen elkaars bloed wel drinken.'

'Is je broer de man die ze heeft neergestoken?'

'Heeft ze je verteld wat er is gebeurd?'

'Deels. Denk je dat je broer hiernaartoe is gekomen? Maar waarom?'

'Nee... ik weet het niet. Ik moet weten dat ze veilig is.'

'Ik zie je bij de studio.'

Tien minuten later parkeerde Francis zijn auto voor Marni's studio op Gardner Street, bij een gele streep, maar dat kon hem niet schelen. Thierry stond in de winkel op hem te wachten.

'Was de deur open?' vroeg Francis zich naar binnen haastend.

Thierry schudde zijn hoofd. 'Ik heb een sleutel. Vroeger werkte ik hier af en toe.'

'Heb je iets gevonden waaruit blijkt waar ze is?'

'Nee.'

Francis liep naar de studio achterin. 'Ze moet hier een tijdje geweest zijn, ze heeft alle troep van gisteren opgeruimd.'

'Om een uur of vijf heeft ze het ziekenhuis verlaten.'

Francis keek op zijn horloge. Het was bijna halfacht.

'Hoe laat heb jij haar voor het laatst gesproken?'

'Om een uur of zeven. Ik was in het ziekenhuis en zij was hier. Maar toen ik hier aankwam, was ze er niet.'

Francis snapte er niets van. De Tattoodief zat achter slot en grendel. Marni kon geen gevaar meer lopen. Francis hield het erop dat ze had besloten niet op Thierry te wachten. Maar waarom nam ze haar telefoon niet op?'

'Zit je broer Paul nog vast in Frankrijk?'

'Voor zover ik weet wel.'

'Je weet het niet zeker?'

'Mijn moeder zou het weten als hij vrij is.'

Thierry toetste snel een nummer in en begon vervolgens in rap Frans te praten. Toen hij ophing, keek hij opgelucht.

'Paul zit nog vast. Hij kan elk moment vrijkomen, maar dat is nog niet gebeurd. Dat is alles wat mijn moeder me kon vertellen.'

Het was Paul dus niet. Maar dat bracht ze geen stap verder, Marni was nog steeds vermist. Francis werd bang. Er kon van alles aan de hand zijn. Hij pakte zijn mobiel weer uit zijn zak.

'Rory, laat een opsporingsbevel uitgaan. Marni Mullins wordt vermist. Ze is rond zeven uur uit haar studio in Gardner Street verdwenen.' Fronsensend luisterde hij naar wat er aan de andere kant van de lijn werd gezegd. 'Ja, ik denk dat ze in gevaar verkeert. Doe het, nu onmiddellijk.'

Het is nog niet voorbij.

Marni

Durfde ze haar ogen open te doen? Was ze weer in het ziekenhuis? Het oppervlak onder haar voelde koud en hard aan. Ze lag op haar zij op de grond, en een signaal van haar hersenen naar haar ledematen vertelde haar dat ze zich niet kon bewegen. Paniek, een stoot adrenaline. Ze probeerde haar rechterhand naar haar gezicht te brengen, maar het lukte niet. Haar polsen waren op haar rug bij elkaar gebonden. Toen ze haar voeten probeerde te bewegen, merkte ze dat ook haar enkels aan elkaar gebonden zaten.

Ze schreeuwde om hulp. Er kwam geen geluid uit haar keel, alleen een schor gekraak.

Ze deed haar ogen open. Het maakte geen verschil, alles was zwart. Was ze geblinddoekt? Ze wreef met haar bovenarm over de zijkant van haar gezicht en voelde dat er een stuk stof om haar hoofd gebonden zat, maar ze kon het niet genoeg verschuiven om eronderdoor te kunnen kijken. Er kwam geen enkel straaltje licht door de blinddoek. Ze sperde haar ogen wijd open, maar zag niets.

Een nachtmerrie, maar dan duizend keer erger.

Ze kneep haar ogen stijf dicht. Ze dacht dat ze een baby hoorde huilen. Luke. In de verte zag ze Alex. Hij rende met Luke bij haar vandaan, ze had de kracht niet hen achterna te gaan. Ze beet op haar wang, de pijn bracht haar terug in de werkelijkheid.

Ze spitste haar oren. De stilte was hoorbaar, siste haar in het donker toe en galmde in haar oren na. De enige manier om zich voor het geluid af te sluiten was zich te concentreren op het geluid van haar eigen ademhaling. Ze moest zich bewegen. Ze rolde van haar zij op haar rug, over haar handen heen naar haar andere zij. De vloer was koud. De heup en schouder waarop ze had gelegen deden pijn.

Marni trok haar knieën op naar haar buik en verplaatste haar gewicht, waardoor ze zich in een zittende positie kon manoeuvreren. Ze kon zich nu vooroverbuigen en haar hoofd op haar knieën leggen. Na een paar diepe ademhalingen voelde ze zich iets beter en kon ze helderder nadenken. Als ze op haar billen zou rondschuiven kon ze er misschien achter komen waar de deur was.

Ze schrok van haar gedachten. Had ze zich al zo snel aan de situatie aangepast? Waar was ze in hemelsnaam? Wie had haar hier opgesloten? De angst prikte als een koude douche van naalden in haar huid. Haar vijand was niet de duisternis of de stilte, het was degene die haar dit aandeed.

En dat kon maar één iemand zijn: Paul.

Nee, dat was onmogelijk.

Ze begon om hulp te roepen, deze keer klonk haar stem luid en duidelijk. Na een minuut geschreeuwd te hebben stopte ze in de hoop dat ze iemand in haar richting hoorde komen. Maar stel dat het Paul was? Ze had meteen spijt dat ze had geschreeuwd.

Als het Paul niet was, wie zou haar dit dan aandoen? En waarom?

Het was koud. Het was donker. Ze snakke naar water. Ze was helemaal alleen. Nog even en ze had insuline nodig en iets te eten, in die volgorde. En ze was bang. Ze wist waar hij toe in staat was.

Een uur lang schoof ze op haar billen rond om de ruimte waarin ze opgesloten zat in kaart te brengen. Het was een vrij grote kamer en ze botste tegen verschillende meubels op, een paar ervan waren stoelen, maar er waren ook dingen die ze niet kon thuisbrengen. In één muur ontdekte ze een deurpost en een deur. Ze drukte zich omhoog op haar knieën, zocht met haar ene schouder steun bij de deurkruk en wist overeind te komen. Ze draaide zich om en zocht met haar handen naar de deurkruk. Ze duwde de kruk naar beneden, probeerde de deur open te duwen en toen dat niet lukte open te trekken. Er was geen beweging in te krijgen. De deur zat op slot.

Teleurstelling maakte zich van haar meester. Haar blaas liep leeg. Warme urine vloeide langs haar benen naar beneden en doorweekte haar spijkerbroek, ze rook de stank.

Ze liet zich weer op de vloer zakken en barstte in huilen uit.

Rory

De chef stormde de meldkamer binnen. Hij zag nog bleker dan normaal en hij hijgde omdat hij de trap was op gerend.

‘Niets?’ vroeg hij aan Rory.

Rory schudde zijn hoofd. ‘Het opsporingsbevel is nog maar net uitgegaan.’

‘Bewakingscamera’s?’

‘Ga ik nu mee aan de slag.’

‘Kom op, Rory. Je weet net zo goed als ik dat de kans dat we haar vinden snel afneemt.’

Dat wist Rory inderdaad. En hij wist ook dat hoe langer het duurde, hoe groter de kans was dat ze haar niet levend terugvonden. En dat ze, als ze haar al op de beelden van de bewakingscamera’s zouden tegenkomen, alleen konden vaststellen waar ze zich op dat tijdstip bevond, en niet zouden weten waar ze nu was. Maar dat hoefde de chef niet te horen, al helemaal niet nu hij in deze staat was.

‘Angie,’ zei Francis, ‘ik heb deze lijst telefoonnummers van Thierry Mullins gekregen, vrienden, familie en andere mensen die ze gebeld kan hebben. Zoek uit of zij enig idee hebben waar Marni is.’

Angie ging met de lijst achter haar bureau zitten en pakte de telefoon.

‘En haar zoon?’ vroeg Rory. ‘Misschien weet hij meer.’

‘Thierry is naar zijn flat gegaan om het hem te vragen. Hij laat het ons weten.’

‘Haar zus weet het niet,’ zei Angie terwijl ze het volgende nummer op de lijst intoetste.

Rory speelde de beelden van de bewakingscamera op Gardner Street af. Francis keek over zijn schouder mee. De ingang van Celestial Tattoos viel jammer genoeg net buiten beeld.

‘Godsamme, hier hebben we niets aan.’

‘Laten we toch even kijken,’ zei Rory kalm. ‘Als ze te voet is vertrokken, dan moeten we haar deze kant op zien lopen, en als ze een andere route heeft genomen, moet ze op een van de camera’s op de hoek van North Road te zien zijn.’

Rory startte de opnamen vanaf zeven uur, het tijdstip waarop Thierry Marni vanuit het ziekenhuis had gebeld. Er liepen een paar mensen over straat, maar de meeste winkels en terrassen waren al gesloten. Zo nu en dan reed er een auto voorbij. Het was een smalle eenrichtingsstraat, te smal om te kunnen parkeren, waardoor ze in elk geval goed zicht hadden op de stoep en de portieken.

Achter hem bewoog Francis onrustig heen en weer.

Ze bekeken de beelden een aantal keren, hoopten tussen de voetgangers Marni te vinden, maar zagen haar niet. Zoals Rory al verwacht had, leverde het geen nuttige informatie op.

‘En North Road? Heb je beelden van de kruising met Gardner Street?’ vroeg de chef.

Een halfuur lang bestudeerden ze de nieuwe beelden, wanhopig zoekend naar een spoor van Marni.

‘Het is alsof ze in rook is opgegaan,’ zei Francis.

‘Zou ze via de achterdeur vertrokken zijn?’

‘Nee, die is aan de binnenkant vergrendeld met een hangslot. Ze is zeker via de voordeur gegaan.’

‘Start de opnamen nog eens vanaf het begin, Rory, en noteer van elke auto het nummerbord.’

Er verstreken een paar uur, hoewel het langer aanvoelde.

Francis ijsbeerde door de meldkamer, stelde het team af en toe op snauwende toon een vraag en belde met Thierry. Alex wist niet waar zijn moeder was en Thierry’s telefoontjes naar bekenden hadden niets opgeleverd.

‘Een update graag, Rory.’

‘Nog niets, chef. De eerste drie auto’s heb ik in de database gecheckt. Die zijn van buurtbewoners, ik zie geen mogelijke connectie.’

Het zogenaamde ‘gouden uur’ was allang verstreken en als Marni ontvoerd was, dan werden haar overlevingskansen met de minuut kleiner.

‘Chef?’

‘Wat is er?’

‘Kijk,’ zei Rory, naar een wit bestelbusje wijzend. ‘Die auto staat geregistreerd op naam van een verhuurbedrijf.’

‘Kom, we gaan.’

Toen Francis zich voor hem uit de deur uit haastte, werd hij bijna omvergelopen door een geüniformeerde agent.

‘Inspecteur Sullivan?’

‘Ja?’

‘Dit is zojuist aan de balie afgegeven.’ Hij hield een grote rode schouder-tas in de lucht. ‘Een man heeft hem na sluitingstijd van de pubs in een steegje bij Gardner Street gevonden. Het lijkt erop dat dit de tas is van de vermiste vrouw, van Marni Mullins.’

Hij had het niet hoeven uit te spellen, Francis herkende de tas direct.

Op het moment dat de agent hem de tas overhandigde, hoorden ze er een mobiele telefoon in afgaan. Francis zette de tas op het dichtstbijzijnde bureau en zocht de telefoon. Op het schermje stond Thierry’s naam, Francis nam op.

‘Marni? Nee, wie is dit?’ Zijn paniekerige stem klonk heel even hoopvol.

‘Je spreekt met Francis. Haar tas is zojuist bij het bureau afgeleverd. Gevonden in Gardner Street.’

‘Merde, merde!’

‘En we hebben een aanknopingspunt. Rond de tijd van haar vermissing reed er een gehuurd busje door de straat. Het verhuurbedrijf zit op Cannon Place. Ze gaan om zes uur open, we zien je daar.’

Hij wilde ophangen, maar Thierry zei: ‘Wacht.’

‘Wat is er?’

‘Zitten haar medicijnen in de tas?’

‘Medicijnen?’ Francis trok de tas open en keek erin.

‘Ze heeft suikerziekte. Ze heeft insuline nodig.’

‘Ik wist niet dat ze suikerziekte had.’

‘Zo goed ken je haar dus blijkbaar niet.’

Onder in haar tas zag Francis een transparant etuitje met medisch toebehoren. Hij pakte het etui uit de tas. ‘Wat gebeurt er als ze geen insuline neemt?’

‘Als ze haar bloedsuiker niet reguleert, ook al is het maar een paar uur, raakt ze in coma.’

Francis

Rory belde terwijl Francis achter het stuur zat. 'Geen gehoor, chef. Ze zijn nog niet open.'

'Blijf proberen.'

Ze waren vlakbij en de straten waren leeg. Francis gaf gas en zette de zwaailichten aan.

'Ik heb de gegevens nodig van degene die de volgende bus bij u heeft gehuurd...' Rory had eindelijk iemand aan de lijn en noemde het kentekennummer. 'Politie. We vermoeden dat de bus bij een misdrijf is gebruikt.' Hij was even stil en hing vervolgens vloekend op. 'Fuck die gegevensbescherming. Hij zegt dat ik een dwangbevel nodig heb. Die vent heeft zeker te veel misdaadseries gekeken.'

'Hij heeft wel gelijk,' zei Francis. 'Hopelijk gaat hij overstag als hij een politiepenning ziet.'

Hij reed met een noodgang over Old Steine en vergat op de rotonde richting aan te geven. Op de achterbank gleed Marni's tas met haar insuline van de ene naar de andere kant. De bestuurder van een Opel claxonnerde nijdig toen Francis Kings Road in sloeg en langs de boulevard sjeesde.

'Al bericht van Hollins?' Francis had hem opgedragen om de eigenaars van de andere auto's die ze op de camerabeelden hadden gezien te onderwerpen, hoewel hij betwijfelde of dat iets nuttigs zou opleveren.

'Nee, chef. Hij is pas tien minuten geleden van huis vertrokken, en hij komt van verder dan wij.'

'Shit! Ik moet aldoor denken aan...'

'Waarom?'

'*Het is nog niet voorbij...*'

‘Maar Kirby zit vast. Niets wijst erop dat ze een handlanger heeft. Ik zie niet wat zij ermee te maken kan hebben.’

Francis schudde zijn hoofd. ‘Ik heb er geen goed gevoel bij, Rory.’

Het Grand Hotel flitste in al zijn witte regencypracht voorbij, en met gierende banden scheurde Francis rechts de bocht om naar Cannon Place. Het autoverhuurbedrijf was aan het einde van de straat. Francis bracht de auto met piepende remmen tot stilstand, waarbij hij de toegang tot de kleine parkeerplaats met de huurauto’s half blokkeerde. Ze sprongen uit de auto en renden naar de deur van het kantoor, waar ze mensen ruzie hoorden maken.

‘*Putain!* Vertel me verdomme wie er een witte bestelbus van jullie heeft gehoord,’ klonk een mannenstem, onmiskenbaar afkomstig van Thierry.

‘Dat kan ik niet doen,’ de andere stem klonk gesmoord.

Toen Francis en Rory het kantoor binnenliepen, zagen ze waarom. Thierry hield met beide handen een jongeman bij de kraag van zijn overhemd vast en had hem half over de borsthoge balie getrokken.

Rory trok hem bij de jongeman vandaan en drukte hem hardhandig tegen de muur. De jongen liet zich hijgend zijwaarts tegen de balie vallen. Volgens zijn badge heette hij Amit.

Francis pakte zijn politiepenning en hield hem voor de man op.

‘Jezus, dat is snel. Ik heb jullie pas net gebeld,’ hijgde Amit.

Francis wisselde een blik van verstandhouding met Rory. ‘Wij hebben j^ó gebeld.’

‘Ik heb net het alarmnummer gebeld, die vent kwam binnen en bedreigde me.’

‘Doe dan verdomme ook wat ik zeg!’ riep Thierry.

‘Ik kan u niet zomaar informatie geven, meneer,’ zei Amit, iets minder bang nu hij back-up van twee politieagenten had.

‘Hou je mond,’ zei Rory tegen Thierry. ‘Laat dit aan ons over.’

Francis wendde zich weer tot Amit. ‘Ik moet weten wie deze bus heeft gehoord.’ Hij legde een papier voor hem neer met het registratienummer. ‘We hebben reden om aan te nemen dat die gisteravond bij een ontvoering is gebruikt.’

Amit keek naar het papier, hij verkeerde duidelijk in dubio.

Opnieuw toonde Francis hem zijn penning. ‘Dit is een noodgeval. Het leven van een vrouw is mogelijk in gevaar.’

Er ontstond een korte worsteling, Thierry rukte zich los uit Rory's greep. Hij kwam naast Francis bij de balie staan. 'Het leven van mijn vrouw is mogelijk in gevaar.'

'Oké, sorry,' zei Amit. 'Maar ik hield me aan de bedrijfsvoorschriften.'

Francis keek Thierry waarschuwend aan. 'Dat begrijpen we. Geef ons nu alsjeblieft de informatie die we nodig hebben.'

Amit draaide zich om naar zijn computer en voerde de gegevens in. 'Ja, hebbes. De bus is verhuurd aan een IT-bedrijf dat Algorithmics heet. Ze hebben hem al een paar weken.'

'Heb je het adres?' vroeg Rory.

Buiten loeide een politiesirene en een paar seconden later stormden twee geüniformeerde agenten het kantoor binnen.

'Goed, wat is hier aan de hand? Heb jij gebeld?' vroeg de oudste van de twee aan Amit terwijl hij Francis, Thierry en Rory woest aankeek.

Voor de derde keer haalde Francis zijn penning tevoorschijn. 'Inspecteur Sullivan.'

'Sorry, meneer,' zei de agent. 'We zijn hierheen gestuurd wegens een melding van bedreiging.'

'Alles onder controle. Bedankt dat jullie zijn gekomen, maar het is al geregeld.'

'Oké, duidelijk.'

De twee uniformen dropen af.

Amit gaf Francis een uitdraai. 'Dit is het adres van het bedrijf.'

Francis las hardop: 'Gorse Avenue, East Preston. Waar is dat in godsnaam?'

'East Preston? Richting Littlehampton,' antwoordde Rory.

'We gaan,' gromde Thierry.

'Bedankt, Amit,' zei Francis toen ze naar de deur liepen.

'Ik hoop dat jullie de vrouw kunnen redden,' riep Amit hen na.

Toen Francis weer in de auto stapte, hoorde hij achter zich het portier opengaan. Hij keek om en zag dat Thierry op de achterbank ging zitten. 'Wat ben jij van plan?'

'Ik ga mee.'

'Nee. Geen denken aan. Dit is een zaak voor de politie.'

'Ik ga er niet uit. Kom op, rijden!'

‘Met z’n drieën staan we sterker,’ zei Rory. ‘Wie weet wat we daar aantreffen?’

‘Dat is precies waar ik me zorgen om maak,’ zei Francis terwijl hij de motor startte.

‘Langs de boulevard, daarna de A259 op,’ zei Rory. ‘Zwaailichten aan?’

‘Zwaailichten aan,’ zei Francis. ‘En gordels om.’

Hij zette zijn voet op het gaspedaal en deed een schietgebedje. Een smeekbede. Hij had er alles voor over om Marni veilig en wel terug te zien.

Marni

Had ze geslapen of was ze in een soort sluimertoestand geraakt? Ze wist het niet, en het deed er ook niet toe. Marni was wakker nu, de harde vloer onder haar deed haar pijn en de zware deken van koude lucht die over haar heen hing maakte het haar moeilijk te bewegen. Ze stonk en haar spijkerbroek voelde strak, klam en nat. Ze was misselijk maar had tegelijkertijd honger, hoewel de angst haar honger direct verdreef zodra ze zich er bewust van werd.

Ze hees zich overeind om te gaan zitten en werd meteen duizelig, gele vlekken zweefden voor haar geblinddoekte ogen. Ze was haar gevoel voor tijd en ruimte kwijt en kon geen manier bedenken om erachter te komen hoelang ze hier al was. Ze wist niet eens of het dag of nacht was, maar ze had eten en water nodig, en belangrijker, insuline.

Ze haalde diep adem en schreeuwde zo hard en zo lang als ze kon om hulp. Inademen en schreeuwen. Inademen en schreeuwen. Totdat ze weer licht in haar hoofd werd en moest gaan liggen.

Ze begon langzaam haar bewustzijn te verliezen en had geen grip meer op haar gedachten. *Moest ze aan haar eigen arm knagen, als een rat in een val? Kon ze haar haar eten, een stuk uit haar wang bijten?* Het risico om in een coma te raken lag op de loer, maar ze vocht ertegen. Toch wist ze niet meer precies wat daar eigenlijk gevaarlijk aan was, waarom ze ertegen vocht. *Was het niet makkelijker om gewoon weg te glijden?*

Een plotseling geluid, na de urenlange stilte scherp als een gewerschot, bracht haar weer bij bewustzijn. Het was het geluid van een deur die openging. Er ging een lamp aan. Aan de onderkant van de blinddoek zag ze een smal, flets streepje licht.

‘Help,’ zei ze schor.

Voetstappen kwamen dichterbij.

‘Help, ik heb water nodig. Ik moet iets eten.’

Ze ging zitten en schrok van een hand op haar schouder. De hand drukte haar weer op de grond.

‘Ssssssst.’

Ze probeerde zich te verzetten, maar ze had er de kracht niet voor.

Een arm ondersteunde haar hoofd. De rand van een plastic fles werd tegen haar lippen gedrukt. Ze dronk gulzig. Koud, koud water. Het slikken deed zeer, maar ze kon wel janken van dankbaarheid. Ze dronk tot ze niet meer kon, maar omdat de fles tegen haar lippen bleef drukken dronk ze nog meer.

Waarom maakte deze persoon haar niet los en deed hij haar blinddoek niet af?

Ze draaide haar hoofd opzij en hoorde dat de fles op de grond werd gezet.

‘Ik heb suikerziekte. Ik moet iets eten. Ik heb insuline nodig.’

De arm liet haar hoofd weer op de vloer zakken, en de voetstappen verwijderden zich.

Wiens arm? Wiens voetstappen? Het was vreemd om verzorgd te worden door een volslagen vreemde wiens intenties ze niet kende. *Kon het Paul zijn?*

‘Waarom maak je me niet los? Waarom help je me niet?’

De deur viel dicht en de voetstappen klonken gedempt vanaf de andere kant. Haar keel kneep samen van paniek. Ze was bang dat ze het water dat ze zojuist had gedronken weer zou uitspugen. Eén ding was zeker: die persoon was haar ontvoerder, niet haar bevrijder. Haar hoofd tolde, haar wereld tolde. De grond zakte onder haar vandaan en ze begon te hyperventileren.

De deur ging weer open en de voetstappen kwamen weer dichterbij. De man – de voetstappen klonken als die van een man – hielp haar overeind te zitten. Iets zachts en zoets werd tegen haar lippen gedrukt. Ze nam een hapje. Een donut? Hij was oud en hard, maar ze schrokte hem naar binnen terwijl de jam van haar kin droop. Het zou nog tien minuten of een kwartier duren voordat de glucose in haar bloed terechtkwam, maar ze voelde zich oneindig opgelucht.

Toen ze de donut ophad, liet de man haar tegen de muur zakken. Ze hoorde hem door de ruimte lopen, maar ze kon nergens uit afleiden waar hij mee bezig was. Wat ging er nu gebeuren? Hoe groot was haar kans om te ontsnappen? Moest ze proberen een band met hem te krijgen en hem smeken haar vrij te laten?

‘Bedankt,’ zei ze terwijl ze de suiker van haar lippen likte.

Hij antwoordde niet.

‘Wie ben je? Wat wil je van me?’

Nog steeds geen antwoord.

‘Laat me alsjeblieft gaan. Ik heb je gezicht niet gezien. Ik weet niet wie je bent. Doe alsjeblieft niets waar je spijt van kunt krijgen.’ Ze verafschuwde de angst die doorklonk in haar stem.

De stilte werd doorbroken door een geluid dat ze herkende. Het ritmische, regelmatige geluid van een mes tegen een slijpsteen. Angst maakte zich van haar meester, kneep haar keel dicht, sneed door haar ingewanden als een vlijmscherp mes.

‘Alsjeblieft...’

‘Ik denk niet dat ik ooit spijt krijg van wat ik met je ga doen, Marni.’

Een trage, lijjige stem. Een bekende stem. Van een man. Ze had die stem eerder gehoord, maar waar? Paul was het niet, deze man had geen Frans accent.

‘Kun je me alsjeblieft losmaken? Je hebt je pleziertje gehad, maar nu moet je me laten gaan.’

Het geluid van het mes tegen de slijpsteen ging gestaag door.

‘Wat wil je van me?’

Het slijpen stopte. Marni hield haar adem in.

‘Wat ik van je wil? Dat lijkt me wel duidelijk.’

Die stem.

De voetstappen kwamen dichterbij.

‘Omdat je hier toch niet levend vandaan komt, is dit ding eigenlijk niet nodig.’ Hij rukte de blinddoek van Marni’s gezicht. Ze hapte geschrokken naar adem toen hij een pluk haar meetrok.

Na al die uren in het donker was het licht verblindend. Ze kneep haar ogen dicht en wachtte tot de witte flitsen wegtrokken. Toen deed ze haar ogen langzaam open, met gebogen hoofd, haar blik op de grond gericht.

Gepolijst cement schitterde haar tegemoet toen ze haar wazige blik op haar voeten en onderbenen probeerde te richten. Plotseling was ze zich bewust van haar natte, stinkende spijkerbroek.

Toen ze opzijkte, zag ze nog een paar voeten. Nieuwe sneakers, nauwelijks gedragen, een katoenen broek, te lang, gekreukt bij de enkels. Ze liet haar blik langzaam over het lichaam van de man omhooggaan. Hij had x-benen en zijn broek zat strak en laag rond zijn middel, zijn buik hing eroverheen. Hij droeg een zwart poloshirt met een bedrijfslogo dat ze niet kende. Hij had een tatoeage op zijn arm. Een tatoeage die ze nog geen week geleden zelf had gezet. Steve glimlachte naar haar toen ze hem aankeek, en ze kreeg het ijskoud.

O, mijn god.

‘St-steve?’

Steve? Die computernerd met die tiggertattoo?

Door de adrenalinestoot schoot haar bloedsuiker omhoog.

‘Mooie Marni. Helemaal van mij.’

Hij draaide zich met een ruk om en liep naar een tafel waarop ze een mes en een slijpsteen zag.

Haar mond werd droog van angst. Haar hersenen waren niet in staat woorden te vormen. In een reflex probeerde ze zich los te trekken, maar stopte daar weer mee. Het idee te kunnen ontsnappen verdween toen ze om zich heen keek en de ruimte in zich opnam. Rationeel denken was niet meer mogelijk. Ze werd nu totaal beheerst door angst.

Het vertrek was groot en rechthoekig, groter dan ze had verwacht na het ongemakkelijke rondschuiven toen ze was geblinddoekt. Er waren geen ramen. Waren ze onder de grond? De zwarte muren waren bekleed met een soort hightech rubber. Ze had het materiaal eerder in opnamestudio’s gezien, het was geluidsisolatie. Haar bloed bevroor. Het plafond was een wirwar van aluminiumbuizen en roosters. Aan een van de korte muren van het vertrek hing een wit scherm en daarvoor stonden twee ingezakte roodfluwelen banken. Een privébioscoop.

Maar dat was nog niet alles. Midden in de ruimte, achter de banken, stonden zeven gladgepolijste betonnen sokkels van ongeveer een meter hoog op een rij. Marni knipperde met haar ogen en keek nog eens goed. Gal kwam in haar slokdarm naar boven en brandde in haar keel. Op elke

sokkel stond een frame van dik zilverdraad, gepoetst en glanzend in het felle licht. De frames hadden de vorm van menselijke lichaamsdelen, een arm, een been, een torso, een hoofd. Een ervan, de grootste, had de vorm van een compleet menselijk lichaam. Vier frames waren leeg, maar over de andere drie hingen lappen zacht, soepel leer. Getatoeëerd leer.

Marni kokhalsde toen ze besepte waar ze naar keek.

Het 'leer' was mensenhuid. Ze herkende de arm van Giselle Connelly met de gedetailleerde biomechanische tattoo, Evan Armstrongs schouder met het Polynesische ontwerp, en ze zag een been dat ze niet herkende met een elegante aquarel van een pauw. Leer van mensenhuid, geconserveerd en tentoongesteld.

De ruimte begon te draaien en ze viel op haar zij.

'Ah, ik zie dat je mijn verzameling bewondert. Prachtig, hè?'

'Jij...? Maar dit zijn de tattoos van Sam Kirby.'

'Natuurlijk. Maar ik heb ze besteld. Ze werkte voor mij.'

Het kon niet waar zijn. Ze begreep het niet.

'En jij, Marni Mullins, jij wordt het pronkstuk.'

Hij liep op haar af en ze drukte zich met haar rug tegen de muur. Toen hij vlak voor haar stond, boog hij zich voorover totdat hij met zijn gezicht vlak bij het hare was. Terwijl ze zich klein maakte en zachtjes jammerde, kustte hij haar zacht op haar lippen. Daarna drukte hij voorzichtig een opgevouwen doek tegen haar neus en mond. De scherpe geur van ether prikte in haar keel. De wereld werd zwart.

Rory

Rory had genoeg spoedritjes door Brighton meegemaakt om zich daar als bijrijder nog nerveus over te maken. Maar het was anders nu Francis Sullivan achter het stuur zat. Ze waren Cannon Place nog niet uit of hij moest een levensgevaarlijke manoeuvre maken om uit te wijken voor een bezorger die uit de laadruimte van zijn busje stapte.

Achterin gespte Thierry snel zijn gordel vast.

‘Jezus, chef, heb je wel een politierijbewijs?’

Francis trok zijn wenkbrauwen op en hield zijn ogen strak op de weg gericht. Ze kwamen vrijwel direct achter een minibusje te zitten. Francis zette kort de sirene aan.

‘Kom op!’ zei Thierry. ‘Ga erlangs!’

Pas nadat Francis de sirene opnieuw had laten loeien minderde de bestuurder van de minibus vaart en reed de stoep op.

‘Rijden!’ drong Thierry aan.

Francis trapte het gaspedaal in en met een noodvaart raceten ze door Hove, de blauwe zwaailichten aan, met de zee links van hen en rechts de ontwakende stad.

‘Rory, bel Hollins.’

Rory deed wat hem werd opgedragen en bleef even zwijgend luisteren. Hollins had de eigenaar gesproken van de eerste auto die op de bewakingsbeelden te zien was geweest.

‘Gewoon een vader die zijn dochters ophaalde van zwemles,’ liet hij weten zodra hij had opgehangen. ‘Hij zegt dat de zwemleraar kan bevestigen dat hij de meisjes heeft opgepikt. Volgens Hollins is het onwaarschijnlijk dat hij degene is die we zoeken.’

‘En de tweede?’

‘Hollins is er nu heen.’

Francis trapte op de rem toen een BMW voor hen de weg op schoot. Rory’s telefoon viel uit zijn handen en Thierry vloekte zacht in het Frans. De sirene ging weer aan en ze passeerden de auto.

‘Weet je zeker dat we op weg zijn naar de juiste plek?’ vroeg Thierry.

‘Nee,’ antwoordde Francis. ‘Eigenlijk niet. Maar het is het beste spoor dat we op dit moment hebben.’

‘En het klinkt logisch,’ zei Rory. ‘Om iemand te ontvoeren is een busje handiger dan een auto. En qua tijd lijkt het te kloppen.’

Merde!

Rory wist niet of deze uitroep bedoeld was als commentaar op de rijstijl van de chef, of op het feit dat ze achter een vermoeden aan joegen. Maar het was niet belangrijk. Het enige wat ertoe deed, was dat ze zo snel mogelijk het adres bereikten en Marni vonden.

Ze staken de brug over de Ardur over, waarna de weg zich breed en recht voor hen uitstreckte. Er was geen ander verkeer. Met de zwaailichten nog aan zette Francis er flink de vaart in.

‘Hoe ver nog?’ vroeg hij aan Rory.

Rory bekeek de route op zijn telefoon. ‘Een kilometer of acht, maar we moeten precies door het centrum van Worthing.’

Het kleine kustdorp begon te ontwaken, en plotseling doemde de ene na de andere kruising op. De spanning in de auto steeg terwijl Francis de auto behendig langs een serie obstakels manoeuvreerde.

‘*Putain!*’ Thierry’s gescheld werd steeds luider. ‘Waar heb jij leren autorijden?’

Het blauwe zwaailicht bleef flitsen en af en toe liet Francis de sirene loeien om andere weggebruikers te laten weten dat ze wilden passeren. Voorbij Worthing en Goring leek de grootste drukte eindelijk voorbij en kwamen ze op een tweebaansweg.

‘Bij de derde rotonde linksaf.’

De afslag leidde in zuidelijke richting, terug naar de zee. Francis trapte het gaspedaal weer in, maar Rory zag in de verte rode lichtjes knipperen. Een bel begon te rinkelen.

‘Een overweg, chef.’

‘Ik zie het.’

‘De spoorbomen gaan dicht.’

‘Weet ik.’

‘We redden het niet.’

Francis reageerde niet, maar bleef versnellen.

‘Frank! Nu stoppen!’ Rory’s stem klonk paniekerig, hij greep het dashboard zo stevig vast dat zijn knokkels wit werden en drukte zich tegen de rugleuning van zijn stoel.

‘Nee, niet doen!’ riep Thierry, die minstens zo bang klonk.

‘We gaan het verdomme niet redden!’

De spoorbomen waren dicht en even leek het erop dat Francis er dwars doorheen wilde rijden.

In een reflex en zonder over de gevolgen na te denken greep Rory het stuur en rukte het naar zich toe. Met zijn andere hand trok hij de handrem aan. Francis probeerde hem tegen te houden, maar Rory was sneller. Met gierende banden tolde de auto rond en kwam met de zijkant tot stilstand tegen de lage muur van de parkeerplaats bij het station. Luid claxonnerend stooft de trein voorbij. Rory liet het stuur los en liet zich achterover in zijn stoel vallen, hij zag nu pas dat de airbag voor zich was opgeblazen.

Hij keek opzij naar Francis, die zijn eigen airbag uit zijn gezicht probeerde te duwen. Toen hij hem niet van het stuur af kreeg, probeerde hij de motor weer te starten. Het lukte meteen en Francis zette de auto in z’n achteruit. Het zwaailicht stond nog steeds aan en voor hen knipperden nog steeds de rode lichtjes van de spoorwegovergang. De bel rinkelde hard.

Rory draaide zich om in zijn stoel.

‘Gaat het?’ vroeg hij aan Thierry.

Thierry barstte uit in een scheldkanonnade waar Rory niets van begreep. Maar gelukkig leefde hij nog en was hij bij bewustzijn. Er stroomde bloed langs zijn lip waar hij zich gebeten had.

Francis draaide de auto zo dat ze weer met de neus in de juiste richting stonden. De bel hield op met rinkelen. De rode lichten knipperden niet meer. De spoorbomen gingen omhoog en Francis gaf gas.

‘Noem me nooit meer Frank.’

Marni

Marni voelde twee dingen: pijn en kou. Scherpe pijnscheuten schoten door haar polsen en schouders en het was of die haar hele gewicht droegen. Strakke banden sneden in de huid van haar polsen. Haar armen bevonden zich in een onnatuurlijke houding hoog boven haar hoofd. Haar handen waren klompen ijs, bijna gevoelloos, terwijl de lange snee in haar linkeronderarm brandde. Een kloppende pijn trok door haar nek, op de plek waar haar hoofd, door niets ondersteund, achterover had gehangen. Ze stond rechtop en was vastgebonden aan iets. Ze had het ijskoud. Ze voelde de koude lucht op haar huid. Op haar hele lichaam. Toen het tot haar doordrong dat ze naakt was, opende ze haar ogen, waarna haar angst de overhand kreeg en ze zich uit alle macht uit haar boeien probeerde los te rukken.

Ze bevond zich nog steeds in de kelder in Steves privébioscoop, vastgebonden aan een andreaskruis, met haar gezicht naar de muur. Het rubberen, geluiddempende materiaal een paar centimeter voor haar gezicht was het enige wat ze kon zien. Toen ze bewusteloos was, had Steve haar kleren uitgetrokken en haar aan dat ding vastgebonden. Ze rook een onbekende bloemengeur. Het kwam van haar huid, en ze besepte dat ze het zo koud had omdat ze nat was. Mijn god, hij had haar gewassen. De stank van urine was verdwenen, maar ze kokhalsde bij de gedachte dat hij aan haar had gezeten.

Ze voelde zich duizelig. Omdat ze de donut had gegeten was ze niet in coma geraakt, maar zonder insuline leverde die haar onvoldoende energie op. Ze wist dat het niet lang zou duren voor er zwarte stippen achter haar oogleden zouden verschijnen en ze opnieuw haar bewustzijn zou verliezen.

Misschien zou dat beter zijn.

Het was muisstil in de ruimte. Door haar angst voelde ze zich zwak, maar de pijn hield haar scherp. Ze ging op haar tenen staan om de druk op haar armen te verlichten en ze werd gerustgesteld door de brandende pijn toen er wat bloed naartoe stroomde. Ze vroeg zich af wat ze van Steve wist, als dat tenminste zijn echte naam was. Meer dan twintig uur was ze bezig geweest zijn arm te tatoeëren, en ze probeerde zich te herinneren waar ze het over hadden gehad. Hij was geïnteresseerd in tattoos en tatoeage-technieken, maar dat was niet zo vreemd, dat waren de meeste mensen die bij haar kwamen. Hij kon niet zo goed tegen pijn, maar ze had wel kleineriger klanten gehad. Hij had best veel over zichzelf verteld, hoewel ze zich, nu ze eraan terugdacht, weinig concrete feiten kon herinneren. Hij werkte met computers – saai – en verder had hij allerlei meningen verkondigd – wat hij hiervan vond en daarvan vond, en waarom zijn mening beter was dan die van een ander. Huiverend dacht ze terug aan zijn vragen over het lichaam van Evan Armstrong, terwijl hij al die tijd precies had geweten wat er met hem was gebeurd.

In geen van de gesprekken had hij blijk gegeven van enige empathie voor zijn medemens. Niet dat het haar toen was opgevallen. Pas nu ze eraan terugdacht, besepte ze hoe egocentrisch hij was. Ze had maar met een half oor naar hem geluisterd omdat ze zich vooral op haar werk had geconcentreerd.

Hoe kon ze deze kennis nu in haar voordeel gebruiken? Hoe kon ze die aanwenden om hem ertoe te bewegen haar te laten gaan?

Ze hoorde de deur opengaan, haar maag kromp ineen. Voetstappen kwamen naderbij en vanuit haar ooghoeken zag ze hem op zich af komen lopen. Hij glimlachte. Nee, het was geen glimlach. Het was een grijns.

‘Je bent mooi, Marni, het is bijna jammer om zo’n volmaakt lichaam te beschadigen. Maar jouw tattoo wordt de parel van mijn collectie.’

Het bloed stelde in haar aderen, onwillekeurig rukte ze aan haar boeien. Hij kwam naar haar toe en streek met zijn hand over haar rug.

‘Sst.’ Zijn stem was zo dicht bij haar oor dat ze huiverde.

‘Steve, alsjeblieft.’

‘Alsjeblieft wat?’

‘Laat me alsjeblieft gaan. Ik kan nieuwe tattoos bij je zetten. Ik kan je een fantastische rugtattoo geven. Je hoeft dit niet te doen.’

‘Nee, maar ik doe het toch. Ik moet mijn collectie compleet maken omdat dat stomme wijf het verkloot heeft.’

De plotselinge agressie in zijn stem maakte Marni nog banger.

‘S-Sam Kirby?’ Ze moest het trillen van haar stem beheersen.

‘Zij zou alle tattoos verzamelen en daarna verdwijnen. Daar heb ik haar flink voor betaald.’

‘Ze is aangehouden.’

‘Weet ik. Ik bekostig haar advocaat.’

Marni moest hem aan de praat houden. Hij zou het moeilijker vinden haar te vermoorden als hij op een menselijk niveau contact met haar maakte. Maar ze kon in deze situatie geen empathie verwachten. Het moest over hem gaan. In een fractie van een seconde vroeg ze zich af of iemand haar zou komen redden. Thierry zou haar bij haar studio oppikken, hij had vast de politie gebeld.

Ze drukte die gedachte weg. Ze moest zelf iets doen. De tijd drong, haar bloedsuiker daalde weer.

‘Ik moet de klus nu zonder haar klaren.’

‘Je moet niks. Je hebt al genoeg stukken.’

‘Maar nog niet alles. De politie heeft er een paar uit Stone Acre Farm meegenomen. Trouwens, ik wil jóúw tattoo. En die van Thierry.’

Haar bloed bevroor. Als ze hier niet uit kwam, als ze hier geen eind aan kon maken, zou die gek achter Thierry aan gaan. Ze dacht aan Alex, en haar hart brak.

‘Weet je eigenlijk wel hoe het moet? Hoe je de huid van mijn lichaam moet snijden en hoe je die moet conserveren? Heb je daar de Tattoodief niet voor nodig?’

Ze verwachtte dat de vraag hem kwaad zou maken, en ze had gelijk.

‘Natuurlijk kan ik het zelf. Ik heb gezien hoe ze de huiden afstroopt. Ik heb gezien hoe ze ze looit. Zo moeilijk is het niet.’

‘Maar als je mijn tattoo verwijdert, wil ik niet dat je hem veruïneert.’

Hij kwam een stap dichterbij, ze huiverde. Door de angst was ze even vergeten hoe zeer het deed dat ze aan haar polsen hing, maar de angst versterkte haar geestelijke pijn. Hij streek met zijn handen over haar rug. Ze drukte haar lichaam tegen het houten kruis, maar kon niet aan zijn aanrakingen ontkomen.

‘Ik zal het je uitleggen, Marni. Het menselijk lichaam is een kunstwerk op zich. Speciaal dat van jou. Maar een tattoo tilt het naar een hoger niveau. Dan is het lichaam een levend kunstwerk dat warm aanvoelt. Geen kunstvorm is zo dynamisch als een tattoo.’

‘Maar jij vermoordt die levende kunstwerken. Dat is in tegenspraak met wat je net zei.’

‘Als mensen sterven, sterven hun tattoos met hen. Ze rotten net als elk ander stuk vlees. Ik red mooie kunstwerken. In Japan doen ze dat ook met de yakuzatattoos. Geconserveerde huid is superieur aan levende huid.’

‘Met het verschil dat jij mensen vermoordt. In Japan wachten ze tot iemand een natuurlijke dood sterft.’

‘Kunst is belangrijker dan mensen. Dat wist ik als kind al. Het menselijk lichaam is het ultieme kunstwerk van de natuur, en wanneer we het met onze eigen kunst versieren wordt het nog mooier. Kunst moet de tand des tijds doorstaan, een mens kan dat niet. Kunst is puur en waarachtig, terwijl mensen liegen, opscheppen en overspel plegen. Ik behoud wat belangrijk is, gooi weg wat er niet toe doet. Ik stel de ultieme kunstverzameling samen. Dat begrijp je toch wel, Marni? Jij als goede kunstenaar?’

Prententius gelul, wilde ze roepen, maar ze wist dat ze hem moest paaien.

‘Maar als je mij vermoordt, kan niemand meer van mijn kunst genieten.’

‘Dat is het voordeel van jouw dood. Die maakt jouw tattoo des te zeldzamer en kostbaarder.’

‘Je hebt het mis, Steve. En wat je doet, is verkeerd.’

Ze voelde de kracht van zijn uithaal nog voor ze die zag aankomen. Hij gaf haar een stomp tegen haar slaap. Sterren explodeerden voor haar ogen.

Steve liep van haar weg. Het bloed suisde in haar oren. Ze kon niet horen wat hij deed. De tijd drong. Diep ademen. Langzaam, niet te snel. Niet hyperventileren. De pijn trok in golven weg van de plek waar zijn vuist haar had geraakt. Ze beet hard op haar lip om de pijn te verdrijven, ze proefde bloed in haar mond.

Dit kon niet het einde zijn. Ze wilde nog zoveel doen in haar leven. Die klootzak mocht niet zijn zin krijgen. Ze moest hier op de een of andere manier weg zien te komen. Hoe dan ook.

‘Sorry als ik je pijn heb gedaan, Marni.’ Hij kwam achter haar staan. ‘Maar dit zal je troosten.’

Hij drukte iets zachts tegen de zijkant van haar gezicht, iets koels.

‘Wat... wat is dat?’

‘Dit?’ Hij wreef het zachtjes tegen haar wang. ‘Dit is Evans tattoo, Evans huid.’

Marni kromp ineen. Het voelde aan als een zachte zeemleren lap.

‘Sam heeft deze heel goed gedaan. Ze was echt zeer getalenteerd, maar daar heb ik nu niks meer aan.’

Marni voelde zich misselijk worden. Haar mond vulde zich met speeksel. Als ze inademde, rook ze de geur van mensenleer, sterk en varkensachtig. Ze kokhalsde en zuur braaksel brandde achter in haar keel. Ze klemde haar kaken en lippen stijf op elkaar, vastbesloten zich te beheersen.

‘Jouw huid wordt nog zachter als ik hem geconserveerd heb,’ zei hij. ‘Zo zacht, zo mooi.’

Zijn andere hand lag weer op haar rug, en ze voelde hoe zijn vingers de contouren van haar tattoo volgden.

‘O, Marni, het is moeilijk voor me om te beslissen wat ik liever wil, jou of je tattoo. Ik vind je heel bijzonder, en je maakt kunst. Mijn andere slachtoffers droegen kunst op hun lichaam, niet in hun geest. Maar jij bent de belichaming van kunst. Een schepper en een schitterend levend kunstwerk tegelijk. Maar als ik je laat leven, zul je me verraden. Hoe graag ik je ook wil, en ik wil je heel erg graag, ik kan alleen het kunstwerk op je lichaam vertrouwen.’ Hij greep haar vast bij haar haar en rukte haar hoofd zo ver achterover dat hij haar recht in de ogen kon kijken. ‘En dat betekent dat je dood moet, schatje.’

Francis

Ondanks een flinke deuk aan de passagierskant van de auto minderde Francis nauwelijks vaart toen ze door de smalle, bochtige straatjes van het dorp East Preston raceten. Op de achterbank bette Thierry zwijgend de wond aan zijn lip, terwijl Rory op zijn mobiele telefoon de snelste route naar Gorse Avenue bestudeerde.

‘Links afslaan naar Vicarage Lane.’ De banden gierden toen Francis door de bocht scheurde. ‘Rechts naar Fairlands, bij Sea Road linksaf.’

Een paar jonge moeders die met hun kinderwagens op de stoep stonden te kletsen, keken de langszakende auto met zwaailicht met open mond na, en op Sea Road moest Francis op de rem staan om een kat te ontwijken.

‘Jezus,’ mompelde Thierry.

Uiteindelijk kwamen ze op Gorse Avenue.

‘Zet het zwaailicht uit,’ zei Rory. ‘En rustig rijden nu.’

Aan weerszijden van Gorse Avenue stonden grote villa’s. Het was een chique doodlopende straat met overal uitbouwen, serres, tennisbanen en buitenzwembaden. De huizen aan de zuidkant van de straat keken uit op het strand. Je kon je met gemak het luxeleventje van de bewoners voorstellen.

‘Ik dacht dat we een bedrijf zochten,’ zei Francis.

Rory haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk iemand die zijn zaak vanuit huis runt.’

Na de heftige tocht vanuit Brighton voelde de langzame, stille rit door de lommerrijke laan surrealistisch aan. Ze kwamen geen andere auto’s tegen, er liepen geen mensen over straat en ook in de tuinen was niemand te bekennen.

‘Daar is het,’ zei Rory, ‘aan de rechterkant.’

Hij wees naar een modern bouwwerk dat totaal uit de toon viel bij de edwardiaanse villa’s en art-decohuizen die ze gepasseerd waren. Het was bekleed met metalen golfplaten, had scherpe hoeken en ronde steunberen en het bouwsel leek helemaal geen ramen te hebben, in elk geval niet aan de straatkant. Francis zette de auto in de berm voor het huis ernaast. Hij wilde het verrassingselement niet verloren laten gaan door de oprit op te rijden.

‘Hoe gaan we het aanpakken, chef?’

Francis zuchtte en wreef over zijn gezicht.

‘Dat hangt ervan af of er iemand thuis is. We hebben geen huiszoekingsbevel, dus we moeten volgens het boekje werken. Thierry, jij blijft in de auto.’

‘Dat dacht ik niet. Ik ga met jullie mee.’

‘Nee. Dit is een zaak voor de politie.’

‘Marni is mijn vrouw. Ze heeft insuline nodig.’

‘Je ex-vrouw.’ Hoe zat het nu eigenlijk tussen die twee? Niet voor het eerst vroeg Francis zich af waarom ze eigenlijk gescheiden waren.

Francis stapte uit de auto. Rory en Thierry volgden zijn voorbeeld. Thierry had het tasje met Marni’s insuline-etui in zijn hand.

‘Oké. Hou je in, geen theatraal gedoe.’ Francis keek naar Thierry. ‘Zoek de bestelbus en doe wat ik zeg.’

Ze liepen over straat – er was geen stoep, alleen een berm met keurig gemaaid gras – naar de oprit. Voor het huis stond een lichtblauwe Aston Martin geparkeerd.

‘De zaken gaan goed, zo te zien,’ mompelde Rory.

De bestelbus was nergens te bekennen, maar aan de zijkant van het huis bevond zich een garage. De deur was dicht. Francis wees ernaar en ze liepen erheen.

Rory probeerde de garagedeur. ‘Op slot.’

Francis liep om de garage heen. Er leidde een pad naar een zijdeur, de bovenste helft was van glas. Hij tuurde naar binnen. Achter een ont-takelde Harley zag hij een kleine witte bestelbus staan. Hij leek op die van de camerabeelden, maar omdat hij hem van de zijkant zag, kon hij het kenteken niet checken.

Rory kwam achter hem staan. ‘Dat is hem. Kan niet anders.’

‘Goed, dan is het nu tijd voor wat vraagjes aan meneer.... Hoe heet hij eigenlijk?’ vroeg Francis.

‘Harrington. Steven Harrington,’ antwoordde Rory. Hij tikte iets op zijn mobiele telefoon in. ‘Als ik hem googel komt hij als de eigenaar van Algorithmics tevoorschijn, het bedrijf dat de witte bestelbus heeft gehuurd.’

Zwijgend liepen ze om het huis heen naar de voordeur. Op een zilverkleurig naambordje stond ‘Algorithmics’. Eronder zat een intercomknop. Francis drukte erop.

‘Sorry. Er is vandaag niemand aanwezig,’ klonk een robotachtige vrouwenstem. ‘Als u iemand wilt spreken kunt u onderstaand telefoonnummer bellen.’

Francis keek naar het nummer op de metalen strip van de intercom.

‘Zal ik bellen?’ vroeg Rory.

‘Nee. Blijf hier, voor het geval er toch iemand komt. Ik ga op verkenning uit. En bel om versterking, snel.’

Francis liep weg, Thierry kwam stilletjes achter hem aan. Toen ze langs de zijkant van het huis slopen, kwam de tuin in zicht, een grasperk dat uitkwam op het zandstrand zo’n vijftien meter verderop. Het huis had een leeg betonnen terras dat er ongebruikt uitzag en waar geen meubels op stonden. Ter hoogte van de eerste verdieping was een groter terras met één enkele, naar zee gekeerde stoel. De achterzijde van het huis bestond in tegenstelling tot al het metaal aan de voorzijde helemaal uit glas. Het beeld van een enorm aquarium drong zich bij Francis op. Het bood natuurlijk geen enkele privacy, maar er was nergens een teken van leven te bekennen. Hij vroeg zich af of het een privéstrand was of een strand waar de gewone man kon picknicken en zich een paar uur lang kon vergapen aan hoe de rijken hun zondagmiddagen doorbrachten.

Hij keek door de ramen. De gehele benedenverdieping bestond uit één grote open kantoorroimte. Op de in halve cirkels opgestelde bureaus stonden computerschermen, maar er was maar één ergonomische bureaustoel. Werkte er maar één persoon bij Algorithmics? Kon één man het geld verdienen voor zo’n luxueuze leefstijl?

‘Thierry, probeer alle deuren op de benedenverdieping. Als er een open is, kom me dan halen. Niet naar binnen gaan.’

Francis liep de steile trap op naar het balkon op de eerste verdieping. Elke stap maakte een zacht metalen geluid, dus hij liep langzaam en zo zacht mogelijk verder, voor het geval er iemand thuis was. Die ene stoel buiten op het balkon was ongetwijfeld ideaal om de zon op en onder te zien gaan. Maar wat Francis binnen zag, benam hem de adem.

Hij zette zijn handen tegen het raam om de gloed van de ochtendzon weg te houden en staarde ademloos naar binnen. Wat hij zag, was niet te beschrijven. Een kunstinstallatie? Een tableau? Er stonden opgezette dieren. In rijen gerangschikt. Niet onder glas zoals hij als kind in het Natural History Museum had gezien, maar open en bloot. Er werd een veldslag uitgebeeld, beest tegen beest, met miniatuurwapens, ze droegen kleine mensenkleren. De Roundheads tegen de Cavaliers. Honden tegen katten. Een konijn nam het op tegen een mangoeste. Vossen in gevecht met slangen. Een worsteling tussen enorme katers. Sommige dieren waren gewond, neergesabeld, onthoofd. Bebloede tanden en klauwen. Het slagveld lag bezaaid met lichaamsdelen van dieren.

Het was bizar en krankzinnig, het was duidelijk dat dit het werk van een perverse geest was. Francis' hart bonkte, hij werd bang. Hij vreesde niet voor zijn eigen veiligheid. Maar de angst sloeg hem om het hart bij de gedachte dat Marni hier misschien ergens was, in de macht van een schepsel dat dit voor zijn plezier had gemaakt.

'*Putain!*' riep Thierry geschokt uit toen hij naast Francis kwam staan.

Francis legde zijn wijsvinger op zijn lippen en probeerde het handvat van de glazen deur. Hij duwde hem open en liep zonder een moment te aarzelen naar binnen. Thierry kwam achter hem aan.

De kamer rook muf, naar oude bontjassen, en er dwarrelden stofvlokken over de grond. Maar hij had het gevoel, het sterke gevoel, dat ze niet alleen in het huis waren. Hij rook een vage geur van koffie, en ergens veroorzaakte een open raam tocht. Zonder zich voorover te buigen traptte Francis zijn schoenen uit. Ze slopen de kamer door en kwamen op een overloop met een trap naar boven en naar beneden.

'Jij gaat naar boven, ik naar beneden,' fluisterde hij Thierry toe. 'Roep me als je hulp nodig hebt.'

Thierry knikte. 'We moeten haar vinden. Ze heeft insuline nodig, de tijd begint te dringen.'

Voorzichtig liep Thierry de trap op om de volgende verdieping te controleren.

Zachtjes, op kousenvoeten, daalde Francis de trap af. En voor het eerst in zijn loopbaan als politieagent, wou hij dat hij een pistool bij zich had.

Marni

Marni haalde diep adem.

‘Je zou het ook beide kunnen hebben, Steve,’ zei ze. Ze probeerde een zwoele stem op te zetten. Ze was misselijk. Ze kon niet geloven wat ze overwoog, maar haar drang om te overleven was sterker dan haar walging.

‘Hoe bedoel je?’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Mijn tattoo is een levend kunstwerk, zoals je al zei. Als je me laat leven, kun je hem elke dag zien. Je kunt hem aanraken en de warmte ervan voelen. Je kunt hem zien bewegen als ik beweeg. Een levend object in je collectie, stel je eens voor.’

Steve zei niets. Hij dacht waarschijnlijk over de mogelijkheid na, zijn ademhaling versnelde. Opnieuw streelde hij haar rug, maar hij liet zijn hand nu ook over de zijkant van haar naakte borst dwalen.

Marni beet op haar lip om niet te braken.

‘Ik zou je hier in een kooi kunnen houden. Jou tentoonstellen in mijn eigen dierentuin. Het idee bevalt me.’

‘Ja,’ zei Marni, nauwelijks meer in staat dit ene woord uit te brengen.

‘Ik zou elke dag de liefde met je kunnen bedrijven.’

Elke dag verkracht worden. Kon ze dan niet beter dood zijn?

‘Een fantastisch idee, schat. We zouden het een paar dagen kunnen uitproberen om te kijken hoe het gaat.’

Hij zuchtte en drukte zijn lichaam tegen haar rug. Toen Marni zijn hand tussen haar benen voelde, ging er een schok door haar heen en ze stootte haar heup tegen het houten kruis. Steve trok zijn hand terug en sloeg haar keihard op haar billen.

‘Het zou op niets uitlopen,’ zei hij met hese stem, ‘want jij zou niet meewerken. Ik zou je de godganse dag in de gaten moeten houden. Je zou

voortdurend loeren op een kans om te ontsnappen. Heel anders dan het beeld dat je net schetste.'

'Maar als je me laat leven, ben ik je heel veel verschuldigd.'

'Neuken uit medelijden? Ik ben niet gek, Marni.'

Hij liep bij haar weg.

'Bovendien kan ik dit dan niet gebruiken voor je fluweelzachte huidje.'

Ze hoorde dat hij iets pakte en weer naar haar toe kwam. Ze hoefde niet te kijken om te weten wat het was.

Het zilveren lemmet schitterde in het licht toen hij het een paar centimeter voor haar gezicht heen en weer draaide. De snijkant was vanaf het handvat gekromd en met ingewikkelde patronen gegraveerd. Marni had nog nooit zo'n mes gezien.

'Sam heeft me alles over messen geleerd, wat het beste mes is om mee te snijden en met welk mes je het beste kunt villen. Het zijn twee totaal verschillende technieken waar je verschillende instrumenten voor nodig hebt. Ik zal je vertellen hoe ik het ga doen.'

Marni deed haar ogen dicht en wou dat ze dat ook met haar oren kon doen.

'Eerst maak ik een snee rondom de huid die ik wil hebben. In jouw geval is dat langs de rand van je prachtige rugtattoo. Daarvoor gebruik ik een kort, recht mes. Daarna gebruik ik deze.' Hij hield het mes voor haar neus.

Hou hem aan de praat.

'Maar weet je dan hoe je de huid moet conserveren?' Marni huiverde. Het was een absurd gesprek, ook al zou ze haar leven er misschien mee redden. 'Vertel eens over Sam, wat heb je allemaal van haar geleerd?'

'Sam is een getalenteerd taxidermist. Ik koop al jarenlang stukken van haar. Ik verzamel opgezette dieren.'

Marni dacht aan de oude taxidermiewinkel in de buurt van Preston Park. Voor die werd opgedoekt ging ze er soms heen om in de etalage te kijken.

'Maar ze wilde haar vaardigheden uitbreiden, en we ontdekten dat we een gezamenlijke interesse deelden voor leer. Ze liet me zien hoe ze dierenhuiden conserveerde, en we vroegen ons af of je dat ook met mensenhuid kon doen. Aanvankelijk was het maar wat kletspraat, maar langzaam maar zeker kreeg ik in de gaten dat ze ertoe bereid was. Toen ik haar vertelde dat ik tattoos wilde verzamelen was ze meteen enthousiast.'

Marni's tong zat aan haar verhemelte gekleefd. Ze kon geen woord uitbrengen.

'Jammer dat ze is aangehouden, nu moet ik de klus zelf klaren.' Hij tikte met de punt van het mes tegen het hout van het kruis. Er bleef een wit krasje in de lak achter. 'Als ik de tattoo van je rug heb gestroopt, laat ik hem in een zoutoplossing weken en daarna lossen verschillende chemicaliën de proteïnen en het vet in je huid op.'

Marni kokhalsde. Ze was licht in haar hoofd en haar bloedsuiker was nu gevaarlijk laag. Als ze buiten bewustzijn raakte, bestond de kans dat ze nooit meer bij zou komen.

Steve praatte maar door, het drong niet tot haar door wat hij zei. '... verandert de pH-waarde... Een bot instrument om haren eraf te schrapen... Sam heeft me dat geleerd voor het geval dat...' Het werd zwart voor haar ogen, maar ze gaf zich niet over. Ze beet op haar wang en hapte naar adem van de pijn.

'Maar het belangrijkste wat ze me heeft geleerd is hoe je een mes goed slijpt. Een mes moet namelijk vlijmscherp zijn. Dit is zo scherp als een scheermes.'

Hij pakte haar koude, krachteloze hand en hield die tegen het hout van het kruis. Voor ze beseftte wat hij ging doen, haalde hij het mes over haar handpalm. Ze voelde de pijn pas toen het al was gebeurd.

'Zie je?' zei hij. 'Scherper dan een scalpel. Preciezer ook.'

Marni snikte. Ze kon het niet helpen. Warm bloed droop langs haar arm naar beneden.

Steve keek als gehyponotiseerd toe. Toen deed hij een stap naar voren, stak zijn tong uit en likte het bloed weg.

'O, Marni,' zei hij. Zijn stem was hees van opwinding. 'Het feest kan beginnen.'

Francis

Het was vreemd stil in het huis. Rory stond buiten op versterking te wachten en Thierry was ergens op de bovenverdiepingen. Francis had het gevoel dat hij helemaal alleen was. Op de achtergrond klonk slechts het zwakke gezoem van de airconditioning. Met kloppend hart liep hij de trap af om het kantoor te onderzoeken.

De meeste beeldschermen stonden uit, op een na, die een zachte gloed verspreidde en camerabeelden van buiten de woning weergaf. Hij zag dat Rory op de oprit stond te telefoneren. In de verste muur van het kantoor waren enkele deuren. Twee ervan waren dicht, maar een stond op een kiertje, dus spitste hij zijn oren. Op hetzelfde moment klonk aan de andere kant van de deur de scherpe gil van een vrouw.

Marni!

Hij wist niet zeker of zij het was, maar wie het ook was, ze had hulp nodig. Toen hij de deur openduwde zag hij dat hij zich boven aan een trap bevond. Behalve het kreunen van de vrouw hoorde hij een mannenstem, maar hij kon niet verstaan wat hij zei. Francis dacht na. Het was niet eenvoudig om een plan van aanpak te bedenken zonder dat hij wist wat zich daarbeneden afspeelde. Hij keek de trap af en zag onderaan een halfgeopende deur. Die gaf hem in elk geval enige dekking zodat hij kon zien wat er gaande was voordat hij tevoorschijn zou komen.

Geen tijd te verliezen! Gaan!

Zo snel als hij kon stooft hij de trap af, en hij bad dat hij zich niet zou verraden. Het kraken van een trede kon catastrofaal zijn, en niet alleen voor hem. Bij de gedachte dat Marni was overgeleverd aan de grillen van de gek die verantwoordelijk was voor het gruwelijke tafereel boven, begon zijn hart te bonzen en nam zijn vastberadenheid toe. Zoiets als dit had hij

nog nooit meegemaakt. De arrestaties die hij had verricht waren meestal zorgvuldig gepland en er was altijd voldoende versterking geweest. God, hij hoopte vurig dat Rory die nu aan het regelen was.

Toen hij bij de tweede deur stond deed hij in stilte een schietgebedje, sloeg een kruisteken en stapte de kamer binnen.

Alles kwam tegelijk op hem af: Marni die aan een kruis was gebonden, haar rug glanzend helderrood, de geconserveerde tattoos aan de metalen frames, een man die met zijn rug naar hem toe stond en een gekromd mes in zijn hand hield waar bloed van afdroop.

‘Stop! Politie!’

De man draaide zich om en nam Francis van top tot teen in zich op.

Nog nooit had Francis zo graag een wapen gehad. Waren Thierry en Rory maar hier. Ze hadden zich niet moeten opsplitsen.

‘Frank, ben jij het?’ Haar stem klonk wanhopig en hees.

‘Ja, Marni.’

‘Wat lief,’ zei de man. ‘Jullie kennen elkaar al. Nou, Frank, ik ben Steve. Weet je nog? We hebben elkaar in Marni’s studio ontmoet.’

Hij sprong naar voren, het bebloede mes voor zich uit gestoken. Francis had de aanval verwacht en stapte opzij achter een betonnen sokkel. Steve gromde en haalde uit om Francis aan de andere kant van de sokkel te raken. Francis gaf de sokkel met zijn schouder een zet in de richting van Steve. Hij schampte Steves heup, maar hij sprong opzij, en het ding klapte tegen de grond. Het zilverkleurige frame met de tattoo viel op de grond tegen de muur.

Marni probeerde over haar schouder te zien wat er gebeurde.

‘Help me!’ gilte ze.

In een fractie van een seconde besloot Francis naar Marni toe te rennen, in plaats van het gevecht met Steve aan te gaan. Hij griste een mes van een lage tafel en sneed snel het touw door waarmee een van haar enkels aan het kruis was vastgebonden. Hij had nu tenminste een wapen. Hij rechte zijn rug en hield het mes voor zich uit, zijn knieën gebogen in een verdedigende houding.

Met een schreeuw van woede ging Steve opnieuw in de aanval en hij stormde zijwaarts op Francis af, zijn linkerschouder vooruitgestoken, het mes in zijn rechterhand. Francis deed gebukt een stap in zijn richting om

zich op Steves buik te storten. Ze botsten tegen elkaar en vielen beiden op de grond. Steves mes kletterde uit zijn hand. Hij begon te trappen en raakte Francis hard in zijn maag en mikte op zijn kruis. Francis haalde uit met zijn mes, plantte het in Steves been en trok het met volle kracht omlaag om hem zo veel mogelijk te verwonden. Steve hapte naar adem en bewoog zich naar achteren om aan hem te ontkomen. Francis rukte het mes uit het been. Hij wilde het niet kwijtraken.

De twee mannen hijgden. Steve greep zijn eigen mes weer van de grond en krabbelde overeind. Met wilde ogen en opengesperde neusgaten stooft hij op zijn tegenstander af, die nog steeds op de grond lag.

Met zijn laatste krachten rolde Francis zich op zijn buik en drukte zich op handen en knieën omhoog. Steve haalde uit naar zijn rug, Francis voelde het mes door zijn jas snijden. Hij draaide zich met een ruk om en sprong overeind, recht voor Steve, die hem ontsteld aankeek. Francis gebruikte het moment om een stap naar voren te doen zodat Steve niet genoeg ruimte had om het mes in zijn borst te steken. Maar dat betekende wel dat Steve zijn arm om hem heen kon slaan en hem in zijn rug kon te steken. Toen dacht hij aan het mes in zijn eigen hand.

Gebruik het. Gebruik dat verdomde ding.

Hij was niet snel genoeg. Steve was hem voor en gaf Francis een vuistslag tegen zijn schouder. Francis hoorde zijn sleutelbeen breken en zijn mes viel op de grond. Zijn rechterarm hing er nu slap bij, een immense pijn trok van zijn schouder naar zijn pols. Steve grijsde opgewonden en buitte zijn voordeel uit. Hij duwde Francis achteruit tegen een betonnen sokkel en zette de punt van zijn mes tegen de keel van de agent.

‘Heb je nog laatste woorden?’

Maar Francis had andere plannen. Hij duwde zichzelf naar voren en gaf Steve een knietje in zijn kruis. Het was niet de brutoeste of meest trefzekere actie, maar in elk geval was het mes nu van zijn keel. Steve kreunde en wankelde naar achteren. Francis probeerde zich te herpakken. Steve keek omlaag, legde zijn hand op zijn met bloed doordrenkte broek en drukte tegen de steekwond om het bloeden te stelpen. Hij was lijkkleek en hij staarde Francis met roodomrande ogen woest aan.

Het lukte Francis met zijn linkerhand zijn mes te grijpen. Met veel moeite maakte hij Marni's andere voet los en sneed vervolgens de touwen

om haar polsen door. Godzijdank was het mes scherp. Naar adem happend viel ze op de grond, nauwelijks nog bij bewustzijn.

‘Blijf van haar af,’ schreeuwde Steve. ‘Ze is van mij.’

Francis keek in paniek om zich heen. Zolang hij Steve niet had uitgeschakeld waren ze geen van beiden veilig. Hij bracht het mes over naar zijn onbruikbare rechterhand en pakte zijn mobieltje uit zijn broekzak. Terwijl hij zijn blik op de man gevestigd hield, drukte hij op Rory’s sneltoets. In gesprek.

Verdomme!

Hij was langer dan Steve, zeker tien centimeter. Dat betekende dat hij een groter bereik had. Maar daar had hij weinig aan nu hij alleen zijn linkerhand kon gebruiken. Bovendien was Steve zwaarder dan hij, gespierder, en stond hij steviger op zijn benen. Hoe kon hij tijd rekken tot Thierry er was? Hij zou nu toch wel weer beneden moeten zijn.

‘Thierry?’ brulde hij.

Steve was weer overeind gekomen. Hij bewoog door de kamer en kwam langzaam steeds dichterbij.

Als Francis naar hem toe zou gaan, was Marni kwetsbaar. Maar als hij bij Marni bleef tot Steve bij hem was, was ook zij binnen zijn bereik. Hij deed voorzichtig een stap naar voren. Kon hij Steve van Marni weglokken of was zij zijn belangrijkste doelwit?

Ze had zich nog niet bewogen sinds ze een minuut geleden op de grond was gevallen. Hij hoorde haar niet ademen en hij kon het niet riskeren zich om te draaien om te zien of haar borst op- en neerging. De lange sneeën in haar rug bloedden nog steeds. Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe het bloed zich over de vloer verspreidde. Ze had snel medische hulp nodig.

Te laat besepte hij wat Steve van plan was. Door Thierry te roepen, had hij verraden dat hij niet alleen was. Een fatale fout, want Steve ging er niet vandoor, maar hij zorgde ervoor dat er geen hulp bij hen kon komen. Hij gooide de deur met een klap dicht, draaide de sleutel om en liet hem in zijn zak glijden.

‘Jouw komst heeft alles veranderd,’ zei Steve. Hij stond met zijn rug tegen de deur, nog altijd zwaar hijgend. Hij leunde niet op het been met de steekwond, en zijn sportschoen was doordrenkt met bloed. ‘Alleen Marni zou doodgaan. Maar nu moet jij ook dood.’

In minder dan een seconde overwoog Francis zijn opties.

Zorg dat hij bij de deur vandaan gaat. Schakel hem uit. Pak de sleutel. Hoe groot was de kans dat hem dat lukte?

'Kom maar op, klootzak!' Het was een riskante strategie die hem zijn leven kon kosten. Hij hoopte dat het bloedverlies Steves reactievermogen had verminderd.

Maar hij had het mis.

Steve kwam als een dolle stier op hem af, het lemmet van zijn mes blikkerend in het licht. Francis sprong weg achter een sokkel. Steve maakte een beweging naar één kant, Francis sprong naar de andere. Ze draaiden om de betonnen sokkel heen tot Francis naar voren dook en de sokkel een harde zet gaf. Hij smakte tegen de vloer, waarbij hij Steves goede been op een haar na miste.

'Leuk geprobeerd,' riep Steve, die dekking zocht achter een van de banken.

Francis rende naar voren, zette zich met één voet af tegen de rug van de bank en dook. Hij had geen plan, maar als hij niets deed waren ze er straks allebei geweest.

Hij landde boven op Steve en ze vielen allebei op de betonnen vloer. Francis probeerde hem te overheersen, maar al rollend over het beton greep Steve Francis' rechterarm en rukte die naar achteren. Een vlamme pijn schoot door Francis' schouder. Zijn hoofd tolde en hij hakte met zijn mes op Steves arm in. Steve liet los en gebruikte zijn gewicht om Francis op zijn rug te draaien. Hij ging schrijlings op hem zitten en zette zijn knieën tegen Francis' schouders waardoor het gebroken sleutelbeen opnieuw kraakte.

Francis probeerde zich onder hem uit te worstelen en zocht naar een uitweg. Hij zwaaide zijn linkerarm in het rond, maar kon zijn tegenstander niet raken.

Er werd hard op de deur gebonsd en er klonken stemmen.

Steve zette nog meer druk op Francis' borst. Hij zette het gekromde mes tegen Francis' keel.

'Je hebt het aan jezelf te danken,' zei Steve. 'Je hebt de gouden regel overtreden door hier zonder versterking binnen te vallen.'

Er werd aan de deurkruk gemorrelt.

‘Ben je daar, chef?’

Francis wilde antwoorden, maar Steve haalde het mes weg en drukte hard met zijn onderarm tegen zijn adamsappel. Een gesmoord gegrom was alles wat Francis kon uitbrengen.

Een harde bons tegen de andere kant van de deur.

Steve liet zijn mes uit zijn handen glijden, het viel op Francis’ borst. Op hetzelfde moment voelde Francis dat zijn eigen mes uit zijn hand werd gepakt. Hij keek op en zag dat Marni gehurkt achter Steves rug zat. Ze legde haar wijsvinger tegen haar lippen om duidelijk te maken dat hij stil moest zijn. Ze was lijkkbleek en zweetdruppeltjes parelden op haar gezicht. Haar hele lichaam trilde, maar de vastberadenheid in haar ogen gaf Francis een sprankje hoop.

Ze hief het mes omhoog en zette zich schrap. Op hetzelfde moment merkte Steve aan Francis dat hij ergens naar keek, en hij draaide zich met een ruk om om Francis’ blik te volgen.

‘Ik dacht dat ik dit nooit meer in mijn leven hoefde te doen,’ zei Marni.

Ze aarzelde niet. Het lemmet doorboorde Steves borstspier en trok een diepe snee naar beneden. Hij dook van Francis af om weg te komen, maar Marni stortte zich op zijn rug en stak hem opnieuw. Steve draaide zich om om haar van zich af te slaan toen Francis zich op hen wierp. Het was zijn bedoeling Marni van Steve weg te duwen voordat Steve zijn mes zou gebruiken. Met z’n drieën rolden ze al vechtend over de met bloed besmeurde vloer. Francis voelde alleen nog maar pijn. Marni schreeuwde. Er was het misselijkmakende geluid van een mes dat over bot schraapt.

Met een klap vloog de deur open, Rory en Thierry renden op de vechtenden af en trokken hen uit elkaar, glibberend over het bloed. Thierry trok Marni in zijn armen terwijl Rory Steves arm net zolang tegen de grond sloeg totdat hij zijn mes losliet.

Happend naar adem keek Francis omlaag en zag dat de voorkant van zijn witte overhemd doorweekt was met bloed. Hij liet zich tegen de zijkant van een bank zakken. Marni lag bewegingloos in Thierry’s armen, met wijd opengesperde ogen, haar pupillen weggedraaid. Steve greep naar zijn nek, het bloed spoot tussen zijn vinger door.

‘Chef?’ zei Rory.

‘Ik leef nog,’ bracht hij hijgend uit.

Marni

Ontwaken in een ziekenhuis begon een akelige gewoonte te worden. Marni knipperde met haar ogen en keek om zich heen. Ze lag in dezelfde zaal als de vorige keer, alleen het uitzicht uit het raam was anders. Thierry hield haar hand vast en glimlachte naar haar toen hij zag dat ze wakker was.

‘Wil je me naar huis brengen?’ vroeg ze. Haar stem klonk schor en haar keel voelde alsof ze een doosje scheermesjes had ingeslikt. Zonder het doosje.

‘Geen denken aan, schat. En deze keer neem je ook niet op eigen houtje de benen.’

Hij hield een plastic beker voor haar mond. Het water was lauw en niet vers, maar het smaakte goed. Ze dronk een paar gulzige slokken voordat hij hem van haar lippen haalde.

‘Rustig aan,’ zei hij.

‘Hoelang ben ik hier al?’

‘Twee dagen. Je was in coma toen je werd binnengebracht, je bent neergestoken. De punt van het mes heeft je milt geraakt en beschadigd.’

Pas nu merkte Marni dat haar hele bovenlijf gevoelig was. Voorzichtig tilde ze het laken dat over haar heen lag op, maar omdat ze een ziekenhuisjasje droeg kon ze de wond niet zien. Haar rug voelde gehavend en haar linkerarm bonsde pijnlijk.

‘Ze hebben je geopereerd,’ zei Thierry. ‘Volgens mij was het kantje boord, maar dat wilden ze niet toegeven.’

Marni geloofde hem niet, maar hij keek serieus. Hij leek bang. Ze deed haar ogen dicht.

‘Hoe voel je je, ma?’

Ze zag nu pas dat Alex naast hem in het schemerduister zat.

‘Alex, kom eens bij me.’

Hij stond op en omhelsde haar zo voorzichtig mogelijk. Ze kromp ineen.

‘Ik voel me alsof ik wel duizend jaar kan slapen.’

‘Dus deze keer ga je er niet vandoor?’ vroeg Thierry.

Ze opende haar ogen en schudde met haar hoofd. Ze glimlachte naar ze. Het was geruststellend om hen samen te zien, en het gevoel van Alex’ warme hand op de hare was het fijnste van de wereld.

‘We hebben ons zorgen om je gemaakt, ma. Maar geen politieagentje meer spelen, hè?’

‘Beloofd.’

‘Ik heb honger,’ zei Alex. ‘Maar als ik terugkom, wil ik het hele verhaal horen.’

‘Natuurlijk,’ zei Thierry. ‘Nu je weet dat je moeder in goede handen is, kun je je weer op belangrijker zaken richten.’ Hij pakte wat kleingeld uit zijn zak. ‘Volgens mij staat er een snackautomaat bij de liften.’

Marni wachtte tot Alex de kamer uit was voor ze sprak.

‘Alex mag het hele verhaal nooit te horen krijgen.’

Thierry knikte. ‘Wat kun je je nog herinneren?’

‘Dat ik was vastgebonden. Dat Steve en Frank vochten. Al dat bloed.’ Haar adem stokte in haar keel. ‘Is...’

‘Francis is in orde. Steve wat minder, maar hij leeft nog. Wat is het toch met jou en messen?’

Hij glimlachte naar haar zoals hij vroeger altijd deed, voordat hun huwelijk was ontaard in een nachtmerrie vol angst en verwijten.

Haar oogleden waren zwaar en haar lichaam leek één grote pijnlijke wond. Ze voelde zich veilig genoeg om zich met een zucht in de warme omhelzing van de slaap te laten wegdrijven.

Toen ze weer wakker werd, was het nacht. Haar kamer was in het half-duister gehuld, op het nachtkastje naast haar bed scheen een klein lampje. Ze had het koud. Het laken was naar het voeteneind van het bed geschopt en het ziekenhuisjasje bedekte haar maar ten dele. Terwijl ze zich tot zitpositie overeind drukte om het laken over zich heen te trekken, hapte ze naar adem toen opeens een scherpe, stekende pijn door haar zij trok.

Op hetzelfde moment zag ze in de hoek van de kamer een donkere gestalte in een leunstoel zitten. Haar schreeuw had hem uit zijn slaap gewekt.

Even werd ze bevangen door paniek.

Het was toch niet...

‘Thierry?’

De man stond op en liep naar het voeteneind van haar bed.

‘Ik ben het, Francis.’

Ze werd overspoeld door opluchting. ‘Frank.’

Hij ging in de stoel zitten die Thierry naast het bed had laten staan.

‘Thierry zei dat je bijgekomen was, maar toen ik hier aankwam sliep je weer. Ik wilde je niet storen.’

‘Hoelang ben je hier al?’

‘Sinds een uur of zeven.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Het is nu iets na tien.’

Hij pakte haar beide handen vast.

‘Je hebt mijn leven gered, Marni. Als jij dat mes niet uit mijn handen had gepakt en had gebruikt, had Steven Harrington me vermoord.’

Herinneringen kwamen in flarden terug. ‘Maar jij hebt ook mijn leven gered. Hij stond op het punt de tattoo van mijn rug te snijden toen jij verscheen,’ zei Marni.

‘We waren net op tijd.’

‘Bedankt.’

‘Je hoeft me niet te bedanken. Ik heb gefaald. Ik had moeten beseffen je nog in gevaar was.’

‘Hoe had je dat kunnen weten? Sam Kirby zat in voorarrest.’

‘Ze zei letterlijk dat het nog niet voorbij was.’

Marni haalde haar schouders op. Het deed verschrikkelijk zeer.

‘Word ik in staat van beschuldiging gesteld?’ vroeg ze. Ze wilde het antwoord eigenlijk niet weten.

Francis fronste. ‘Waarvoor?’

‘Ik heb Steve toch gestoken? Wat als hij doodgaat?’

‘Jezus, Marni, je handelde uit noodweer. Natuurlijk word je niet in staat van beschuldiging gesteld. Je zult tegen hem moeten getuigen in de rechtbank, maar meer niet.’

‘Moet hij voor de rechter verschijnen?’

‘Ik heb net zijn dokter gesproken. Ze gaan ervan uit dat hij het zal halen, dus ja, hij moet voor de rechter verschijnen. Hij wordt samen met Sam Kirby beschuldigd van moord. Hij heeft de moorden niet eigenhandig gepleegd, maar er wel opdracht toe gegeven, en dat maakt hem in de ogen van de rechter net zo schuldig. Ze verdwijnen allebei heel lang achter de tralies.’

‘Je hebt de zaak opgelost.’

‘Natuurlijk, wat dacht je anders?’

Ze schoten allebei in de lach, en toen, volledig onverwacht, bracht Francis haar hand naar zijn mond en drukte er een kus op. Marni’s lach stakte in haar keel, ze werd overspoeld door een heftige emotie. Hun blikken ontmoetten elkaar.

Francis zei: ‘Weet je, er is een oud gezegde dat zegt dat als je iemands leven redt, diegene je toebehoort. Ik weet niet waar het vandaan komt...’

‘Dus volgens die theorie behoren wij elkaar toe?’

Hij glimlachte naar haar. ‘Misschien wel.’

‘Echt?’ vroeg Marni, en ze perste haar lippen op elkaar. ‘Behoor jij mij toe?’

‘En jij mij.’

‘Dat is leuk.’ Ze liet zich achterover in de kussens zakken en sloot haar ogen.

‘Waar denk je aan, Marni Mullins?’

‘Ik probeer te bedenken welk deel van jouw lichaam ik als eerste ga tatoeëren.’

Francis’ mond viel open. ‘Nee, nee, zo werkt het niet.’

‘Jawel.’

‘Niet.’

‘Je bent van mij. Ik mag je tatoeëren. Ik zal iets moois voor je bedenken.’

‘Nee.’

Marni doopte de naalden in de zwarte inkt. Hier zou ze van genieten. Hij niet, maar dat was de prijs die je voor een tattoo moest betalen.

‘Ben je er klaar voor, Frank?’

‘Ik denk het wel.’

Ze zette de eerste zwarte lijn op de bleke huid van zijn rug en glimlachte.

'Au.'

'Hoe voelt het om getatoeëerd te worden?'

'Stop maar weer. Ik wist niet dat het zo'n pijn deed.'

Ze ging stug door.

'Rustig maar. Je doet het helemaal geweldig.'

